

DE LA AUTORA BESTSELLERULUI *ME ÎNTORC ÎN CASA*
QUE TRAVELING MOTIV

JAY

ASIR

MINA

TURRI

LIBRA

CAPITOLUL UNU

— Urăsc această perioadă a anului, protestează Rachel. Îmi pare rău, Sierra. Sunt convinsă că o spun de multe ori, dar este adevărat.

Ceața dimineții ascunde intrarea în școala noastră, aflată la capătul îndepărtat al peluzei. Rămânem pe alea din ciment pentru a evita porțiunile umede de iarbă, dar Rachel nu se vaită de vreme.

— Te rog, nu face asta, îi spun eu. Ai să mă faci iar să plâng. Vreau doar să trec de săptămâna asta fără să...

— Dar nu e o săptămână! exclamă ea. Sunt doar două zile. Două zile până la vacanța de Ziua Recunoștinței și apoi pleci iar pentru o lună întreagă. Mai mult de o lună!

O apuc pe Rachel de braț și ne continuăm drumul. Deși eu sunt cea care pleacă departe de casă în timpul vacanței de sărbători, Rachel pretinde că lumea ei se întoarce cu susul în jos în fiecare an. Mutrița ei bosumflată și umerii lăsați sunt în întregime pentru mine, ca să-mi comunice că o să-mi ducă dorul, și an de an îi sunt recunoscătoare pentru melodrama ei. Cu toate că îmi place unde mă duc, tot îmi vine greu să-mi iau

rămas-bun. Faptul că știu că prietenele mele cele mai bune numără zilele până la întoarcerea mea ușurează întrucâtva situația.

Arăt spre lacrima din colțul ochiului meu.

— Vezi ce-ai făcut? Au început.

Azi-dimineață, când mama ne-a dus cu mașina de la ferma noastră de pomi de Crăciun, cerul era în mare parte senin. Muncitorii erau pe teren, iar din depărtare se auzeau drujbele lor care bâzâiau aidoma țanțarilor, tăind recolta de pomi de Crăciun de anul acesta.

Ceața s-a lăsat în timp ce coboram. S-a întins deasupra micilor ferme, peste autostrada interstatală și în oraș, purtând înlăuntrul ei mirosul tradițional de sărbători. În această perioadă a anului, întregul nostru orașel din Oregon miroase a pomi de Crăciun proaspăt tăiați. Alteori, se poate să miroasă a porumb zaharat sau a sfeclă de zahăr.

Rachel ține deschisă una dintre cele două uși de sticlă și apoi mă urmează spre dulapul meu. Acolo, își scutură ceasul roșu sclipitor în fața mea.

— Avem cincisprezece minute, mă anunță ea. Sunt irascibilă și mi-e frig. Hai să bem o cafea înainte să sune de intrare.

Directoarea teatrului școlii, Miss Livingston, își încurajează elevii, nu tocmai subtil, să bea atâta cafeină câtă le trebuie pentru a pune la punct spectacolele la timp. În culise există mereu o cafetieră în funcțiune. În calitatea ei de scenograf-șef, Rachel are acces nerestricționat în sala de spectacole.

În timpul weekendului, catedra de teatru și-a încheiat reprezentațiile cu *Prăvălia groazei**. Decorul va fi demontat abia

* *Prăvălia groazei* (în engleză *The Little Shop of Horrors*), comedie americană din 1960, regizată de Roger Corman. Filmul este o farsă despre un tânăr, asistent al unui florar, care cultivă o plantă ce se hrănește cu sânge și carne umană, și stă la baza musicalului cu același nume.

după vacanța de Ziua Recunoștinței, așa că este încă în picioare atunci când eu și Rachel aprindem luminile din fundul sălii de teatru. Pe scenă, între tejgheaua florăriei și planta enormă, devoratoare de oameni, se află Elizabeth. Când ne vede, își îndreaptă spatele și ne face semn cu mâna.

Rachel o ia înaintea mea pe culoar.

— Anul ăsta am vrut să-ți dăm un cadou pe care să-l iei cu tine în California.

O urmez pe lângă șirurile goale de scaune cu tapițerie roșie. În mod evident, nu le pasă dacă în ultimele mele zile de școală sunt o găgăuță smiorcăită. Urc treptele spre scenă. Elizabeth sare în picioare, vine fuga și mă îmbrățișează.

— Am avut dreptate, îi spune lui Rachel peste umărul meu. Ți-am zis eu c-o să plângă.

— Vă urăsc pe amândouă, le spun.

Elizabeth îmi întinde două cadouri învelite în hârtie argintie de Crăciun, dar eu cam știu deja ce mi-au luat. Săptămâna trecută, am mers toate într-un magazin de cadouri din centru și le-am văzut uitându-se la niște rame de fotografii care aveau aceeași mărime ca a acestor cutii. Mă așez să le deschid și mă reazem de tejghea, sub casa de marcat metalică și demodată.

Rachel se așază cu picioarele încrucișate în fața mea, iar genunchii noștri aproape că se ating.

— Încălcați regulile, le spun. Iau primul cadou și-mi trec un deget pe sub un pliu al ambalajului. N-ar trebui să facem asta până ce nu mă întorc, adaug.

— Am vrut să ai ceva care să te facă să te gândești la noi în fiecare zi, îmi explică Elizabeth.

— Suntem oarecum jenate că n-am făcut asta când ai plecat prima dată, adaugă Rachel.

— Cum adică, atunci când eram bebeluși?

De primul meu Crăciun, mama a stat cu mine acasă la fermă, în timp ce tata s-a ocupat de punctul nostru de desfacere a pomilor de Crăciun din California. Anul următor, mama s-a gândit că era mai bine dacă noi două mai rămâneam un an acasă de sărbători, dar tata n-a vrut să plece din nou fără noi. Ar fi preferat să nu se ocupe un an de punctul de vânzare a pomilor și să se bazeze numai pe expedierea pomilor către vânzătorii din țară. Totuși, mama s-a simțit prost când s-a gândit la familiile care își făcuseră o tradiție de sărbători și veneau să cumpere brazii de la noi. Și chiar dacă era o afacere, tata fiind cea de-a doua generație care o conducea, era și o tradiție pe care amândoi o îndrăgeau. Așa s-au și cunoscut, de fapt, deoarece mama și părinții ei erau clienți anuali. Așadar, în fiecare an, acolo îmi petrec timpul de la Ziua Recunoștinței și până la Crăciun.

Rachel se apleacă, sprijininindu-se cu palmele de scenă.

— Părinții tăi încă se mai gândesc dacă ăsta va fi ultimul Crăciun în California?

Râcăi o bucată de bandă adezivă care ține un alt pliu.

— Magazinul a ambalat asta? întreb eu.

Rachel i se adresează lui Elizabeth în șoaptă, suficient de tare cât să aud și eu:

— Schimbă subiectul.

— Îmi pare rău, spun, pur și simplu detest să mă gândesc că e ultimul nostru an. Oricât de mult v-aș iubi, mi-ar lipsi timpul petrecut acolo. În plus, tot ce știi este ceea ce am auzit din întâmplare – încă nu au menționat asta –, dar par destul de streșați în legătură cu finanțele. Până ce nu se hotărâsc, nu vreau să înclin spre niciuna dintre posibilități.

Dacă mai păstrăm punctul de desfacere încă trei sezoane, familia noastră îl va fi condus timp de treizeci de ani. Când bu-nicii mei au cumpărat locul, orașelul se afla în plină dezvoltare.

Orașe mult mai aproape de ferma noastră din Oregon au deja locuri stabilite, dacă nu chiar o abundență de locuri. Acum, pomii se vând oriunde, de la supermarketuri la magazinele de bricolaj, sau există oameni care îi vând pentru campanii de strângere de fonduri. Dacă renunțăm, toată afacerea noastră se va rezuma doar la a vinde supermarketurilor și strângătorilor de fonduri sau la a aproviziona alte locuri de desfacere cu pomii noștri.

Elizabeth pune o mână pe genunchii mei.

— O parte din mine vrea ca tu să te duci la anul, deoarece știi cât de mult îți place, dar dacă ai rămâne, am petrece Crăciunul împreună pentru prima dată.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Le iubesc pe fetele astea, dar și Heather este una dintre cele mai bune prietene ale mele, iar pe ea o văd doar o lună pe an, atunci când mă aflu în California.

— Ne ducem acolo de o veșnicie, le spun. Nu-mi pot imagina cum ar fi ca brusc să... n-o mai facem.

— Îți spun eu cum ar fi, zice Rachel. Va fi ultimul an de liceu. Ne vom da cu schiurile. Vom face băi fierbinți. În zăpadă!

Dar mie îmi place orașul nostru californian fără zăpadă, aflat pe coastă, la numai trei ore de San Francisco. Îmi place și să vând brazi, să văd aceleași familii an de an. Nu mi s-ar părea normal să petrec atât de mult timp crescând pomi numai pentru a-i expedia pe toți altor oameni, care să-i vândă în locul nostru.

— Sună distractiv, nu? mă întreabă Rachel. Se apleacă spre mine și mișcă din sprâncene. Acum, imaginează-ți toate astea cu băieți.

Pufnesc în râs și apoi îmi acopăr gura cu mâna.

— Sau nu, intervine Elizabeth, trăgând-o înapoi pe Rachel de umăr. Ar fi drăguț să fim doar noi, să petrecem ceva timp fără niciun băiat.

— Cam asta sunt eu la fiecare Crăciun, spun. Amintiți-vă, anul trecut am fost părăsită cu o seară înainte să plec în California.

— A fost îngrozitor, încuviințează Elizabeth, cu toate că râde puțin. Apoi a adus-o la balul de iarnă pe fata aia cu sânii mari, care face școala acasă și...

Rachel pune un deget pe buzele lui Elizabeth.

— Cred că-și amintește.

Mă uit la primul meu dar, în mare parte încă împachetat.

— Nu că l-aș învinovăți. Cine-ar vrea să fie într-o relație la distanță în timpul vacanțelor? Eu n-aș vrea.

— Deși, zice Rachel, ai spus că există niște tipi arătoși care lucrează la punctul de desfacere.

— Cum să nu. Clatin din cap. Ca și cum tata ar permite ca asta să se întâmple.

— Bine, hai să nu mai vorbim despre asta, propune Elizabeth. Deschide-ți cadourile.

Trag o bucată de bandă adezivă, dar mintea mea e acum la California. Heather și cu mine suntem prietene de când mă știu. Bunicii mei din partea mamei locuiau alături de familia ei. Când bunicii au murit, familia ei m-a luat la ei acasă timp de câteva ore în fiecare zi pentru a le acorda părinților mei o pauză. În schimb, casa lor a căpătat un frumos brad de Crăciun, câteva coronițe și doi sau trei muncitori pentru a agăța luminițele pe acoperiș.

Elizabeth oftează.

— Cadourile tale. Te rog.

Sfășii o latură a ambalajului.

Au dreptate, firește. Mi-ar plăcea să-mi petrec măcar o iarnă aici înainte ca toate să absolvim și să ne mutăm cine știe unde. Visasem să fiu cu ele pentru concursul de sculpturi în gheață și pentru toate celelalte lucruri despre care mi-au spus că nu loc aici.

Dar vacanțele mele în California reprezintă singura perioadă în care ajung să-mi văd *cealaltă* prietenă foarte bună. Am încetat pur și simplu să mă mai gândesc la Heather ca fiind prietena mea de iarnă încă de acum un an. Ea este una dintre cele mai bune prietene ale mele și punct. Obișnuiam să o văd timp de câteva săptămâni și în timpul verii, atunci când îmi vizitam bunicii, dar aceste vizite au încetat atunci când ei au murit. Mă îngrijorează faptul că s-ar putea să nu mă bucur de sărbătorile astea cu ea știind că ar putea fi ultimele.

Rachel se ridică și traversează scena.

— Trebuie să beau niște cafea.

Elizabeth strigă după ea:

— Dar acum deschide cadourile de la noi!

— Deschide cadoul *de la tine*, precizează Rachel. Al meu are o fundă roșie.

Primul dar pe care îl deschid, cel cu fundă verde, conține un selfie al lui Elizabeth. Scoate limba într-o parte, în vreme ce ochii privesc în direcția opusă. E aproape la fel ca toate fotografiile pe care și le face singură, și de aceea o iubesc.

Lipesc fotografia înrămată de piept.

— Ți mulțumesc.

Elizabeth se îmbujorează.

— Cu drag!

— Acum îl deschid pe-al tău! strig dincolo de scenă.

Rachel vine spre noi ducând trei pahare din carton cu cafea aburindă. Luăm fiecare câte unul. Îl pun pe al meu alături, în timp ce Rachel se așază în fața mea, și încep să desfac darul de la ea. Deși nu e decât o lună, îmi va fi tare dor de ea.

În fotografia lui Rachel, chipul ei frumos e în profil, parțial acoperit de mâna ei, ca și când n-ar fi vrut să fie fotografiată.

— Se presupune că eram urmărită de paparazzi, îmi spune. Ca și când aș fi o mare actriță care iese dintr-un restaurant

elegant. În viața reală, totuși, în spatele meu s-ar afla un bodyguard uriaș, dar...

— Dar tu nu ești actriță, i-o taie Elizabeth. Tu vrei să faci scenografie.

— Asta e o parte din plan, îi spune Rachel. Știi câte actrițe sunt pe lume? Milioane. Și toate încearcă din răspuțeri să se facă remarcate, ceea ce e foarte neplăcut. Într-o bună zi, în timp ce voi crea scenografia pentru vreun producător faimos, el îmi va arunca o privire și va ști că e mare păcat să mă țină în spatele camerei. Ar trebui să mă aflu în fața ei. Și își va asuma în întregime meritul de a mă fi descoperit, dar, de fapt, eu l-am făcut să mă descopere.

— Ceea ce mă îngrijorează, îi spun, este că știu că tu crezi că se va întâmpla fix așa.

Rachel ia o înghițitură de cafea.

— Pentru că așa va fi.

Sună de intrare. Adun ambalajele argintii și le strâng într-un ghemotoc, pe care Rachel îl duce, împreună cu paharele de cafea goale, la găleata de gunoi aflată în culise. Elizabeth pune fotografiile înrămate într-o pungă de hârtie și apoi îi rulează marginea, înainte de a mi-o oferi.

— Presupun că nu putem trece pe la tine înainte să pleci? mă întreabă Elizabeth.

— Probabil că nu, îi răspund. Cobor după ele pe scări și ne îndreptăm fără să ne grăbim spre fundul sălii de teatru. Mă bag în pat devreme în seara asta, le spun, astfel încât mâine să pot lucra câteva ore înainte de școală. Și-apoi, miercuri dimineață plecăm la prima oră.

— La ce oră? întreabă Rachel. Poate că noi...

— La trei dimineață, îi răspund, râzând.

De la ferma noastră din Oregon la locul de desfacere din California e un drum de șaptesprezece ore de mers cu mașina, în funcție de pauzele pentru toaletă și de traficul de sărbători.

— Desigur, adaug, dacă vrei să vă treziți atât de devreme...

— E în regulă, spune Elizabeth. Îți vom trimite gândurile noastre bune în vis.

— Ai toate temele? mă întreabă Rachel.

— Așa cred.

Cu două ierni în urmă, la școală, eram poate vreo doisprezece copii care migram la locurile de desfacere a pomilor. Anul acesta nu mai suntem decât trei. Din fericire, cu atât de multe ferme în zonă, profesorii sunt obișnuiți să se adapteze la diferitele perioade de recoltare.

— *Monsieur Cappeau* este îngrijorat că nu voi putea să *pratique mon français** cât timp voi fi plecată, așa că mă va suna o dată pe săptămână pentru a face conversație.

Rachel îmi face cu ochiul.

— Să fie ăsta singurul motiv pentru care vrea să te sune?

— Nu fi obscenă, îi spun.

— Nu uita, zice Elizabeth, Sierrei nu-i plac bărbații mai în vârstă.

Acum râd.

— Vorbești despre Paul, nu? Am ieșit împreună doar o singură dată, dar apoi a fost prins cu o doză de bere deschisă în mașina prietenului său.

— În apărarea lui, nu el conducea, subliniază Rachel. Înainte să-i pot răspunde, ea ridică o mână: Dar pricep. Tu ai văzut asta ca pe un semn de alcoolism iminent. Sau de luare de decizii greșite. Sau... de ceva.

Elizabeth clatină din cap.

— Ești prea exagerată, Sierra.

Rachel și Elizabeth îmi fac mereu zile fripte în legătură cu standardele mele pentru băieți. Numai că am văzut prea multe

* „Să-mi exerseze franceza” (în lb. franceză în original).

fete sfârșind cu băieți care le trăgeau în jos. Poate nu la început, dar la un moment dat. De ce să pierzi ani sau luni sau chiar și zile cu o astfel de persoană?

Înainte să ajungem la ușile duble care dau pe coridor, Elizabeth face un pas în fața noastră și se întoarce spre noi.

— Am să întârzii la ora de engleză, dar hai să ne întâlnim la prânz, bine?

Zâmbesc, pentru că mereu ne întâlnim la prânz.

Pătrundem pe coridor și Elizabeth dispăre în mulțimea de elevi.

— Încă două prânzuri, constată Rachel. Se prefăce că își șterge lacrimile de la ochi, în timp ce mergem. Asta-i tot ce ne-a mai rămas. Aproape că mă face să vreau să...

— Încetează! îi cer. N-o spune.

— O, nu-ți face griji pentru mine, spune Rachel și flutură din mână nepăsătoare. Am destule de făcut care să mă țină ocupată cât timp tu te distrezi în California. Să vedem, luna viitoare vom începe să demontăm decorul. Asta ar trebui să dureze o săptămână sau cam așa ceva. Apoi voi ajuta comitetul de dans să termine de organizat balul de iarnă. Nu e teatru, însă îmi place să-mi folosesc talentele acolo unde e nevoie de ele.

— Au ales deja o temă pentru anul ăsta? o întreb.

— Globul de Zăpadă al Iubirii, îmi răspunde. Sună siropos, știi, însă am niște idei grozave. Vreau să decorez întreaga sală de sport să arate ca și cum ai dansa în mijlocul unui glob de zăpadă. Așa că voi fi foarte ocupată până te întorci.

— Vezi? Nu prea îți va fi dor de mine, îi spun.

— Așa e, încuviințează Rachel și mă înghionțește în timp ce înaintăm. Dar ai face bine să-ți fie ție dor de mine.

Și îmi va fi. Întreaga mea viață, să-mi fie dor de prietenele mele a fost o tradiție de Crăciun.

CAPITOLUL DOI

Soarele de-abia se ițește de după dealuri când parchez camioneta latei pe acostamentul drumului de acces noroios. Trag frâna de mână și mă uit la una dintre priveliștile mele preferate. Pomii de Crăciun încep de la câțiva metri dincolo de geamul din dreapta al mașinii și continuă pe mai mult de o sută de acri de dealuri molcome. De cealaltă parte a camionetei, terenul nostru e la fel de mare. Acolo unde se termină pământul nostru pe ambele laturi, încep alte ferme, cu și mai mulți pomi de Crăciun.

Când opresc căldura și cobor din mașină, îmi dau seama că frigul e mușcător. Îmi strâng părul într-o coadă de cal, îl îndes sub gulerul gecii mele groase de iarnă, ridic gluga și apoi îi leg strâns șnurul.

Mirosul de rășină de brad plutește în aerul umed, iar pământul ud mi se lipește de bocanci. Ramurile îmi zgârie mânecile când îmi scot mobilul din buzunar. Tastesz numărul unchiului Bruce și apoi duc telefonul la ureche, sprijinindu-l cu umărul, în timp ce îmi pun mănușile de lucru.

Când îmi răspunde, râde:

- Cu siguranță nu ți-a luat mult s-ajungi aici, Sierra!
- Am condus cu grijă, îi spun.

În realitate, să iau virajele și să derapez prin noroi e ceva mult prea amuzant ca să mă pot abține.

— Nu-ți face griji, scumpo. Am gonit de multe ori în sus pe dealul ăsta cu camioneta mea.

— Te-am văzut, și așa am știut că va fi distractiv, replic eu. Oricum, aproape am ajuns la primul balot.

— Vin într-un minut, îmi zice.

Înainte să închidă, aud motorul elicopterului pornind.

Din buzunarul gecii, scot o vestă portocalie de siguranță și îmi trec brațele prin ea. Banda cu scai care merge pe piept în jos o fixează, astfel încât unchiul Bruce va putea să mă vadă de sus.

La aproximativ două sute de metri în față, aud drujbele muncitorilor care taie pomii de anul acesta. Acum două luni, am început să-i marcăm pe cei pe care voiam să-i tăiem. Am legat pe o ramură din vârf o panglică de plastic colorată. Roșie, galbenă sau albastră, în funcție de înălțime, pentru a ne ajuta la sortarea pomilor mai târziu, când îi vom încărca în camioane. Toți pomii rămași nemarcați vor fi lăsați să continue să crească.

În depărtare, văd elicopterul roșu zburând spre mine. Mama și tata l-au ajutat pe unchiul Bruce să-l cumpere în schimbul ajutorului oferit de el la ridicarea pomilor în timpul recoltării. Elicopterul ne permite să nu pierdem vremea cu traversarea drumurilor de acces, iar pomii sunt expediați imediat ce au fost tăiați. În restul anului, el îl folosește pentru a transporta turiști de-a lungul coastei stâncoase. Uneori, ajunge chiar să o facă pe eroul și să caute vreun excursionist rătăcit.

După ce muncitorii aflați înaintea mea taie patru sau cinci pomi, îi pun unul lângă celălalt peste două cabluri lungi, ca și cum i-ar plasa de-a curmezișul unor șine de cale ferată. Adaugă deasupra lor și alți copaci, până ce adună o duzină. Apoi unesc cablurile peste balot și îi leagă înainte de a trece mai departe.

Acesta e momentul în care intervin eu.

Anul trecut a fost prima dată când tata m-a lăsat să fac asta. Știam că voia să-mi spună că așa ceva e prea periculos pentru o fată de cincisprezece ani, dar n-ar fi îndrăznit s-o spună cu voce tare. Câțiva dintre tipii pe care îi angajează să taie pomii sunt colegi de clasă cu mine, iar lor le permite să mânuiască drujbele.

Elicea elicopterului se aude tot mai tare – *fâșt-fâșt-fâșt-fâșt* – în timp ce străpunge aerul. Bătăile inimii mele se sincronizează cu ritmul lamelelor elicei în timp ce mă pregătesc să atașez primul balot al sezonului.

Stau în picioare lângă prima grămadă, flexându-mi degetele înmănușate. Lumina matinală a soarelui se reflectă în parbrizul elicopterului. La spatele lui atârnă un cablu lung, care are în vârf un cârlig masiv de culoare roșie.

Elicopterul încetinește pe măsură ce se apropie, iar eu îmi înfig bocancii în pământ. Planând deasupra mea, elicea huruie. *Fâșt-fâșt-fâșt-fâșt*. Elicopterul se lasă ușor în jos până ce cârligul din metal atinge cetina balotului de brazi. Ridic brațul deasupra capului și fac o mișcare circulară pentru a solicita să slăbească mai mult cablul. Când mai coboară câțiva centimetri, apuc cârligul, îl trec pe sub cabluri și apoi fac doi pași mari înapoi.

Privind în sus, îl văd pe unchiul Bruce zâmbindu-mi. Gesticulez spre el, el ridică degetele mari în semn că totul este în regulă, iar apoi se înalță. Balotul greu se strânge laolaltă pe măsură ce este ridicat de la sol, după care se îndepărtează în zbor.

Semiluna atârnă deasupra casei noastre. Mă uit pe fereastra camerei mele de la etaj și văd dealurile învăluite în întuneric. Când eram mică, stăteam aici și mă prefăceam că sunt căpitanul unui

vas care privește pe timp de noapte oceanul, ale cărui valuri sunt adesea mai negre decât cerul înstelat de deasupra.

Această imagine rămâne constantă în fiecare an din pricina modului în care rotim recoltarea. Pentru fiecare pom tăiat, lăsăm cinci în pământ și plantăm un alt puiet în locul lui. În șase ani, toți acești pomi vor fi expediți în toată țara pentru a sta în case drept cel mai important obiect al sărbătorilor.

Din această cauză, sărbătorile mele au parte de tradiții diferite. În ajunul Zilei Recunoștinței, mama și cu mine pornim cu mașina spre sud și ne întâlnim cu tata. Apoi, luăm masa de Ziua Recunoștinței cu Heather și cu familia ei. În ziua următoare, începem să vindem pomii de dimineață până seara și nu ne mai oprim până în Ajunul Crăciunului. În acea seară, extenuați, fiecare dintre noi primește câte un mic cadou. Nu e loc pentru mai multe daruri în rulota noastră argintie Airstream – casa-noastră-atunci-când-suntem-departe-de-casă.

Casa noastră a fost construită în anii 1930. Din cauza podelelor și scărilor vechi din lemn, e imposibil să poți să cobori din pat în toiul nopții fără să faci zgomot, dar mă țin aproape de porțiunea cea mai puțin scârțâitoare a treptelor. Mai am doar trei trepte până la podeaua bucătăriei, când mama îmi strigă din living:

— Sierra, trebuie să dormi măcar câteva ore.

Ori de câte ori tata nu e aici, mama adoarme pe canapea, cu televizorul deschis. Partea romantică din mine vrea să creadă că în dormitorul lor se simte prea singură atunci când el e plecat. Partea non-romantică e convinsă că dormitul pe canapea o face să se simtă rebelă.

Îmi strâng halatul în jurul corpului și îmi vâr picioarele în tenișii uzați de lângă canapea. Mama cascadează și întinde mâna după telecomanda de pe podea. Închide televizorul și astfel se face întuneric în cameră.

Apasă pe întrerupătorul unui lampadar.

— Unde te duci?

— În seră, îi răspund. Vreau să aduc bradul aici, ca să nu-l uităm.

În loc să încărcăm bagajele în mașină de cu seară, le punem pe toate lângă ușa de la intrare, astfel încât să le mai verificăm o dată înainte de plecare. Odată ajunse pe autostradă, drumul care ne așteaptă e prea lung ca să ne mai putem întoarce.

— Și pe urmă trebuie să te duci direct în pat, îmi spune mama; ea e întocmai ca mine, îmi împărtășește chinul de a nu putea să dorm dacă ceva mă îngrijorează. Altminteri, adaugă, nu te pot lăsa să conduci mâine.

Îi promit și închid ușa de la intrare, strângând și mai bine halatul în jurul meu pentru a nu lăsa aerul rece să pătrundă. În seră e cald, dar voi rămâne înăuntru numai cât să înșfac copăcelul, pe care l-am transplântat recent într-o găleată neagră din plastic. Voi pune pomul lângă bagaje și apoi Heather și cu mine îl vom planta după masa de Ziua Recunoștinței. Cu acesta vor fi șase pomi care și-au început viața ca puieti la ferma noastră și care acum vor crește pe dealul Cardinals Peak în California. Planul pentru următorul an a fost mereu să-l tăiem pe primul pe care l-am plantat și să i-l dăm familiei lui Heather.

Acesta e încă un motiv pentru care nu se poate să fie ultimele noastre sărbători.

CAPITOLUL TREI

De afară, rulota seamănă cu un termos argintiu culcat pe o parte, dar interiorul ei m-a făcut întotdeauna să mă simt în largul meu. La un capăt, se află o măsuță prinsă de perete, cu marginea patului meu folosită drept o a doua banchetă. Bucătăria este dotată cu o chiuvetă, un frigider, o plită și un cuptor cu microunde. Baia pare tot mai mică în fiecare an, cu toate că părinții mei au amenajat un duș mai mare. Cu dușul standard ar fi fost imposibil să întind mâna și să mă spăl pe picioare fără să fac mai întâi exerciții de întindere. La celălalt capăt al rulotei se află ușa ce dă spre camera mamei și a tatei, care cuprinde doar un pat, un dulăpior și un scăunel. Acum, ușa lor este închisă, dar o aud pe mama sforăind în timp ce se reface după lungul drum.

Picioarele patului meu ating dulapul de bucătărie, iar deasupra acestuia se află un dulăpior din lemn pentru căni. Înfig o piuneză mare albă în dulăpior. Pe masa de lângă mine se află fotografiile înrămate ale lui Rachel și Elizabeth. Le-am unit cu o panglică verde strălucitoare, astfel încât să atârne una sub alta. Fac o buclă la capătul panglicii și o agăț de piuneză, astfel încât prietenele mele de acasă să poată fi cu mine zi de zi.

— Bine ați venit în California! le urez eu.

Mă reped la capul patului și dau draperiile la o parte.

Un pom de Crăciun se răstoarnă peste geam și eu țip. Acele zgărie sticla, pe când cineva se străduiește să ridice din nou pomul în picioare.

Andrew aruncă o privire pe după crengi, probabil pentru a se asigura că n-a crăpat geamul. Când mă vede, se înroșește, iar eu mă uit repede în jos pentru a mă asigura că mi-am pus o cămașă după ce am făcut duș. În decursul anilor am făcut de câteva ori duș dimineața și apoi am mers prin rulotă înfășurată într-un prosop înainte să-mi aduc aminte că afară trebăluiesc o mulțime de liceeni.

Anul trecut, Andrew a devenit primul și ultimul tip de aici care m-a invitat să ieșim. A făcut-o printr-un bilețel lipit pe cealaltă parte a geamului. A vrut să fie ceva drăguț, cred, dar eu mi l-am imaginat mergând în vârful picioarelor pe întuneric, la câțiva centimetri de locul în care dormeam. Din fericire, am putut să-i spun că n-ar fi un lucru înțelept să ies cu cineva care lucrează aici. Nu e o regulă, de fapt, dar părinții mei au pomenit de câteva ori cât de penibil ar fi pentru toți cei implicați, de vreme ce și ei lucrează aici.

Mama și tata s-au cunoscut când erau de vârsta mea, iar el lucra cu părinții lui chiar în acest punct de desfacere. Familia ei locuia la câteva străzi distanță și, într-o iarnă, s-au îndrăgostit atât de tare, încât el s-a întors în vara următoarea într-o tabără de baseball. După ce s-au căsătorit și au preluat locul, au început să angajeze drept ajutoare jucători de baseball de la liceul din apropiere care voiau să câștige niște bani pe timpul vacanței. Asta n-a constituit nicio problemă cât am fost eu mică, dar odată intrată la pubertate, la ferestrele rulotei au fost atârinate draperii noi, mai groase.

Deși nu-l aud pe Andrew, îl văd rostind „Îmi pare rău” de pe cealaltă parte a geamului. În cele din urmă reușește să ridice

pomul și apoi îl mută câțiva pași mai înapoi, astfel încât ramurile de jos să nu se atingă de alți brazi din jur.

Nu există niciun motiv pentru care să las stânjeneala din trecut să ne împiedice să ne purtăm prietenește, așa că întredeschid geamul.

— Așadar, ai revenit pentru încă un an, îi spun.

Andrew privește în jur, dar nu mai există nimeni altcineva căruia să mă fi adresat. Se întoarce cu fața spre mine, vârându-și mâinile în buzunar.

— Mă bucur să te revăd, răspunde el.

E grozav când muncitorii se întorc sezon după sezon, dar am grijă să nu-i ofer vreun indiciu greșit.

— Am auzit că mai vin și alți băieți din echipă.

Andrew se uită la cel mai apropiat pom și smulge câteva ace.

— Dap, răspunde.

Bosumflat, aruncă acele pe pământ și se îndepărtează.

În loc să las asta să mă afecteze, deschid și mai mult geamul și închid ochii. Aerul de aici nu va mirosi niciodată ca cel de acasă, dar se străduiește. Totuși, priveliștea este foarte diferită. În loc de pomi de Crăciun care cresc pe dealuri molcome, aceștia sunt fixați în suporturi din metal pe solul locului de desfăcere. În loc de sute de acri de teren cultivat care se întind spre orizont, avem doar un acru care se oprește la Oak Boulevard. Pe cealaltă parte a străzii, o parcare pustie dă spre o băcănie. De vreme ce e Ziua Recunoștinței, McGregor's Market s-a închis devreme azi.

McGregor's se afla în acest loc cu mult înainte ca familia mea să înceapă să vândă pomi aici. Acum este singurul magazin din oraș care nu face parte dintr-o franciză. Anul trecut, proprietarul le-a spus părinților mei că s-ar putea să nu mai existe aici când aveam să ne întoarcem. Când tata ne-a sunat acasă în urmă cu câteva săptămâni să ne spună că ajunsese, primul

lucru pe care l-am întrebat a fost dacă McGregor's mai era acolo. În copilărie, îmi plăcea când mama sau tata luau o pauză de la vânzarea brazilor și traversau cu mine ca să cumpărăm alimente. Câțiva ani mai târziu, obișnuiau să-mi înmâneze o listă de cumpărături și mă duceam singură. În ultimii ani, a fost responsabilitatea mea să întocmesc lista și să fac și cumpărăturile.

Privesc cum o mașină albă traversează parcare, probabil pentru a se asigura că magazinul chiar este închis în această seară. Șoferul încetinește în timp ce trece prin fața magazinului, apoi accelerează și iese pe stradă.

De undeva dintre pomii noștri, tata strigă:

— Probabil c-a uitat sosul de merișoare!

De pe cuprinsul întregului loc de desfacere, îi aud pe jucătorii de baseball râzând.

În fiecare an în această zi, tata glumește pe seama șoferilor frustrați care pleacă în viteză de la McGregor's. „Dar n-o să fie Ziua Recunoștinței fără plăcintă de dovleac!” Sau „Bănuiesc că cineva a uitat de umplutură!” Întotdeauna băieții râd.

Îi privesc pe doi dintre ei cărând un pom mare pe lângă rulotă. Unul are brațul îngropat în ramurile de la mijloc, iar celălalt îl urmează, susținând trunchiul. Amândoi se opresc, astfel încât cel dintre ramuri să poată să apuce mai bine bradul. Celălalt tip, care așteaptă, se uită spre rulotă și îmi surprinde privirea. Zâmbește și apoi îi șoptește ceva primului tip, ceva ce eu nu am cum să aud, dar care îl face pe coechipierul lui să se uite și el la mine.

Disperată, vreau să mă asigur că părul meu nu e o claie ciufulită, cu toate că n-am niciun motiv să-i impresionez (oricât de drăguți ar fi). Așa că, politicoasă, flutur din mână și ei se îndepărtează.

De cealaltă parte a ușii rulotei, cineva își curăță tălpile pantofilor de treptele din metal. Deși nu a mai plouat de când tata

a ajuns aici anul acesta, pământul are mereu porțiuni umede. De câteva ori pe zi, suporturile pomilor sunt umplute cu apă și cetina este pulverizată cu o peliculă fină.

— Cioc-cioc!

De-abia reușesc să descui ușa înainte ca Heather să o dea de perete și să chițâie. Buclele negre îi saltă în timp ce ridică brațele și mă strânge cu putere. Râd de bucuria ei exprimată zgomotos și mă duc după ea spre pat, unde îngenunchează pentru a se uita mai bine la pozele lui Rachel și Elizabeth.

— Mi le-au dat înainte să plec, îi spun.

Heather atinge rama de deasupra.

— Asta e Rachel, nu? Se presupune că se ferește de paparazzi?

— O, ar fi tare fericită să știe că ți-ai dat seama, îi răspund.

Heather se repede la geam ca să se uite afară. Bate cu degetul în sticlă și unul dintre jucătorii de baseball își întoarce privirea spre noi. El duce o cutie din carton marcată „vâsc” spre cortul verde cu alb căruia îi spunem Cortul Principal. Acolo îi sunăm pe clienți, vindem alte mărfuri și etalăm brazii ninși cu zăpadă artificială.

Fără să se uite la mine, Heather mă întreabă:

— Ai observat cât de sexy e echipa de anul ăsta?

Firește că am observat, dar ar fi mult mai ușor dacă n-aș fi făcut-o. Dacă tata s-ar gândi doar că aș flirta cu unul dintre muncitori, l-ar pune să curețe cele două toalete de afară, în speranța că duhoarea m-ar ține la distanță – ceea ce chiar ar face-o.

Nu că aș vrea să încep să mă văd cu cineva aici, fie că lucrează sau nu pentru noi. De ce mi-aș pune inima în ceva pe care soarta are să destrame în dimineața de Crăciun?

CAPITOLUL PATRU

După ce ne ghiftuim cu masa de Ziua Recunoștinței, iar tatăl lui Heather face anuală sa glumă despre „hibernatul pe perioada iernii”, pornim cu toții spre ceea ce au devenit tradiționale noastre destinații. Tații strâng masa și spală vasele, în parte pentru că așa mai pot să ciugulească din curcan. Mamele se îndreaptă spre garaj pentru a începe să aducă înăuntru mult prea multe cutii cu decorațiuni de Crăciun. Heather fuge sus să înșface două lanterne, iar eu o aștept la baza scărilor.

Din debaraua de lângă ușa de la intrare, iau hanoracul verde cu glugă pe care mama l-a îmbrăcat când am venit încoace. Pe piept e scris cu litere mari LUMBERJACKS*, mascota colegiului ei. Îmi trag hanoracul peste cap și aud ușa de la bucătărie deschizându-se, ceea ce înseamnă că mamele se întorc. Arunc o privire în sus ca să văd dacă Heather coboară. Încercam să plecăm înainte ca ele să se întoarcă și să ne ceară ajutorul.

— Sierra? o aud pe mama strigându-mă.

Îmi vâr părul sub guler.

— Pe punctul de a pleca! strig și eu drept răspuns.

* Cherestegiii.

Mama cară o cutie mare din plastic transparent plină cu decorațiuni ambalate în hârtie de ziar.

— E în regulă dacă împrumut hanoracul tău? o întreb. Când tu și tata vă duceți înapoi la rulotă, poți să-l iei pe-al meu.

— Ba nu, al tău e tare subțire.

— Știu, dar tu n-ai să stai pe-afară la fel de mult ca noi, îi spun. În plus, nici măcar nu e chiar așa de frig.

— În plus, repetă mama pe un ton sarcastic, ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să venim încoace.

Dau să mă dezbrac de hanoracul ei, dar ea îmi face semn să-l păstrez.

— La anul, să rămâi și să ne ajuți cu...

Vocea i se stinge.

Îmi mut privirea spre scări. Ea nu știe că am auzit discuția dintre ea și tata sau dintre ei și unchiul Bruce, dacă să mai deschidem sau nu locul de desfacere anul viitor. Se pare că cel mai înțelept ar fi fost să ne oprim acum doi ani, dar toată lumea speră ca lucrurile să-și revină.

Mama pune cutia pe covorul din camera de zi și îi scoate capacul.

— Sigur, îi răspund. La anul.

Heather coboară îmbrăcată în hanoracul ei roșu decolorat pe care îl poartă doar o seară pe an. Manșetele sunt zdrențuite și la gât este întins. L-am luat de la un magazin second-hand imediat după înmormântarea bunicului meu, când mama lui Heather ne-a dus la cumpărături ca să mă mai înveselească. Să o văd îmbrăcată cu el îmi stârnește mereu un sentiment dulce-amărui. Îmi amintește cât de mult îmi lipsesc bunicii atunci când mă aflu aici, dar și ce prietenă grozavă este Heather.

Ea se oprește la baza scărilor și mă lasă să aleg dintre cele două lanterne mici, una mov și alta albastră. O iau pe cea mov și o bag în buzunar.

Mama despachetează din ziare o lumânare în formă de om de zăpadă. În cazul în care mama lui Heather nu și-a schimbat pentru prima oară în viața ei planurile de decorare, lumânarea asta va merge în baia din față. Fitulul e înnegrit de anul trecut, când tatăl lui Heather l-a aprins pentru câteva minute. La primul iz de ceară arzând, mama ei a bătut la ușa băii până ce el a stins-o. „E o decorațiune!” a strigat ea. „Nu aprinzi decorațiunile!”

Mama se uită spre bucătărie și apoi spre noi.

— Dacă vrei să ajungeți acolo, ar fi mai bine să plecați acum, ne îndeamnă ea. Mama ta își caută piesa pentru concursul de cel mai urât pulover de Crăciun de anul acesta. Se pare că va câștiga.

— Cât de rău e? o întreb.

Heather strâmbă din nas.

— Dacă nu câștigă, jurații ăia n-au niciun pic de simț al oribilului.

Când auzim ușa din spate deschizându-se, ne repezim să ieșim pe ușa din față, pe care o trântim în urma noastră.

Lângă covorașul de la intrare se află copăcelul pe care l-am adus de la pepinieră. Mai devreme, am transferat copacul din găleata de plastic, așa că rădăcinile sale sunt legate acum într-o pânză de sac.

— Îl car eu prima jumătate de drum, zice Heather. Ia sacul de mărimea unei mingi de baseball și îl așază sub braț. Tu poți să cari flecuștețul ăla de hârleț pe care l-ai adus, adaugă.

Ridic săpăliga și pornim.

Pe la jumătatea drumului spre Cardinals Peak, Heather spune că e timpul să facem schimb. Îmi vâr lanterna în buzunarul de la spate și apoi ridic bradul în brațe.

— L-ai prins?

Când încuviințez din cap, îmi ia săpăliga din mână.

Îmi ajustez prinsoarea și continuăm să urcăm dealul, pe care localnicii îl numesc, în mod adorabil, munte. Mergem pe mijlocul drumului plin de noroi, care cotește de trei ori înainte de a ajunge la locul nostru. În seara asta, luna seamănă cu o unghie tăiată, de-abia luminând acest versant al dealului. Când vom da ocol pentru a ajunge pe cealaltă parte a dealului, vom avea și mai mare nevoie de lanternele noastre. Acum, le folosim mai mult pentru a speria orice vietate mică pe care o auzim foindu-se în tufișuri.

— Bine, deci tipii de la lucru îți sunt interziși, spune Heather, ca și când ar fi continuat o discuție care deja se derula în mintea ei. Prin urmare, ajută-mă să înțeleg cu care alți oameni poți... știi tu... să-ți petreci timpul.

Râd și apoi scot cu grijă lanterna din buzunar și o îndrept spre fața ei.

— Ah. Vorbeai serios.

— Da!

— Ba nu, îi spun și o studiez din nou. Nu! În primul rând, suntem ocupați toată luna; nu e timp. În al doilea rând — și cel mai important —, locuiesc într-o rulotă dintr-un loc de desfășurare a pomilor! Nu contează ce spun sau ce fac, tata e chiar acolo.

— Tot merită să încerci, insistă ea.

Înclin copacul, astfel încât să îndepărtez cetina de fața mea.

— În plus, tu cum te-ai simți dac-ai ști că trebuie să-i dai papucii lui Devon imediat după Crăciun? Te-ai simți îngrozitor.

Heather scoate săpăliga din buzunarul de la spate și, în timp ce mergem, bate cu ea în picior.

— Că tot ai adus vorba, cam ăsta e planul.

— Poftim?

Ea ridică dintr-un umăr.

— Uite, tu ai standardele tale înalte cu privire la cum ar trebui să fie o relație, așa că sunt convinsă că par...

— De ce crede toată lumea că standardele mele sunt înalte? Și ce anume înseamnă asta?

— Nu te zbârli, râde Heather. Standardele tale sunt unul din motivele pentru care te iubesc. Ai tu chestia asta solidă... nu știu... un fundament moral solid, și e grozav. Dar asta face ca o persoană care plănuiește să-i dea papucii iubitului după sărbători să se simtă cumva prost. Știi tu, prin comparație.

— Cine plănuiește o despărțire cu o lună întregă înainte? o întreb.

— Păi, ar fi o dovadă de cruzime s-o fac înainte de Ziua Recunoștinței, îmi zice. Ce-ar spune în timpul cinei cu familia lui, „Mă simt recunoscător pentru că mi-e inima frântă”?

Facem câțiva pași în tăcere, în timp ce eu mă gândesc la asta.

— Bănuiesc că nu există niciodată un moment potrivit, dar ai dreptate când spui că există și unele mai proaste. Deci, de când te gândești la asta?

— Exact dinainte de Halloween, îmi răspunde. Dar am avut amândoi niște costume grozave!

Lumina lunii pălește când cotim pe deal, așa că îndreptăm fasciculele de lumină mai aproape de picioare.

— Nu e vorba c-ar fi vreun ticălos sau ceva, continuă Heather. Altminteri, nu mi-ar păsa să mai stau cu el în timpul sărbătorilor. E isteț — chiar dacă nu o arată — și blând și drăguț. Doar că poate fi atât de... plictisitor. Sau poate că e mai degrabă neștiutor? Habar n-am!

N-aș judeca niciodată motivele de despărțire ale altcuiva. Fiecare vrea sau are nevoie de lucruri diferite. Prima persoană de care m-am despărțit, Mason, era isteț și amuzant, dar și

puțin cam prea dornic de atenție. Am crezut că voiam să simt că cineva are nevoie de mine, dar asta ajunge foarte repede să fie obositor. Am învățat că e mult mai bine să te simți dorită.

— Cum anume e plictisitor?

— Hai să spunem așa, zice ea, dacă ar fi să-ți descriu plicticoșenia lui, cuvintele care mi-ar ieși pe gură ar fi mult mai palpitate.

— Pe bune? o întreb. Atunci, abia aștept să-l cunosc.

— Și asta e motivul pentru care ai nevoie de un prieten cât timp ești aici, îmi explică ea. Astfel încât să putem ieși în patru. Atunci întâlnirile mele n-ar mai fi atât de anoste.

Mă gândesc cât de ciudat ar fi să încep să mă văd cu cineva aici, știind că există o dată de expirare anexată. Dacă aș fi vrut așa ceva, aș fi putut să-i spun da lui Andrew încă de anul trecut.

— O să spun pas la ieșirile în patru, o informez. Dar mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi încă, vine replica ei. Probabil că voi relua subiectul.

După următoarea cotitură, care ne duce aproape în vârful lui Cardinals Peak, Heather și cu mine ieșim de pe drumul de pământ care se îngustează și intrăm în tufișurile înalte până la genunchi. Ea mătură cu lumina lanternei înainte și înapoi. Ceva ce pare a fi un iepuraș se îndepărtează printr-un salt.

Încă zece pași și tufișurile aproape că dispar. E prea întuneric să vedem toți cei cinci pomi de Crăciun deodată, dar când lumina lanternei lui Heather îl nimerește pe primul, inima mi se încălzește. Îi scanează lent cu fasciculul luminos până ce îi văd pe toți. I-am plantat la câțiva metri distanță unul de altul, astfel încât niciunul să nu-i umbrească pe ceilalți. Cel mai mare e deja cu câțiva centimetri mai înalt decât mine, iar cel mai mic de-abia îmi ajunge până la talie.

— Bună, prieteni! îi salut, trecând printre ei.

Încă ținându-l pe cel mai nou cu un braț, ating acele celorlalți brazi cu mâna liberă.

— Am trecut pe-aici weekendul trecut, îmi spune Heather. Am smuls niște buruieni și am afânat puțin pământul, ca să ne fie mai ușor în seara asta.

Las sacul jos și apoi mă întorc cu fața spre Heather.

— Ai început să devii Micuța Domnișoară Fermier.

— Nu prea, zice ea. Dar anul trecut ne-a luat o veșnicie să smulgem buruienile după căderea întunericului, așa că...

— Indiferent cum ar fi, am să pretind că ți-a făcut plăcere, îi zic. Și oricare ar fi motivul, n-ai fi făcut-o dacă n-ai fi o prietenă grozavă. Așa că îți mulțumesc.

Heather încuviințează politicos din cap și apoi îmi înmânează săpăliga.

Privesc în jur până ce găsesc locul perfect. Un pom nou, cred eu, ar trebui mereu să aibă cea mai bună priveliște a ceea ce se întâmplă dedesubt. După ce îngenunchez pe pământ, care e moale, mulțumită lui Heather, încep să sap o groapă destul de mare în care să-i încapă rădăcinile.

În ultimii doi ani am făcut drumul pe jos, cărând pe rând pomul. Înainte, i-am transportat în căruciorul roșu al lui Heather. Devenise mica mea pepinieră, o modalitate de a păstra o parte din mine aici, după ce familia mea se îndrepta din nou spre nord.

Mă întreb din nou dacă anul viitor voi avea șansa să tai pomul cel mai bătrân.

Sărbătorile astea trebuiau să fie perfecte, nu împotmolite în numeroșii mei „dacă”. Dar toți acești „dacă” se află în jurul meu, în tot ceea ce fac. Nu știu cum să mă bucur pe deplin de aceste momente fără să mă întreb dacă sunt ultimele.

Dezleg sfoara care ține sacul împrejurul rădăcinilor. Când îndepărtez materialul, rădăcinile stau în mare parte la locul lor, încă acoperite de pământul de la mine de acasă.

— O să-mi fie dor de plimbările astea, spune Heather.

Fixez pomul în groapă și întind cu degetele niște rădăcini.

Heather îngenunchează alături de mine și mă ajută să pun pământul înapoi în groapă.

— Măcar mai avem un an, zice ea.

Incapabilă să mă uit la ea, presar încă o mână de pământ în jurul bazei copăcelului. Mă scutur pe mâini și apoi mă așez pe sol. Trăgându-mi genunchii la piept, mă uit în josul dealului întunecat la luminile orașului. Acolo a trăit Heather toată viața ei. Cu toate că se poate ca eu să rămân aici doar pentru puțin timp în fiecare an, simt că și eu am crescut aici. Expir prelung.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Heather.

Ridic privirea spre ea.

— S-ar putea să nu mai fie încă un an.

Ea mă privește cu încruntare, dar nu vorbește.

— N-au vrut să mi-o spună, îi explic eu, dar i-am auzit pe-ai mei discutând asta de ceva timp. S-ar putea să nu mai poată să justifice încă un sezon venirea aici.

Acum, Heather privește spre oraș.

De aici, de sus, când sărbătorile își intră în drepturi și toate luminile se aprind, e ușor să localizezi locul nostru de desfășurare a brazilor. Începând de mâine, un dreptunghi de lumini albe va înconjura pomii noștri. Dar în seara asta, locul unde locuiesc eu e un petic întunecat lângă o stradă lungă pe care se văd trecând mașini cu farurile aprinse.

— Anul acesta, cu siguranță, se va decide, îi zic. Știu că părinții mei vor să fie aici la fel de mult pe cât îmi doresc și eu. Lui Rachel și Elizabeth, pe de altă parte, le surâde ideea ca eu să rămân în Oregon de Crăciun.

Heather se așază pe pământ alături de mine.

— Sierra, tu ești una dintre cele mai bune prietene ale mele. Și știi că Rachel și Elizabeth simt la fel, așa că nu pot să le învinovățesc – dar ele te au tot restul anului. Nu-mi pot imagina ca tu și familia ta să nu mai faceți parte din sărbătorile mele.

Chiar nu vreau să ratez ultimul meu sezon plin cu Heather. E ceva ce am știut de la început că va veni. Am vorbit despre ultimul an de liceu cu o anticipare plină de neliniște.

— Și eu simt la fel, îi spun. Vreau să zic, sunt curioasă cum vor fi sărbătorile acasă – fără să am de-a face cu școala online și să ajung să fac măcar o dată lucruri de decembrie în orașul meu natal.

Heather privește mult timp stelele.

— Dar mi-ar fi dor de tine, îi spun, și de toate astea, mult prea tare.

O văd zâmbind.

— Poate c-aș putea veni acolo pentru câteva zile, să te vizitez *eu pe tine* în timpul vacanței, măcar o dată.

Îmi reazem capul de umărul ei și privesc. Nu în sus la stele sau în jos la oraș, ci departe.

Heather își lasă capul peste al meu.

— Hai să nu ne facem griji acum în legătură cu asta, propune ea și, preț de mai multe minute, niciuna din noi nu mai spune nimic.

În cele din urmă, mă întorc din nou spre cel mai mic brad. Bat cu mâna solul din jurul lui și mai adaug niște pământ în jurul tulpinii sale subțiri.

— Hai să facem anul ăsta extra special, indiferent de ceea ce se va întâmpla, îi propun.

Heather se ridică în picioare și se uită spre oraș. O iau de mână și mă ajută să mă ridic. Stau alături de ea, fără să-i dau drumul.

— Ar fi o idee super, spune ea, să punem luminițe în copacii ăștia, astfel încât să poată fi văzuți de oricine de jos.

E un gând minunat, un mod de a împărtăși prietenia noastră tuturor. Aș putea trage draperiile de la patul meu și să le privesc în fiecare seară înainte să adorm.

— Dar am verificat pe drum, continuă ea. Muntele ăsta nu are nici măcar o singură priză.

Râd.

— Natura în orașul ăsta e tare înapoiată.

CAPITOLUL CINCI

Cu ochii încă închiși, îi aud pe mama și pe tata închizând ușa după ce coboară din rulotă. Mă întorc pe spate și inspir adânc. Câteva clipe în plus sunt tot ce-mi doresc. Odată ce mă dau jos din pat, zilele se vor rostogoli înainte aidoma pieselor de domino.

În ziua deschiderii, mama se trezește mereu gata să înceapă. Eu sunt mai mult ca tata, pe care îl aud călcând cu bocancii pe pământul de afară, mergând târșăit spre Cortul Principal. Odată ajuns acolo, va băga în priză un ceainic de metal argintiu cu cafea și unul cu apă fierbinte, iar apoi va aranja pachetele de ceai și de ciocolată pudră pe care le oferim clienților. Cu toate astea, primele picături fierbinți de cafea vor fi turnate în termosul lui.

Scot perna sub formă de sul de sub cap și o strâng la piept. După ce mama lui Heather ia parte la concursul pentru cel mai urât pulover de Crăciun, pe care l-a câștigat de două ori în ultimii șase ani, taie mânecile și le transformă în perne. Le coase la manșetă, umple mânecile cu bumbac, apoi le coase și la ceălalt capăt. Păstrează o mânecă pentru familia ei și pe cealaltă mi-o dă mie.

O țin deasupra mea pe cea pe care am primit-o aseară, cu brațul întins în sus. E un material verde-mușchi, cu un dreptunghi albastru-închis acolo unde se afla cotul. Pe dreptunghi, în jurul unui ren zburător cu nasul roșu, cad fulgi de nea.

Strâng din nou perna la piept și închid ochii. Afară, aud pe cineva venind spre rulotă.

— Sierra e pe aici? întreabă Andrew.

— Nu chiar acum, răspunde tata.

— A, bine, face Andrew. M-am gândit că am putea lucra împreună și să facem treaba mai repede.

Strâng și mai tare perna. N-am nevoie ca Andrew să mă aștepte afară.

— Cred că încă doarme, zice tata. Dar dacă ai nevoie să faci ceva, mai verifică o dată dacă la toalete există gel dezinfectant pentru mâini.

— Asta-i tata!

Stau în fața Cortului Principal, nu încă trează pe deplin, dar pregătită să-i întâmpin pe primii noștri clienți de anul acesta. Un tată și fiica lui, care poate că are șapte ani, coboară din mașină. Deja scrutând din priviri pomii, el pune blând o mână pe capul ei.

— Ador mirosul ăsta, spune tatăl.

Fata face un pas înainte, cu o privire de copil drăgălaș și inocent.

— Miroase a Crăciun!

Miroase a Crăciun. Asta e ceea ce majoritatea oamenilor spun când sosesc prima oară, ca și când cuvintele au așteptat tot drumul să fie rostite.

Tata apare dintre doi brazi nobili în drumul lui către Cortul Principal, probabil sperând să mai capete cafea. Mai întâi îi salută pe cei doi și le spune să ne comunice oricăruia dintre noi dacă le putem fi de ajutor. Andrew, cu o șapcă Bulldogs uzată, trece cu un furtun de udat petrecut pe umeri. Le spune că le va duce cu plăcere bradul la mașină atunci când vor fi gata. Nu aruncă nici măcar o privire în direcția mea – din pricina tatei – și eu îmi mușc buza să nu râd.

— Sertarul tău pentru bani e pregătit? mă întreabă tata, umplându-și din nou termosul.

Trec în dosul tejghelei, care a fost drapată în ghirlande roșii strălucitoare și ilice proaspete.

— Abia aștept să văd care va fi prima vânzare.

Tata îmi întinde cana mea preferată, pictată cu bucle și dungii pastel asemenea unui ou de Paște (îmi imaginez c-ar trebui să fie ceva pe-aici care să nu fie de Crăciun). Îmi torn niște cafea și apoi desfac un pachetel de ciocolată pudră pe care o presar înăuntru. Pe urmă scot ambalajul unei acadele mentolate în formă de bastonaș, cu care amestec în cană.

Tata se reazemă de tejghea, supraveghind marfa din Cortul Principal. Arată cu termosul spre pomii albi ca zăpada pe care i-a terminat de pulverizat în această dimineață.

— Crezi că deocamdată avem destui din ăștia?

Ling pudra de ciocolată de pe acadea și apoi îi dau drumul în cană.

— Avem destui, îi răspund, și apoi iau o gură de cafea; are gust de moca ieftină cu mentă, dar merge.

Într-un sfârșit, tatăl cu fiica intră în cort și se opresc la casa de marcat.

Mă aplec peste tejghea, spre fetiță.

— Ai găsit un pom care să-ți placă?

Ea dă entuziasmată din cap, cu un dințișor care îi lipsește din zâmbetul adorabil.

— Unul imens!

E prima noastră vânzare a anului și nu-mi pot stăpâni bucuria, împreună cu o speranță adânc înrădăcinată că ne vom descurca suficient de bine anul ăsta încât să se justifice cel puțin încă unul.

Tatăl strecoară o etichetă de brad spre mine. În spatele lui, îl văd pe Andrew împingând bradul, cu trunchiul mai întâi, prin capătul deschis al unui butoi larg din plastic. La celălalt capăt e o perdea de plasă roșu cu verde. Tata apucă trunchiul și trage restul copacului odată cu plasa, care se derulează și se înfășoară în jurul ramurilor. Odată terminată operațiunea, ramurile sunt împachetate în siguranță, ridicate în sus. Tata și cu Andrew răsucesc copacul în plasă, taie capătul, apoi fac un nod în vârf. Procesul este similar celui în care mama lui Heather umple mânecile puloverelor pentru a face perne, numai că mult mai puțin urâte.

Încasez banii pentru primul nostru brad și le urez Crăciun fericit amândurora.

Pe la prânz, mă dor picioarele de la încărcatul pomilor și de la stat în spatele casei de marcat ore în șir. În câteva zile, voi fi mai obișnuită cu asta, dar azi sunt recunoscătoare atunci când apare Heather cu o pungă din ceea ce a rămas de la Ziua Recunoștinței. Mama ne gonește în rulotă și primul lucru pe care îl face Heather când ne așezăm la masă este să tragă în lături draperiile de la geamuri.

Ridică din sprâncene în direcția mea.

— Doar îmbunătățesc priveliștea.

Ca la comandă, doi tipi din echipa de baseball apar cărând un brad uriaș pe umerii lor.

— N-ai pic de rușine, spun în vreme ce desfac din ambalajul lui sandvișul cu curcan și sos de merișoare. Nu uita, încă ești cu Devon până după Crăciun.

Își trage picioarele pentru a se așeza cu ele încrucișate pe banchetă, cunoscută drept patul meu, și își despachetează propriul sandviș.

— M-a sunat aseară și mi-a depănat o poveste de douăzeci de minute despre mersul la poștă.

— Așadar, nu e un interlocutor grozav, îi spun.

Iau o gură din sandviș și practic fredonez atunci când aromele de Ziua Recunoștinței îmi ajung pe limbă.

— Nu înțelegi. Mi-a spus aceeași poveste săptămâna trecută și nici atunci n-a avut vreo noimă. Când izbucnesc în râs, ea ridică mâinile în sus. Vorbesc serios! Nu-mi pasă de doamna bătrână și arțăgoasă din fața lui care încerca să expedieze un colet cu stridii în Alaska. Tu ce-ai fi făcut?

— Dacă aș fi expediat stridii în Alaska? Mă aplec în față și o trag de păr. Ești rea!

— Sunt sinceră. Dar dacă vrei să vorbim despre răutate, îmi zice, tu i-ai dat papucii tipului ăluia pentru că te plăcea *prea* mult. Și mai vorbim despre inimi zdrobite.

— Mason? Asta fiindcă era prea dornic de atenție! mă apăr eu. Zicea că n-ar fi o idee rea să ia un tren înapoi pentru a mă vizita de sărbători. Asta era la începutul verii și eram împreună numai de câteva săptămâni.

— E drăguț, totuși, zice Heather. Știa deja că n-ar fi rezistat fără tine timp de o lună. Mie, cu certitudine, mi-ar prinde bine o pauză de o lună de la povestirile lui Devon.

Când Heather a început să iasă cu Devon, era înnebunită după el și asta se întâmpla cu doar câteva luni în urmă.

— În orice caz, îmi spune, de asta trebuie să ieșim în patru cât timp ești aici. Poate fi temporar, nu trebuie să te îndrăgostești sau ceva.

— Păi, asta e bine de știut, îi zic. Mulțumesc.

— Dar măcar așa aș mai avea și eu cu cine să vorbesc, spune ea.

— Nu mă deranjează să fiu a cincea roată la căruță atunci când ieșiți în oraș. Ba chiar aș interveni dacă ar aduce vorba despre stridii. Dar anul ăsta am fost suficient de stresată, ca să mai adaug un tip în ecuație.

Pe fereastră, la câțiva copaci depărtare, Andrew și un alt tip din echipă se uită la noi. Vorbesc și râd, dar nu se opresc și nu-și mută privirile în altă parte, nici măcar atunci când îi observăm.

— Ne privesc cum mâncăm? întreb eu. Asta e foarte trist.

Andrew aruncă o privire peste umăr, probabil ca să verifice pe unde e tata, apoi ne face cu mâna. Înainte să mă hotărâsc dacă să-i fac și eu cu mâna sau nu, tata strigă la ei să treacă la treabă. Profit de șansă și trag draperiile.

Heather are sprâncenele ridicate.

— Ei bine, *el* încă pare interesat.

Clatin din cap.

— Uite ce e, nu contează cine e tipul. Problema e că asta nu mi-ar aduce decât neazuri cu tata, care ar sta tot timpul pe capul nostru. E vreun tip care să merite asta? Deoarece eu nu văd pe niciunul dincolo de geamul ăsta.

Heather răpăie cu degetele deasupra mesei.

— Trebuie să fie cineva care să nu lucreze aici... cineva pe care tatăl tău să nu-l trimită la toalete.

— Ai ratat partea în care am spus că nu vreau să ies cu nimeni cât timp sunt aici?

— N-am ratat-o, îmi răspunde Heather, o ignor.

Bineînțeles că o ignoră.

— Bine, de dragul discuției, să spunem că mă interesează cineva - ceea ce nu e adevărat. Ce tip de băiat crezi că aș atrage, știind că într-o lună aș ieși din viața lui?

— Nu trebuie să pui asta pe tapet, zice Heather. Este evident o parte a înțelegerii, iar o lună e deja mai mult decât durează unele cupluri. Așa că nu-ți face griji în privința asta. Consider-o ca pe o aventură sentimentală de vacanță.

— „O aventură sentimentală de vacanță”? Chiar ai spus asta? o întreb, dându-mi ochii peste cap. Trebuie să stai departe de canalul Hallmark în această perioadă a anului.

— Gândește-te! E o relație fără niciun fel de presiune, deoarece toată treaba are un termen de sfârșit. Și vei avea o poveste grozavă de spus prietenelor tale atunci când te întorci acasă.

Îmi dau seama că n-am cum să câștig runda asta. Heather este mai neobosită decât Rachel, ceea ce spune multe. Singura cale de scăpare este să amân lucrurile până ce nu va mai fi nicio posibilitate, întrucât va fi prea târziu.

— O să mă gândesc la asta, îi spun.

De afară aud râsetele familiare ale unor femei, așa că trag draperia și privesc. Două femei de vârstă mijlocie de la Asociația Downtown, cu brațele pline de afișe, se îndreaptă spre Cortul Principal.

Împachetez restul sandvișului pentru a-l lua cu mine și apoi o îmbrățișez pe Heather.

— Voi sta cu ochii în patru după un Romeo de vacanță, dar acum trebuie să mă întorc la lucru.

Heather își înfășoară și ea sandvișul și îl îndeasă în sacoșă. Iese după mine din rulotă și se îndreaptă spre mașina ei.

— O să stau și eu cu ochii în patru după el! strigă ea după mine.

Când intru, doamnele de la Asociația Downtown vorbesc cu mama la teighea. Cea mai în vârstă, cu o coadă împletită lungă, grizonantă, ține în sus un afiș cu un camion de gunoi împodobit cu luminițe de Crăciun.

— Dacă ați putea lipi iar câteva din astea, orașul vă va fi recunoscător. Anul acesta, parada noastră de sărbători va fi mai mare ca oricând! Vrem ca nimeni din comunitate să n-o rateze.

— Desigur, zice mama, iar doamna lasă patru afișe pe teighea. Sierra le va pune în după-amiaza asta.

Mă aplec sub teighea și iau capsatorul. Ieșind din cort cu afișele, îmi înăbuș un hohot de râs în timp ce le privesc. Nu sunt convinsă că un camion de gunoi festiv va atrage o mulțime mai mare, dar conferă o senzație de orășel bine închegat.

Când eram mai mică, familia lui Heather m-a luat cu ei la paradă de câteva ori și recunosc că a fost amuzant, la modul sentimental. Cele mai multe parade pe care le văd sunt acum la televizor, din New York sau L.A. Acestea nu includ de cele mai multe ori intrări ca Societatea Deținătorilor de Mopși sau Prietenii Bibliotecii sau tractoare din care urlă colinde de Crăciun pe ritmuri de muzică country în timp ce rulează pe străzi. Deși mi le pot imagina la o paradă în orașul meu natal din Oregon.

Ridic ultimul afiș pe un stâlp de lemn de la intrarea în locul nostru de desfacere, fixându-l cu câte o capsă în fiecare colț de sus. Trec cu mâna peste partea de jos a afișului și aud vocea lui Andrew în spatele meu:

— Ai nevoie de ajutor?

Umerii mi se încordează.

— Mă descurc.

Mai capsez de vreo două ori în colțurile de jos. Apoi fac un pas îndărăt și mă prefac că îmi studiez opera, suficient cât Andrew să plece. Când mă întorc, văd că nu cu mine vorbea, ci cu un tip superb cam de vârsta noastră, cu câțiva centimetri mai înalt decât Andrew. Tipul ține un brad în sus cu o mână și cu cealaltă își dă părul negru din ochi.

— Mulțumesc, mă descurc, îi zice, iar Andrew se îndepărtează.

Tipul se uită la mine și zâmbește, iar în obrazul stâng îi apare o gropiță frumoasă. Simt cum mă înroșesc instantaneu, așa că îmi cobor privirea în pământ. Stomacul îmi tresaltă, trag adânc aer în piept și îmi reamintesc că un zâmbet drăguț poate să nu aibă absolut nicio legătură cu persoana respectivă.

— Lucrezi aici?

Vocea îi este blândă, amintindu-mi de vechile cântece sentimentale pe care le puneau bunicii în timpul sărbătorilor.

Ridic privirea, impunându-mi să mă comport cu profesionalism.

— Ai găsit tot ce-ți trebuia?

Zâmbetul lui persistă, laolaltă cu gropița. Îmi dau părul după urechi și mă forțez să nu mă uit în altă parte. Trebuie să mă abțin să nu fac un pas mai aproape.

— Da, îmi răspunde. Mulțumesc.

Felul în care se uită la mine – aproape studiindu-mă – mă face să mă fâstâcesc. Îmi dreg vocea și îmi mut privirea în altă parte, dar când mă uit din nou spre el, deja se îndepărtează, cu copacul săltat pe umeri de parcă n-ar cântări nimic.

— Drăguță nuanță de roșu, Sierra.

Stând lângă stâlp, Andrew clatină din cap în direcția mea. Vreau să-i răspund cu ceva sarcastic, dar limba încă nu mi s-a dezlegat.

— Știi că gropițele sunt, de fapt, o diformitate? continuă el. Înseamnă că are un mușchi al feței care e prea scurt. E cam greșos, dacă stai să te gândești.

Îmi schimb greutatea de pe un picior pe celălalt și îi ofer lui Andrew cea mai reușită privire de „N-ai terminat încă?”. Poate că am fost mai rea decât intenționam, dar în mod clar ar trebui să-i cadă un bolovan în cap dacă el crede că acest gen de gelozie reprezintă calea spre inima mea.

Duc capsatorul la tejea și aștept. Poate că tipul cu gropiță se va întoarce după niște betea sau după una dintre stropitorile noastre cu gât extra-lung. Sau poate că are nevoie de instalații luminoase sau de vâsc. Dar apoi mă simt ca o proastă. I-am spus lui Heather toate motivele pentru care nu vreau să mă implic într-o relație cu nimeni cât timp sunt aici – motive bune –, iar aceste motive nu s-au schimbat în ultimele zece minute. Sunt aici pentru o lună. O lună! N-am timpul și nici inima să mă implic.

Totuși, ideea a prins acum. Poate că nu m-ar deranja o mică relație cu dată de expirare. Poate că n-aș fi atât de agitată, așa cum le place prietenelor mele să spună, în privința imperfecțiunilor dacă aș ști că n-aș vrea – n-aș putea – să fiu cu el mai mult de câteva săptămâni. Dacă se întâmplă să fie sexy cu o gropiță adorabilă, ei bine, atunci, bravo lui! Și mie.

După-amiază îi trimit un mesaj lui Heather: Ce anume ar presupune o aventură sentimentală de vacanță?

CAPITOLUL ȘASE

Soarele de-abia a răsărit, dar am deja două mesaje care mă așteaptă atunci când mă trezesc.

Primul e de la Rachel, care se plânge de volumul de muncă necesar pentru a planifica un bal de iarnă când oamenii sănătoși la cap fie tocesc pentru examenele finale, fie își fac cumpărăturile pentru sărbători. Dacă aș fi acolo, știu că m-ar convinge cu ușurință s-o ajut, dar nu pot să fac mare lucru de la o mie cinci sute de kilometri distanță. Din fericire, să-mi echilibrez munca la locul de desfacere cu temele pentru școală nu e prea dificil. Profesorii îmi trimit notițe și materiale vizuale, iar eu îmi fac temele atunci când ritmul vânzărilor scade și pot să intru online. Să vorbesc o dată pe săptămână cu *Monsieur Cappeau* n-o fi cel mai distractiv lucru de pe lume, dar cel puțin nu ratez exercițiile pentru partea de oral a examenului de franceză.

Șezând pe pat, citesc cel de-al doilea mesaj, de la Heather: Te rog spune-mi că vorbești serios despre un iubit de vacanță. Devon și-a petrecut toată seara vorbind despre echipa lui de fotbal virtual. Salvează-mă! Sunt pe punctul de a-l face să vrea o prietenă virtuală.

Mă ridic în picioare, scriind un mesaj: Un tip tare drăguț a cumpărat ieri un brad.

În timp ce mă îndrept spre duș, îmi răspunde: Amănunte!

Înainte să apuc să-mi dezleg șnurul de la pantalonii de pijama, îmi trimite un alt mesaj: Lasă! Îmi povestești când îți aduc prânzul.

După duș, mă îmbrac cu un hanorac gri și o pereche de jeanși. Îmi leg părul într-o coadă de cal, trag câteva șuvițe, astfel încât să cadă liber și să-mi încadreze fața, adaug un pic de machiaj și apoi ies în aerul rece al dimineții. În Cortul Principal, mama stă în picioare în spatele tejghelei, așezând mărunțișul în sertarul casei de marcat. Când mă vede, arată spre cana mea ca un ou de Paște, încă aburindă, din care se ițește o acadea în formă de baston.

— Te-ai trezit de mult? o întreb.

Ea suflă delicat în propria-i cană.

— Nu toată lumea poate să doarmă în timp ce pe telefonul tău intră mesaje.

— Of! Îmi pare rău!

Apare tata, care ne sărută pe amândouă pe obraji.

— 'Neața.

— Discutam cu Sierra despre mesajele ei, spune mama. Presupun că n-are nevoie să-și facă somnul de frumusețe, însă...

Tata o sărută pe buze.

— Nici tu n-ai nevoie, scumpo.

Mama râde.

— Cine a spus că vorbeam despre mine?

Tata își scarpină tuleiele încărunțite de pe maxilar.

— Am convenit că este important pentru ea să rămână conectată cu prietenii ei de acasă.

Decid să nu le spun că unul dintre mesaje era de la Heather.

— Asta e adevărat, zice mama și apoi îmi aruncă o privire. Dar poate că totuși îi rogi pe cei de acasă să mai doarmă din când în când.

Mi le imaginez pe Rachel și pe Elizabeth chiar acum, probabil la telefoane, planificând restul acestui weekend prelungit de Ziua Recunoștinței.

— Dacă tot ai adus vorba de cei de acasă, spun eu, cred că e timpul să-mi spuneți dacă anul viitor mai venim aici sau nu.

Mama clipește și se îndreaptă de spate. Se uită la tata.

Tata ia o sorbitură lungă din termosul lui.

— Ai tras cu urechea la discuțiile noastre?

Îmi răsucesc o șuviță de păr.

— N-am tras cu urechea. *Am auzit fără să vreau*, îi lămuresc eu. Prin urmare, cât de îngrijorată ar trebui să fiu?

Înainte să-mi răspundă, tata mai ia o gură de cafea.

— Nu există niciun motiv de îngrijorare în ceea ce privește ferma, îmi răspunde el. Oamenii vor dori întotdeauna pomi de Crăciun, chiar și dacă îi cumpără de la supermarket. S-ar putea să nu-i mai putem vinde noi înșine.

Mama mă atinge pe braț, cu o expresie tulburată pe chip.

— Vom face tot ce putem ca să păstrăm locul de desfacere deschis.

— Nu doar pentru mine îmi fac griji, îi răspund. Firește că vreau să rămână deschis din motive personale, dar locul ăsta a fost aici încă de când l-a deschis bunicul. E locul în care v-ați cunoscut voi doi. E viața voastră.

Tata încuviințează încetșor din cap și, la final, ridică din umeri.

— Ferma este viața noastră, sincer. Bănulesc că, în puțini tuturor dimineaților de trezit devreme și a serilor târziu de întors acasă, mereu am văzut locul ăsta de desfacere ca pe un

bonus. Să văd oamenii bucurându-se că au găsit pomii potri-viți. Ar fi tare greu să renunț la așa ceva.

Îi admir foarte tare pentru că n-au lăsat ca asta să se trans-forme doar într-o afacere.

— Toate astea se vor petrece în continuare cu pomii noștri, continuă tata, undeva, dar...

Dar altcineva va fi cel care va ajunge să privească asta întâmplându-se.

Mama își ia mâna de pe brațul meu și amândouă ne uităm la tata. Asta ar fi cel mai greu pentru el.

— Locul de desfacere a mers în pierdere în ultimii ani, îmi explică el. Anul trecut, cu bonusurile pe care le-am acordat personalului, am pierdut, de fapt, bani. Am reușit să supravie-tuim datorită angrosiștilor, și așa zice că într-acolo ne îndrep-tăm. Unchiul Bruce se concentrează asupra acestei perspective cât timp suntem plecați. Mai ia o gură de cafea, apoi spune: Nu sunt sigur cât mai putem să ne descurcăm înainte să recunoaș-tem într-un final...

Lasă fraza în aer, neputând s-o rostească - sau nefiind dispus s-o rostească.

— Așa că ăsta s-ar putea să fie, zic eu, ultimul nostru Cră-ciun în California.

Pe chipul mamei se oglindește blândețea.

— Sierra, încă nu am hotărât nimic. Dar ar putea fi o idee grozavă să-l facem memorabil.

Heather urcă în rulotă ducând încă două pungi cu mâncare rămasă de la Ziua Recunoștinței. Privirea îi este agitată și știu că vrea să-i servesc toate detaliile despre tipul simpatic care a

trecut ieri pe-aici. Devon urcă după ea, uitându-se la telefonul lui. Chiar și cu fața aplecată în jos, îmi dau seama că arată bine.

— Sierra, el e Devon. Devon, ea e... Devon, capul sus!

El își ridică privirea și îmi zâmbește. Părul lui șaten scurt îi încadrează obrajii rotunzi, dar privirea lui mângâietoare mă face să-l plac imediat.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun.

— Și eu, răspunde el.

Îmi susține privirea suficient cât să-și demonstreze sinceritatea, iar apoi își apleacă iar ochii asupra telefonului său.

Heather îi dă lui Devon una dintre pungile cu mâncare.

— Iubitule, du-te și du-le asta tipilor de-acolo. Și ajută-i să încarce pomii sau ceva.

Devon ia punga fără să-și desprindă privirea de pe mobil și coboară din rulotă. Heather se așază vizavi de mine la masă, iar eu îmi mut calculatorul pe perna de lângă mine.

— Cred că părinții tăi nu erau acasă când a venit Devon să te ia, îi spun.

Heather pare nedumerită, așa că arăt spre părul ei.

— E puțin ciufulit la spate.

Obrajii i se fac roșii și își trece degetele prin părul încălzit.

— A, corect...

— Așadar, lucrurile merg mai bine între tine și Domnul Monosilabic?

— Țsta e un cuvânt drăguț, zice ea. Dacă e să aleg dintre a-l asculta și a-l săruta, sărutatul reprezintă o mult mai bună utilizare a gurii lui.

Izbucnesc în râs.

— Știu, știu, sunt o ființă îngrozitoare, replică ea. Povestește-mi, deci, despre tipul care a trecut ieri pe-aici.

— N-am nici cea mai vagă idee cine e. Nu sunt multe de spus.

— Cum arată?

Heather scoate capacul unei caserole cu salată de curcan, care conține nuci și bucăți de țelină. Familia ei încearcă să-și elibereze casa de Ziua Recunoștinței.

— L-am văzut doar o clipă, îi povestesc, dar părea de vârsta noastră. Avea o gropiță care...

Heather se apleacă spre mine, mijind ochii.

— Și păr negru? Un zâmbet ucigător?

De unde știe asta?

Heather își scoate mobilul, tastează ceva și îmi arată o imagine online exact a tipului despre care vorbeam.

— El e?

Nu pare încântată.

— Cum de-ai știut?

— Primul lucru pe care l-ai menționat a fost gropița. Țasta a fost indiciul. Heather clatină din cap. În plus, așa sunt eu, norocoasă. Îmi pare rău, Sierra, dar nu. Nu Caleb.

Așadar, îl cheamă Caleb.

— De ce?

Ea se lasă pe spate și își pune degetele pe marginea mesei.

— Nu e cea mai bună alegere, bine? Hai să găsim pe altcineva.

N-am de gând să las asta să se termine aici și ea o știe.

— E un zvon, zice, dar sunt aproape sigură că e adevărat. Oricum ar fi, ceva s-a întâmplat.

— Ce este?

E pentru prima dată când o aud vorbind atât de criptic despre cineva.

— Mă faci să mă simt agitată.

Ea clatină din cap.

— Nu vreau să mă amestec în asta. Detest bârfa, dar n-am de gând să ies la o întâlnire în patru cu el.

— Spune-mi.

— E neconfirmat, bine? E numai ce-am auzit. Heather se uită în ochii mei, dar eu nu scot niciun cuvânt până ce nu aud. Se spune că și-a atacat sora cu un cuțit, zice ea.

— Poftim?

Stomacul mi se face ghem.

— Tipul ăsta e... Ea mai trăiește?

Heather râde, dar nu-mi dau seama dacă e din pricina expresiei mele șocate sau fiindcă glumește. Inima îmi bate cu putere, dar, în cele din urmă, râd și eu un pic.

— Nu, n-a omorât-o, răspunde Heather. Din câte știu, ea e bine.

Deci n-a fost o glumă.

— Dar ea nu mai locuiește aici, continuă Heather. Nu știu dacă din cauza atacului, însă asta e ceea ce cred cei mai mulți oameni.

Mă întind pe pat și îmi pun o mână pe frunte.

— Asta-i grav.

Heather întinde mâna pe sub masă și mă bate pe un picior.

— Vom continua să căutăm.

Vreau să-i spun să nu-și bată capul. Vreau să-i spun că nu mă mai interesează o aventură sentimentală de vacanță, mai ales dacă radarul meu este atât de nefuncțional, încât tipul pe care l-am ales și-a atacat cândva sora cu un cuțit.

După ce terminăm salata de curcan, ieșim să-l căutăm pe Devon, astfel încât eu să mă pot întoarce la treabă. Stă la un picnic în spatele Cortului Principal, cu un grup de tipi, ospătându-se cu toții din mâncarea lui Heather. Mai este și o fată drăguță pe care n-am mai văzut-o niciodată, care se lipește de Andrew.

— Nu cred că ne-am cunoscut, îmi spun. Eu sunt Sierra!

— A, părinții tăi sunt proprietarii locului ăsta! Îmi întinde o mână manichiurată și eu i-o strâng. Eu sunt Alyssa, spune fata. Am trecut pe-aici să mă văd cu Andrew la prânz.

Îi arunc o privire lui Andrew, care are acum trei nuanțe de roșu.

El ridică din umeri.

— Noi nu suntem... știi tu...

Fetei îi cade fața. Își duce mâna la inimă și se uită la Andrew.

— Voi doi sunteți...?

— Nu! răspund eu iute.

Nu-mi dau seama ce încearcă Andrew să facă. Dacă e cu ea, vrea ca eu să cred că nu e ceva serios? De parcă mi-ar păsa! Oricum, sper să devină serios între ei. Poate că Alyssa îl va ajuta să treacă peste ceea ce simte el pentru mine.

Mă întorc spre Heather.

— Ne vedem mai târziu?

— Pot să vin cu Devon să te luăm după ce închideți, îmi spune. Poate ieșim și încercăm să mai cunoaștem și alți oameni – sau pe *altcineva*. Tu nu vrei decât unul, nu?

Heather nu e numai băgăreață, nici măcar nu încearcă să fie subtilă.

Ridică o sprânceană spre mine.

— O lună, Sierra. Într-o lună se pot întâmpla multe.

— Nu în seara asta, îi spun. Poate la un moment dat.

Însă, în următoarele zile, nu mă pot abține să nu mă gândesc la Caleb.

CAPITOLUL ȘAPTE

În majoritatea zilelor săptămânii, venind de la școală, Heather trece pe la noi în drumul ei spre casă. Uneori pierde vremea la teighea și mă ajută atunci când apar părinți cu copii mici. Cât timp eu cu tata sau cu mama înregistrăm vânzarea în casa de marcat, ea se ocupă de copii.

— Aseară l-am întrebat pe Devon ce vrea de Crăciun, îmi povestește Heather de la masa cu băuturi.

Își pune minibezele *marshmallow*, cu mare grijă, una câte una, în cana ei cu ciocolată fierbinte.

— Ce-a zis?

— Stai puțin, număr.

După ce își plasează cele optsprezece bezele, ia o gură.

— A ridicat din umeri. Cam atât a durat discuția noastră. Așa că mi-am zis în sinea mea că probabil e mai bine așa. Dacă voia ceva scump? Apoi, dacă el m-ar întreba, *eu aș fi* nevoită să cer ceva scump.

— Și asta e o problemă deoarece...

— Nu se poate să ne cumpărăm lucruri drăguțe unul celuilalt chiar înainte de a mă despărți de el!

— Ați putea amândoi să faceți ceva, îi spun. Ceva mic și ieftin.

— Făcut în casă și bine gândit? Asta-i și mai rău! Se duce spre un copac nins și atinge cu delicatețe zăpada artificială. Cum să te desparți de cineva care tocmai ți-a sculptat o figurină din lemn sau ceva de genul? mă întrebă.

— Devine mult prea complicat, îi spun.

Scot de sub tejghea o cutie din carton plină cu vâsc în săculețe și o pun pe un taburet.

— Poate c-ar trebui s-o faci acum. Oricum îl vei răni mai devreme sau mai târziu.

— Ba nu, în mod cert îl păstrez pe perioada sărbătorilor. Heather soarbe din nou din ciocolată și se apropie de capătul celălalt al tejghelei. Dar e timpul să vorbim serios despre alegerea unei persoane pentru tine, spune. Parada se apropie și vreau să ieșim în patru.

Mă întind dincolo de tejghea pentru a reface stocul de vâsc expus.

— Mă tot gândesc că toată tărășenia asta cu povestea romantică de sărbători n-o să meargă. Recunosc c-am luat-o în calcul atunci când l-am văzut pe Caleb, însă e clar că primele impresii nu sunt punctul meu forte.

Heather mă privește drept în ochi și dă din cap în direcția parcării.

— Să ții minte asta, bine? Fiindcă el tocmai a apărut.

Simt cum fac ochii mari de uimire.

Heather se dă un pas înapoi și îmi face semn să vin lângă ea. Înconjur tejgheaua, iar ea îmi arată o camionetă mov, veche. Cabina e goală.

Dacă asta e camioneta lui, ce caută aici? Deja și-a cumpărat bradul. Pe bara de protecție există un abțibild al unei școli de care n-am auzit niciodată.

— Unde este Sagebrush Junior High? o întreb.

Heather ridică din umeri și o buclă îi iese de după ureche, de unde o vârâse ea.

Orașul ăsta are șase școli elementare. În fiecare iarnă am mers la aceeași școală ca Heather. Acelea constituie pepiniera singurului gimnaziu, la care, de asemenea, am fost, și apoi un liceu. Atunci am început să-mi fac temele online.

Heather privește printre pomi.

— Oh! Iată-l. Dumnezeuule, ce drăguț e!

— Știu, îi confirm în șoaptă.

Evit să mă uit în direcția în care privește ea și, în schimb, îmi studiez vârful pantofului înfipt în pământ.

Ea mă atinge pe cot și îmi spune în șoaptă:

— Uite-l că vine.

Înainte să apuc să spun ceva, ea se duce întins spre capătul îndepărtat al cortului.

Cu coada ochiului, văd pe cineva ieșind dintre doi brazi. Caleb vine drept spre mine, arborându-și zâmbetul cu groșiță.

— Numele tău e Sierra?

Tot ce pot face este să încuviințez din cap.

— Așadar, tu ești cea despre care vorbesc lucrătorii.

— Poftim?

Râde scurt.

— N-am știut dacă azi nu cumva lucrează altă fată.

— Doar eu, îi precizez. Părinții mei sunt proprietarii acestui loc. Și îl conduc.

— Acum înțeleg de ce se tem băieții să stea de vorbă cu tine, îmi spune. Când nu-i răspund, continuă: Am fost aici acum câteva zile. M-ai întrebat dacă am nevoie de ajutor.

Nu știu ce-ar trebui să spun. El își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt. Când tot nu spun nimic, își schimbă iar

greutatea, ceea ce aproape că mă face să râd. Măcar nu sunt singura care este emoționată.

În spatele lui, îi văd pe doi dintre jucătorii de baseball măturând acele de brad dintre pomi.

Caleb vine lângă mine și se uită la ei cum mătură. Mă țin tare, forțându-mă să nu mă mut.

— Tatăl tău chiar îi pune să curețe toaletele dacă vorbesc cu tine?

— Chiar și dacă el doar *crede* că ei vor să vorbească cu mine.

— Atunci, toaletele voastre probabil că sunt extrem de curate, zice el, ceea ce este cea mai ciudată replică de agățat pe care am auzit-o vreodată, dacă asta se voia a fi.

— Te pot ajuta cu ceva? îl întreb. Știu că deja ai brad...

— Deci, îți amintești de mine.

Pare puțin cam prea încântat de asta.

— Eu fac inventarul, îi explic, transformând amintirea cu el într-o simplă afacere, și mă pricep la treaba asta.

— Înțeleg, spune el, dând încet din cap. Ce fel de brad am luat?

— Un brad nobil.

Habar n-am dacă e adevărat.

Acum chiar pare impresionat.

Înconjur teigheaua, punând casa de marcat și vâscul între noi.

— Te mai putem ajuta cu ceva?

El îmi întinde o etichetă dintr-un pom.

— Țsta e mai mare decât ultimul, așa că doi tipi mi-l pun în camionetă chiar acum.

Mă trezesc că îl privesc în ochi de prea mult timp, așa că îmi smulg privirea și mi-o îndrept spre mărfurile expuse în apropiere.

— Ai nevoie de o coroniță care să se potrivească cu bradul? Sunt proaspete. Sau de ornamente?

O parte din mine vrea doar să-i vândă bradul, astfel încât el să plece și situația asta jenantă să se încheie, dar o altă parte vrea ca el să rămână.

El nu spune nimic preț de câteva secunde, ceea ce mă obligă să mă uit iar la el, și el privește cercetător tot ce se găsește în Cortul Principal. Poate chiar îi mai trebuie și altceva. Sau poate caută un motiv pentru a mai sta. Apoi, când zărește băuturile, zâmbetul lui devine și mai luminos.

— În mod cert am să iau o ciocolată fierbinte.

La standul cu băuturi, ia un pahar de carton din teancul așezat cu gura în jos. Dincolo de el, o văd pe Heather ițindu-se de după un brad nins, sorbind din propria ei ciocolată caldă. Când mă vede că o privesc, clatină din cap și rostește pe muște „proastă idee”, înainte de a se strecura înapoi îndărătul ramurilor.

Mi se oprește inima atunci când îl văd cum desface o acadea bastonaș ca să amestece cu ea pudra de ciocolată în apa fierbinte. Când îi dă drumul acadelei, aceasta continuă să se rotească în băutura care se mișcă.

— Așa mi-o prepar și eu, îi spun.

— De ce nu?

— E ca o moca cu mentă ieftină, îi spun.

El își lasă capul într-o parte și își privește băutura cu alți ochi.

— Ai putea să-i spui așa, dar cam sună a insultă.

Trece băutura în mâna cealaltă și pe cea liberă mi-o întinde peste teighea.

— Mă bucur să te cunosc în mod oficial, Sierra.

Mă uit la mâna lui, apoi la el, și ezit o fracțiune de secundă. În acel moment, văd cum i se lasă nițel umerii. Am destulă

minte încât să nu fiu atât de pornită numai din pricina unui zvon de care nici măcar Heather nu este sigură. Îi strâng mâna.

— Tu ești Caleb, nu?

Zâmbetul îi pălește.

— Așadar, cineva ți-a povestit despre mine.

Încremenesc. Chiar și dacă nu el este tipul cu care să am o poveste romantică de vacanță, nu merită să fie criticat de cineva care de-abia recent i-a aflat numele.

— Probabil c-am auzit pe cineva spunându-ți pe nume în timp ce te ajuta.

Zâmbește, dar gropița nu mai apare.

— Așadar, cât îți datorez?

Îi spun suma și el își scoate portmoneul, care este plin cu bancnote. Îmi întinde două de douăzeci și o mulțime de un dolar.

— N-am apucat să-mi schimb bacșișurile de aseară, îmi spune, înroșindu-se ușor.

Din nou, gropița își face apariția, bine conturată, pe obrazul lui.

E nevoie de o voință de fier să nu-l întreb unde lucrează, astfel încât să poposesc pe-acolo întâmplător.

— Întotdeauna ne prind bine bancnotele de un dolar, îi spun.

Le număr și îi înapoiez cincizeci de cenți.

El pune monedele în buzunar și roșeața îi dispare, înlocuită din nou de aerul încrezător.

— Poate că ne mai vedem înainte de Crăciun.

— Știi unde să mă găsești, îi zic, deși nu sunt sigură dacă asta a sunat a invitație sau poate chiar așa ceva am intenționat.

Vreau să-l revăd? Nu e treaba mea să aflu care e povestea lui, dar nu mă pot abține să nu îmi amintesc de felul în care i-au căzut umerii atunci când nu i-am strâns imediat mâna.

Se îndreaptă spre ieșirea din cort, vârându-și portmoneul în buzunarul de la spate. Dându-i un răgaz de o clipă, ies apoi de după tejghea pentru a-l privi plecând. În timp ce merge spre camioneta lui, îi dă câțiva dolari unuia dintre băieți.

Heather vine lângă mine și privim amândouă cum Caleb și unul dintre lucrători închid oblonul camionetei.

— Din punctul meu de vedere, a părut stânjenitor pentru amândoi, zice ea. Îmi pare rău, Sierra. N-ar fi trebuit să-ți spun nimic.

— Ba nu, e ceva în treaba asta, o contrazic eu. Nu știu cât de mult este adevărat, dar tipul poartă un soi de povară.

Ea se uită la mine arcuind dintr-o sprânceană.

— Tot mai ești fascinată de el? De fapt, te gândești cum să te implici.

Râd și mă întorc la postul meu din spatele tejghelei.

— E drăguț. Asta-i tot. Nu e destul pentru mine ca să mă implic.

— Ei bine, asta e o dovadă de înțelepciune, spune Heather, însă el este singurul tip cu care te-am văzut că ești stânjenită de când te cunosc eu.

— Și el era stânjenit!

— A avut și el momentele lui, cade ea de acord, dar tu ai câștigat concursul.

După un apel telefonic în care mi-am descris în franceză săptămâna lui *Monsieur Cappeau*, mama mă lasă să termin mai repede azi. În fiecare an, acasă la Heather are loc un maraton de filme cu ultimul star pentru care ea a făcut o pasiune și un bol fără fund de popcorn. Tata îmi oferă camioneta lui, dar mă

hotărăsc să merg pe jos. Acasă i-aș fi luat cheile într-o fracțiune de secundă pentru a evita frigul. Aici, chiar și la sfârșit de noiembrie, este relativ plăcut afară.

Drumul mă duce pe lângă celălalt loc de desfacere a pomilor de Crăciun din oraș, deținut de o altă familie. Brazilii și cortul lor de vânzări în roșu și alb ocupă trei rânduri din parcare a unui supermarket. Întotdeauna trec de câteva ori pe la ei în timpul sezonului pentru a-i saluta. La fel ca și părinții mei, familia Hopper își părăsește rareori locul odată ce au început vânzările.

Cu brațele îngropate în partea superioară a unui brad, domnul Hopper conduce un client în parcare. Mă duc spre ei, strecurându-mă printre mașinile parcate, pentru a-l saluta pentru prima dată anul acesta. Tipul care duce trunchiul copacului lasă capătul acestuia în partea din spate a unei camionete mov.

Caleb?

Domnul Hopper împinge înăuntru și restul copacului. Se întoarce în direcția mea și eu nu mă răsucesc destul de repede.

— Sierra?

Expir lung și apoi mă întorc. Îmbrăcat cu o jachetă în carouri portocalii cu negru și cu o căciulă cu urechi asortată, domnul Hopper vine spre mine și mă îmbrățișează călduros. Profit de strânsoare și arunc o privire spre Caleb. El e rezemat cu spatele de camionetă și ochii lui îmi zâmbesc.

Domnul Hopper și cu mine ne punem iute la curent și eu sunt de acord să mai trec de câteva ori pe la ei înainte de Crăciun. Când el se îndreaptă înapoi spre locul său, Caleb încă se uită la mine, bând ceva dintr-un pahar de carton cu capac.

— Spune-mi de ce ești dependent, îi cer. Să fie brazilii de Crăciun sau băuturile calde?

Gropița lui din obraz se adâncește și eu mă apropii de el. Are părul ridicat în frunte, ca și cum toată treaba cu ridicatul pomilor nu-i îngăduie destul timp să și-l perie. Înainte să-mi răspundă, domnul Hopper și unul dintre muncitori pun un al doilea pom în mașina lui Caleb.

Caleb se uită la mine și ridică din umeri.

— Pe bune, ce se întâmplă? îl întreb.

El ridică nonșalant oblonul camionetei, ca și când faptul că l-am găsit într-un alt loc de desfacere a pomilor n-ar fi extrem de ciudat.

— Vreau să știu ce te-aduce *pe tine* aici? mă întreabă el. Verifici concurența?

— O, nu e nicio concurență în vremea Crăciunului, îi răspund. Dar cum tu pari să fii expert, cine are cel mai bun loc de desfacere?

El ia o gură din băutura sa și eu văd cum mărul lui Adam se ridică în timp ce înghite.

— Familia ta îi bate, recunoaște el. Tipii ăștia au rămas fără acadele bastonașe.

Mimez dezgustul.

— Cum îndrăznesc?

— Știu! exclamă el. Poate c-ar trebui să mă rezum la voi.

Mai ia o sorbitură, apoi tace. Oare vrea să insinueze că vor mai fi și alți pomi? Asta înseamnă mai multe șanse să îl văd și nu știu cum ar trebui să mă simt în legătură cu asta.

— Ce fel de persoană cumpără atât de mulți brazi într-o zi? îl întreb. Sau chiar într-un sezon?

— Pentru a răspunde la prima ta întrebare, îmi spune, sunt dependent de ciocolată caldă. Presupun că dacă e să am o dependență, nu este cea mai rea. La a doua întrebare, când ai o camionetă, sfârșești prin a o umple în multe feluri. Spre

exemplu, în timpul verii am ajutat trei persoane cu care lucrează mama să se mute.

— Înțeleg. Deci tu ești tipul ăla, îi spun, ducându-mă spre unul din brazii lui și trăgând ușor de ace. Tu ești cel pe care toată lumea poate conta pentru o mână de ajutor.

Se sprijină cu brațele de platforma camionetei sale.

— Asta te surprinde?

Mă pune la încercare, deoarece știe că am auzit ceva despre el. Și are dreptate să mă verifice, căci nu știu sigur cum să-i răspund.

— Ar trebui să mă surprindă?

Se uită la pomii lui, iar eu îmi dau seama că e dezamăgit că am evitat întrebarea.

— Presupun că brazii ăștia nu sunt pentru tine, zic eu.

El zâmbește.

Mă aplec în față, nesigură dacă ar trebui să fac asta, dar, de asemenea, simțindu-mă obligată.

— Ei bine, dacă plănuiești să mai cumperi și alții, îi cunosc foarte bine pe proprietarii celuiilalt loc de desfacere. Cred că pot să-ți obțin un discount.

Își scoate portmoneul, din nou înțesat cu bancnote de un dolar, și scoate câteva.

— De fapt, am mai fost acolo de două ori de când te-am văzut atârând afișul ăla cu parada, dar erai plecată.

Oare să fi fost asta recunoașterea faptului că sperase să mă vadă? Desigur, nu pot să-l întreb un astfel de lucru, așa că arăt spre portmoneul lui.

— Să știi că toate băncile îți vor schimba toate bancnotele de un dolar cu ceva mai mare.

Răsuțește portmoneul în mâini.

— Ce pot să spun, sunt leneș.

— Cel puțin, îți cunoști defectele, zic. Asta e sănătos.

Își îndeasă portmoneul în buzunar.

— Cunoașterea defectelor mele este unul dintre lucrurile la care mă pricep.

Dacă aș fi mai îndrăzneată, aș folosi asta drept o introducere și l-aș întreba despre sora lui, dar o asemenea întrebare l-ar putea trimite cu ușurință în camioneta lui, demarând în trombă.

— Defecte, zici? Fac un pas mai aproape de el. Cumpărând toți pomii ăștia și ajutând oamenii să se mute, probabil că ești în capul listei de copii obraznici a Moșului.

— Dacă pui problema așa, aș zice că nu sunt într-un totu rău. Pocnesc din degete.

— Probabil îți consideri pofta de dulce un păcat major.

— Ba nu, nu-mi amintesc ca păcatul ăsta să fi fost menționat la biserică, răspunde el. Dar lenea a fost, și eu sunt leneș. Încă n-am înlocuit pieptenele pe care l-am pierdut acum câteva luni.

— Și iată rezultatele, îi spun, cu ochii la părul lui. Asta e aproape de neiertat. S-ar putea să trebuiască să sondezi în altă parte în căutare de pomi cu discount.

— Să *sondez*? repetă el. Vreau să spun, e un cuvânt bun, dar nu cred că l-am mai folosit într-o propoziție până acum.

— Ah, te rog, nu-mi spune că îl consideri un cuvânt măreț.

El râde, iar râsul lui este atât de perfect, încât vreau să continui să-l fac să râdă. Dar această tihnă în tachinarea noastră nu e bună. Indiferent cât de frumușel este sau cât de ușor se poate glumi cu el, trebuie să-mi amintesc îngrijorarea lui Heather.

Ca și cum ar putea vedea cum se răsucesc gândurile în mintea mea, chipul lui capătă o expresie de nemulțumire. Privirea îi se îndreaptă din nou asupra brazilor.

— Ce e? mă întreabă.

Dacă vom continua să tot dăm unul peste altul, mereu va fi o conversație – acest zvon – plutind deasupra noastră.

— Uite, evident am auzit ceva...

Cuvintele seacă în gâtul meu. Dar de ce trebuie să le rostesc? Am putea pur și simplu să revenim la a fi clientul și fata cu brazii. Nici nu e nevoie să pomenim de asta.

— Ai dreptate, este foarte evident, spune el. Întotdeauna este.

— Însă nu vreau să o cred dacă...

Își scoate cheile din buzunar și refuză în continuare să se uite la mine.

— Atunci, nu-ți face griji în privința asta. Putem fi amabili unul cu celălalt, îmi voi cumpăra brazii de la tine, dar...

Maxilarul i se încleștează. Îmi dau seama că încearcă să-și ridice ochii să mă privească, dar nu poate.

Nu mai există nimic altceva ce aș mai putea rosti. El nu mi-a spus că ceea ce am auzit este o minciună. Următoarele cuvinte trebuie să vină de la el.

Se duce spre cabina camionetei, urcă și închide portiera.

Fac un pas înapoi.

Pornește motorul și apoi, în timp ce pleacă, flutură ușor din mână.

CAPITOLUL OPT

Sâmbăta, nu încep treaba până la prânz, așa că Heather mă ia devreme și o rog să mergem la Breakfast Express. Mă privește ciudat, dar se îndreaptă în direcția respectivă.

— Ai aflat dacă poți să mergi cu noi la paradă? vrea ea să știe.

— N-ar trebui să fie o problemă, îi răspund. Tot orașul merge la chestia asta. Nu vom fi năpădiți de clienți până ce nu se termină.

Mă gândesc la fluturarea tristă de mână pe care mi-a oferit-o Caleb când a pornit cu mașina aseară și la greutatea de pe umerii lui care îl împiedica să se uite la mine. Chiar dacă există motive pentru care să nu mă implic, tot vreau să-i văd camioneta venind din nou la locul nostru.

— Devon crede c-ar trebui să-l inviți pe Andrew la paradă, zice Heather. Acum, știi ce-ai să spui...

Sunt recunoscătoare că ochii nu-mi sar din cap pe bordul mașinii ei.

— I-ai spus lui Devon că asta e o idee îngrozitoare?

Ea ridică din umeri.

— El e de părere c-ar trebui să-i dai o șansă. Nu spun că sunt de acord cu el, dar Andrew chiar te place.

— Ei bine, eu nu-l plac deloc. Apoi mă fac mică în scaunul meu și spun: Uau. Asta a fost o mare răutate.

Heather trage lângă trotuar în față la Breakfast Express, un local amenajat în stilul anilor '50 în două vagoane de tren scoase din uz. Un vagon este localul propriu-zis, celălalt e bucătăria. Sub ambele vagoane, roțile din metal sunt prinse de șine adevărate de cale ferată, așezate peste traverse din lemn. Lucrul cel mai bun, servesc micul dejun – *numai* micul dejun – toată ziua.

Înainte să oprească motorul, Heather privește pe lângă mine la ferestrele vagoanelor de tren.

— Uite, nu intenționez să spun nu la asta, fiindcă știu că-ți place să vii aici.

— Bine, îi spun, neștiind despre ce e vorba. Dacă vrei să mergem în altă parte...

— Dar, înainte de a intra, continuă ea, ar trebui să știi că aici lucrează Caleb.

Așteaptă ca vorbele ei să-și facă efectul și efectul este ca cel al unei pietre care se scufundă.

— Oh!

— Nu știu dacă lucrează azi, dar poate că da, îmi spune. Așa că imaginează-ți cum ai să te simți.

În timp ce ne apropiem de scările care duc în local, inima îmi bate din ce în ce mai repede. Urc treptele în urma lui Heather, iar ea deschide ușa din metal roșu.

Peretii sunt decorați până în tavan cu discuri din vinil și fotografii din filme și programe TV vechi. Pe ambele părți ale culoarului din mijloc sunt aliniate mese de patru persoane, cu perne din plastic roșu cu sclipici argintiu. Numai trei mese sunt ocupate acum.

— Poate că nu-i aici, îi spun. Poate că e ziua lui...

Înainte să termin, ușa de la bucătărie se deschide și intră Caleb. E îmbrăcat cu o cămașă albă cu nasturi, o pereche de pantaloni de doc kaki și o bonetă de bucătar. Duce o tavă cu două farfurii cu micul dejun la una din mese și le așază câte una în fața fiecărei persoane. Apoi lasă tava în jos, în lateral, și își croiește drum spre noi. După câțiva pași, clipește a recunoaștere, mutându-și privirea de la Heather la mine. Zâmbește precaut, dar măcar zâmbește.

Îmi îndes mâinile în buzunarele paltonului.

— Caleb. N-am știut că lucrezi aici.

El apucă două meniuri de pe un raft de lângă Heather, iar zâmbetul îi pălește.

— Dacă ai fi știut, ai mai fi venit?

Nu știu cum să-i răspund.

— Asta a fost locul ei preferat încă din copilărie, intervine Heather.

— E adevărat, spun și eu. Clătitele erau preferatele mele.

Caleb pornește pe culoar.

— Nu-i nevoie să-mi explici.

Eu și Heather îl urmăim la o masă din capătul îndepărtat al vagonului. La fel ca fiecare separeu pe lângă care trecem, și aceasta are propriul geam dreptunghiular. Pe partea asta, ferestrele dau spre strada pe care am parcat.

— E cel mai bun separeu din tren, ne spune.

Heather și cu mine ne așezăm față în față.

— Ce îl face să fie atât de grozav? întreb eu.

— E cel mai apropiat de bucătărie.

Zâmbetul îi revine.

— O cafetieră cu cafea proaspătă va ajunge întotdeauna mai întâi la voi înaintea oricui. În plus, e mai ușor să sporovăiesc cu oamenii pe care îi cunosc.

La asta, Heather ia un meniu și începe să citească. Fără să-și ia privirea, îl strecoară pe celălalt mai aproape de mine. Nu-mi dau seama dacă asta a vrut să pară nepăsare față de Caleb, dar a reușit.

— Dacă te plictisești, îi spun lui Caleb, noi suntem aici.

Caleb se uită la Heather în timp ce ea continuă să citească meniul. Timp de câteva secunde, nimeni nu vorbește, apoi Caleb cedează și dispare dincolo de ușa de la bucătărie.

Împing meniul lui Heather pe masă.

— Ce-a fost asta? Sunt sigură că acum el crede că tu ești cea care mi-a spus despre zvonuri. Însă nici măcar nu știi dacă e adevărat.

— Nu știu cât de *mult* din el este adevărat, îmi răspunde. Îmi pare rău, pur și simplu n-am știut ce să spun. Sunt îngrijorată pentru tine.

— De ce? Fiindcă eu cred că e drăguț? Din câte îmi dau seama, asta-i tot în ceea ce-l privește.

— Dar îl interesezi, Sierra. Îl văd în fiecare zi la școală și niciodată nu e atât de vorbăreț. Și asta e bine, dar tu nu trebuie să flirtezi atât de evident atunci când el...

— Ușurel! spun, ridicând o mână. În primul rând, n-am făcut nimic atât de evident. În al doilea rând, nici măcar nu-l cunosc, așa că n-ai niciun motiv să fii îngrijorată.

Heather își ia din nou meniul, dar îmi dau seama că nu-l citește.

— Iată ce știu despre Caleb, îi spun. Lucrează la un local și cumpără o mulțime de brazi. Așa că deși voi continua probabil să mă întâlnesc cu el, aici se termină totul. Nu am nevoie să-l văd mai mult de-atât și nu vreau să știu mai mult de-atât. Bine?

— Am priceput, zice Heather. Îmi pare rău.

— Bun. Mă reazem de spătarul banchetei. Atunci, poate c-aș putea să-mi savurez clătitele fără nodul ăsta din stomac.

Heather îmi oferă un zâmbet pe jumătate.

— Chestiile alea îți vor *produce* un nod în stomac, îmi spune.

Ridic meniul și îl studiez, deși știu ce-mi iau. Asta îmi permite să am unde să mă uit în timp ce continui cu subiectul.

— În plus, orice s-o fi întâmplat, pe el încă îl chinuie.

Heather trânteste meniul pe masă.

— Ai vorbit cu el despre asta?

— N-am avut ocazia, îi răspund, dar tot trupul lui o arată.

Ea se uită spre ușa închisă de la bucătărie. Când se întoarce spre mine, își lipește palmele de tâmplă.

— De ce sunt oamenii atât de complicați?

Râd.

— Chiar așa. Ar fi mult mai ușor dacă ar fi exact ca noi.

— OK, înainte să se întoarcă, zice Heather, iată ce știu despre el. Și e numai ceea ce știu sigur – nu zvonuri.

— Perfect.

— Caleb și cu mine n-am fost niciodată prieteni, însă el a fost mereu amabil cu mine. Trebuie să fie – sau trebuie să fi fost – o altă latură a lui, dar eu n-am văzut-o niciodată.

Fac un semn spre meniul ei.

— Atunci, nu fi atât de rece cu el.

— Nu încerc să fiu. Heather se apleacă spre mine și pune o mână peste mâna mea. Vreau ca tu să te distrezi cât timp ești aici, dar nu poți să faci asta dacă băiatul duce o încărcătură mai mare ca a unui Jumbo Jet.

Ușa se deschide și Caleb iese cu un carnețel și un creion. Se oprește lângă noi.

— Faceți angajări? îl întreabă Heather.

Caleb lasă jos instrumentele de scris.

— Ți cauți de lucru?

— Nu, dar Devon are nevoie de o slujbă, îi răspunde. Refuză să-și caute singur, însă știu că i-ar condimenta puțin viața.

— Tu ești iubita lui, îi spun râzând. Nu cumva asta e treaba ta?

Heather îmi trage un șut pe sub masă.

— Sau încerci să scapi de el? o întreabă Caleb.

— N-am spus asta, se repede Heather, puțin cam impetuos. Caleb râde.

— Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine. Dar am să-mi întreb managerul când ajunge aici.

— Mulțumesc, îi spune Heather.

El se întoarce spre mine.

— Dacă speri la ciocolată caldă, ar trebui să știi că n-avem acadele bastonașe. S-ar putea să nu se ridice la înălțimea standardelor tale.

— O cafea e în regulă, îi spun. Dar cu tone de frișcă și zahăr.

— Eu iau ciocolată caldă, zice Heather. Poți să-i pui bezele în plus?

Caleb încuviințează din cap.

— Mă întorc imediat.

Odată ce nu ne mai poate auzi, Heather se apleacă spre mine:

— Ai auzit asta? Vrea să fie la înălțimea standardelor tale.

Mă aplec și eu spre ea.

— E chelner, îi spun. Asta e slujba lui.

Când Caleb se întoarce, aduce o cană din ceramică plină ochi cu bezele. O pune pe masă și câteva se revarsă.

— Nu-ți face griji, mai fierb niște cafea, îmi spune.

Ușa de la celălalt capăt al vagonului se deschide. Când Caleb se uită într-acolo să vadă cine a intrat, un amestec de surprindere și de fericire îi apare în priviri. Mă întorc și văd o mamă

cu două gemene – poate de șase ani – zâmbindu-i lui Caleb. Fetele sunt slăbuțe și amândouă sunt îmbrăcate cu hanorace cu glugă, manșete uzate și o mărime prea mari. Una din fete ridică destul de sus un desen în creion al unui brad de Crăciun împodobit, astfel încât Caleb să poată să-l vadă.

— Mă întorc imediat, ne spune în șoaptă. Se duce la fete și primește desenul cadou. E frumos. Mulțumesc!

— E ca pomul pe care ni l-ai dăruit, spune una din fete.

— Acum e tot împodobit, adaugă cealaltă. Arată exact ca ăsta.

Caleb se uită mai atent la desen.

— Nu-și amintesc când au avut brad ultima oară, îi explică mama. Își potrivește bareta poșetei pe umăr. Cu greu îmi amintesc când am luat eu unul. Și când s-au întors acasă de la școală, fețișoarele lor... pur și simplu...

— Vă mulțumesc pentru ăsta, le zice Caleb și strânge desenul la piept. Dar a fost plăcerea mea.

Mama trage adânc aer în piept.

— Fetele au vrut să-ți mulțumească personal.

— Am spus o rugăciune pentru tine, zice una din fete.

Caleb își apleacă ușor capul spre fată.

— Asta înseamnă mult.

— Când am sunat la banca de alimente, bărbatul a spus că faci asta singur, continuă mama. Ne-a spus că lucrezi aici și că probabil n-o să te superi dacă trecem pe-aici.

— Ei bine, a avut dreptate. De fapt... Caleb face un pas în lateral și arată spre masa cea mai apropiată. Ați vrea niște ciocolată caldă?

Fetele chiuie, dar mama spune:

— Nu putem să stăm. Noi...

— Le pun în pahare de carton, să le luați cu voi, zice Caleb.

Când mama nu refuză oferta, el pornește în direcția noastră și eu mă întorc spre Heather.

Când el e în bucătărie, spun în șoaptă:

— De-asta cumpără toți pomii ăia? Ca să-i dea unor familii pe care nici măcar nu le cunoaște?

— Nu ți-a spus nimic atunci când i-a cumpărat? mă întreabă Heather.

Privesc pe fereastră la mașinile care trec. L-am taxat prețul întreg pentru primul brad și sunt sigură că și domnul Hopper a procedat la fel. Dar iată că el lucrează la un local și cumpără brazi unul după unul. Nu sunt sigură unde să așez această nouă informație despre el alături de cealaltă poveste pe care am auzit-o.

Caleb se întoarce de la bucătărie. Într-o mână ține un suport de carton cu trei pahare cu capac. În cealaltă are o cană de cafea, pe care o pune în fața mea, înainte de a-și continua drumul spre fete. O privesc lung pe Heather în timp ce sorb din cafea, deja amestecată cu combinația perfectă de frișcă și zahăr.

În cele din urmă, Caleb se întoarce și se oprește la masa noastră.

— Cafeaua e în regulă? mă întreabă. Am combinat-o în spate, deoarece n-aș fi putut să duc și băuturile lor și cafeaua ta împreună cu frișca și zahărul.

— E perfectă, îi răspund.

Pe sub masă, îi trag un șut pantofului lui Heather. Ea se uită la mine, iar eu înclin ușor capul într-o parte, rugând-o să se dea puțin mai încolo. Dacă l-aș invita pe Caleb să ia loc alături de mine, ar fi un semn clar că sunt interesată. Dacă îl invită Heather, după ce deja i-a spus că e cu Devon, devine o simplă conversație amicală.

Heather se mută mai încolo.

— Ia loc, băiatule cu brazi.

Caleb pare surprins, dar încântat de invitație. Înainte de a se așeza vizavi de mine, aruncă o privire rapidă spre celelalte mese.

— Știi, spune Heather, a trecut ceva timp de când mi-a oferit cineva un desen în creioane colorate al unui pom de Crăciun.

— Nu mă așteptam la așa ceva, recunoaște Caleb. Pune desenul pe mijlocul mesei, întorcându-l cu fața spre mine. Chiar e bun, nu-i așa?

Admir pomul, apoi mă uit la el. Încă privește desenul.

— Tu, Caleb, ești un om cu o multitudine de calități, îi spun. Fără să-și ia ochii de la desen, îmi răspunde:

— Trebuie să subliniez faptul că ai folosit *multitudine* într-o propoziție.

— Nu e pentru prima oară, intervine și Heather.

Caleb se uită la ea.

— S-ar putea să fie prima persoană din acest local care să-l fi folosit vreodată.

— Tu - amândoi - sunteți ridicoli, le spun. Heather, spune-i că ai mai folosit *sondez* într-o propoziție până acum. Sunt două silabe.

— Sigur că am... Se oprește și se uită la Caleb. Ba nu, probabil că n-am făcut-o niciodată.

Caleb și Heather își ciocnesc pumnii.

Mă întind peste masă și iau boneta caraghioasă de pe capul lui Caleb.

— În acest caz, domnule, poate c-ar trebui să folosești cuvinte mai interesante. Și cumpără-ți un pieptene.

El întinde mâna.

— Boneta mea, te rog. Sau data viitoare când voi cumpăra un brad, voi plăti integral cu bancnote de un dolar. Desigur în toarsă în altă direcție.

— Bine, îi spun, încă ținând boneta, în așa fel încât el să nu o poată ajunge.

Caleb se ridică cu mâna întinsă, iar eu, în cele din urmă, i-o înapoiez. Își așază chestia aia deloc drăguță înapoi pe cap.

— Dacă mai vii după brazi, să nu te-aștepți la desene, îi spun, dar azi lucrez de la prânz până la ora opt.

Heather mă fixează cu privirea, iar pe chip îi apare o jumătate de zâmbet. Când Caleb se duce să se ocupe de ceilalți clienți, ea mi se adresează:

— Practic, l-ai invitat să treacă pe la tine.

— Știu, îi spun, ridicând cana. *Asta* am fost eu, flirtând în mod atât de evident.

Mă întorc la treabă cu o oră înainte ca mama să creadă că e nevoie de mine, ceea ce e un lucru bun. Locul e aglomerat și mai devreme a sosit un camion plin cu brazi de la fermă pentru a se reface stocul. Îmi pun mănușile de lucru și mă sui pe scara din spatele camionului. Pășesc cu grijă peste stratul de brazi de deasupra, toți trași în plase și așezați unul peste altul, cu cetina lor umedă atingându-mi manșetele pantalonilor. Probabil că în cea mai mare parte a drumului a plouat, dându-le brazilor un miros care e apropiat de cel de casă.

Încă doi lucrători mi se alătură, mișcându-și cât mai puțin cu putință picioarele pentru a nu rupe ramurile. Îmi strecor degetele pe sub plasa unui copac, îndoi genunchii și îl trec peste marginea camionului, astfel încât un alt lucrător să-l poată lua și să-l ducă în spatele Cortului Principal, spre stiva care crește întruna.

Andrew ia următorul pom pe care îl cobor eu și, în loc să-l ducă în spatele cortului, i-l pasează altcuiva.

— Pe ăsta l-am rezolvat! strigă spre mine, bătând de două ori din palme.

Sunt gata să-i spun că nu participăm la un concurs, dar apare tata, care îi pune o mână pe umăr.

— Stocul de la toalete necesită să fie refăcut, *pronto*, îi spune. Și dacă ești de părere că e nevoie să fie mai atent curățate, te rog să-mi dai de veste. Decizia îți aparține.

Când încep să mă doară mușchii, iau o pauză de o clipă pentru a-mi întinde spatele și a-mi trage răsufarea. Chiar și în momentele de epuizare, e ușor să-mi păstrez zâmbetul la locul de desfacere. Mă uit la clienții care trec printre brazi, la bucuria de pe fețele lor, care este evidentă chiar și de aici, din camion.

Am fost înconjurată de aceste priveliști toată viața mea. Acum, îmi dau seama că singurii oameni pe care îi văd sunt cei care *vor avea* un pom de Crăciun. Oamenii pe care nu-i văd sunt acele familii care nu-și permit un pom, chiar dacă își doresc unul. Aceia sunt oamenii cărora Caleb le duce brazii noștri.

Pun mâinile în șolduri și mă răsucesc la stânga și la dreapta. Dincolo de locul nostru – dincolo de ultima casă din oraș –, Cardinals Peak se înalță spre cerul albastru-deschis, lipsit de nori. Aproape de vârful dealului se află copăceii mei, care nu ne pot distinge de aici.

Tata urcă scara pentru a mă ajuta să mai dau niște brazi jos. După ce împingem câțiva către lucrători, se uită la mine, ținând palmele pe genunchi.

— Am reacționat prea dur în cazul lui Andrew?

— Nu-ți face griji, îi răspund, știe că nu mă interesează.

Tata mai coboară un brad, cu un zâmbet de încântare pe chip.

Privesc la lucrătorii din locul de desfacere.

— Cred că toți cei de aici știu că n-au voie să intre în vorbă cu mine.

El se ridică și își șterge palmele umede de jeansi.

— Scumpo, nu cred că ți-am impus prea multe restricții, nu-i așa?

— Acasă, nu. Mai dau jos un brad, și adaug: Dar aici? Nu cred că ți-ar fi prea la îndemână dacă eu m-aș vedea cu cineva.

El apucă încă un brad, dar apoi se oprește să se uite la mine și nu-l dă peste marginea camionului.

— E din cauză că știu cât de ușor poate fi să te îndrăgostești de cineva într-un timp foarte scurt. Crede-mă, nu-i ușor să pleci așa.

Mai dau jos încă doi brazi, apoi îmi dau seama că el continuă să mă privească.

— În regulă, zic. Înțeleg.

Când toți pomii au fost, într-un final, descărcați, tata își scoate mânușile și le îndeasă în buzunarul de la spate. Se duce spre rulotă să tragă un pui de somn, iar eu mă îndrept spre Cortul Principal să ajut la vânzare. Dau să îmi prind părul într-un coc când, stând lângă tejghea, îl văd pe Caleb, îmbrăcat în haine de stradă.

Las părul să-mi cadă liber pe umeri și trag câteva șuvițe în față.

În drumul meu spre casa de marcat, trec pe lângă el.

— Te-ai întors ca să faci Crăciunul cuiva mai luminos?

El zâmbește.

— Asta e ceea ce fac eu.

Dau din cap spre el să mă urmeze la standul cu băuturi. Așez alături de cana mea de Paște un pahar de carton pentru el și apoi deschid un pachet de ciocolată caldă.

— Spune-mi, te rog, ce anume te-a determinat să începi să faci chestia asta cu brazii?

— E o poveste lungă, răspunde el, iar zâmbetul îi păleşte puțin. Dacă accepți versiunea simplă, Crăciunul a fost mereu o treabă importantă în familia mea.

Știu că sora lui nu mai locuiește cu el; poate că asta e o parte a povestirii care nu e scurtă. Îi întind paharul lui cu ciocolată caldă cu o acadea pe post de amestecător. Când vede cana mea de Paște, îi reapare gropița, și sorbim amândoi din căni în timp ce ne privim.

— Părinții mei obișnuiau să ne lase pe mine și pe sora mea să cumpărăm orice brad voiam noi, îmi zice. Invitau prietenii la noi și împodobeam cu toții casa. Găteam o oală de tocană cu chili, iar după aceea mergeam cu toții să colindăm. Sună a chestii sentimentale, nu-i așa?

Arăt spre brazii ninși din jurul nostru.

— Familia mea trăiește din tradițiile sentimentale de Crăciun. Dar asta nu explică de ce îi cumperi pentru alți oameni.

El mai ia o gură de ciocolată.

— Biserica mea face acest „tur de necesități” în timpul sărbătorilor, îmi explică el. Adunăm lucruri cum ar fi paltoane și periute de dinți pentru familiile care au nevoie de ele. E grozav. Însă, uneori, e plăcut să le dai oamenilor ceea ce vor în loc de cele necesare doar.

— Pot să apreciez asta, îi zic.

Suflă aburul de la suprafața băuturii lui.

— Familia mea nu mai petrece sărbătorile așa cum obișnuiam. Împodobim un brad, dar cam asta-i tot.

Vreau să-l întreb de ce, dar sunt sigură că și asta face parte din versiunea care nu e simplă.

— Pe scurt, mi-am luat slujba asta la Breakfast Express și mi-am dat seama că aș putea să cheltui bacșișurile în beneficiul familiilor care vor un pom de Crăciun, dar nu și-l pot permite. Amestecă folosind bețișorul cu mentă și adaugă: Cred că dacă aș câștiga și mai multe bacșișuri, m-ai vedea mai des.

Sorb o bezea minusculă și o ling de pe buze.

— Poate c-ar trebui să pui separat un borcan pentru bacșișuri, îi spun. Desenează un brăduț pe el și lipește un bilețel în care să scrii pentru ce sunt banii.

— M-am gândit și eu la asta, îmi zice. Însă îmi face plăcere să folosesc banii mei. M-aș simți prost dacă acele bacșișuri în plus ar proveni cumva din banii pe care lumea i-ar da pentru a asigura ceea ce le trebuie oamenilor.

Pun cana pe tejghea și arăt spre părul lui.

— Apropo de lucrurile care le trebuie oamenilor, nu te mișca.

Dau fuga în spatele tejghelei și iau o punguță de hârtie. I-o întind lui Caleb, care ridică mirat din sprâncene.

Ia punguța, se uită înăuntru și izbucnește în hohote de râs când scoate pieptenele mov pe care l-am luat pentru el de la farmacie.

— E timpul să începi să ataci acele defecte, îi spun.

El vâra pieptenele în buzunarul de la spate și îmi mulțumește. Înainte să apuc să-i explic că mai întâi ar trebui să-și treacă pieptenele prin păr, în cort intră familia Richardson.

— Chiar mă întrebam când o să apăreți! Îi îmbrățișez pe soții Richardson. În mod normal, nu sunteți cumpărători de brazi în prima zi de după Ziua Recunoștinței?

Familia Richardson este compusă din opt membri care își cumpără pomul de Crăciun de la noi încă de când aveau numai doi copii. În fiecare an ne aduc o cutie de tablă cu prăjiturele de casă și sporovăim în timp ce puștii lor se ceartă pentru car

brad este cel perfect. Azi, toți copiii lor mă salută și aleargă afară ca să înceapă să caute.

— Am avut probleme cu mașina pe drumul de întoarcere din New Mexico, îmi povestește domnul Richardson. Am petrecut Ziua Recunoștinței într-o cameră de motel așteptând să sosească cureaua de la ventilator.

— Slavă Domnului c-aveau o piscină acolo, altminteri copiii s-ar fi omorât între ei, spune doamna Richardson și îmi întinde cutia cu prăjituri din acest an, învelită în hârtie albastră cu fulgi de nea. Anul acesta am încercat o rețetă nouă. Am găsit-o online și toți jură că sunt delicioase.

Scot capacul și iau o prăjitură strâmbă, în formă de om de zăpadă, care are o tonă de glazură și de bombonele decorative. Caleb se apleacă și el deasupra cutiei, așa că îi ofer cutia și el ia un ren mutant cu incisivi de rozător.

— Anul ăsta ne-au ajutat și cei mai mici, ne explică doamna Richardson, dar probabil că vă puteți da seama.

Mormăi, mușcând din prăjitură:

— O, Doamne, *mmm...* Sunt delicioase.

— Savurați-le acum, ne îndeamnă doamna Richardson, căci la anul am de gând să revin la versiunea Pillsbury.

Caleb prinde o firimitură care îi cădea de pe buze.

— Sunt excelente!

— O doamnă de la serviciu spune c-ar trebui să încercăm niște pătrate cu mentă*, zice domnul Richardson. Ea susține că nici măcar copiii n-au cum s-o dea în bară.

Încearcă să vâre mâna în cutia mea să ia o prăjitură, dar doamna Richardson îl trage de cot.

* Pătratele cu mentă sunt dulciuri tradiționale de Crăciun confecționate din două straturi de ciocolată, neagră și albă, în care se adaugă bucățele de acadele cu mentă.

Caleb șterpelește încă o prăjitură, iar eu îi arunc o privire lungă.

— Scuză-mă! Ți-ai depășit cota alocată.

Știu că i-ar face plăcere să mă tachineze pentru că am spus *cotă* și este amuzant să-l privesc cum se străduiește, dar mai curând ar prefera să-și mănânce prăjitura.

— Mâncați cât vreți, spune doamna Richardson. Vă pot da ție și iubitului tău rețeta și...

Domnul Richardson o atinge pe soția sa pe braț la cuvântul *iubit*. Îi zâmbesc, lăsându-l să înțeleagă că e în regulă. În plus, acum, unul dintre copiii lor țipă de undeva de afară.

Doamna Richardson oftează.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Sierra!

Domnul Richardson ne salută pe amândoi cu o mișcare a capului, înainte să plece. Odată ieșiți afară, strigă:

— Nathan, te vede Moșul!

Caleb mai fură o prăjitură și o vâra în gură. Îl împung cu degetul.

— Caleb, te vede Moșul!

Ridică nevinovat mâinile și se duce spre standul de băuturi să ia un șervețel, cu care se șterge la gură.

— Ar trebui să vii cu mine în turul brazilor din seara asta, îmi propune el.

Aproape mă înec cu o îmbucătură.

Aruncă șervețelul boțit în containerul verde din plastic pentru gunoi.

— Nu e nevoie să faci asta dacă...

— Mi-ar face plăcere, îi răspund. Dar în seara asta lucrez. Mă privește în ochi.

— Nu trebuie să te scuzi, Sierra. Doar să fii sinceră cu mine. Fac un pas spre el.

— Lucrez până la opt. Ți-am spus asta, ți-aduci aminte? Mereu e așa defensiv?

Își mușcă buza de sus și se uită afară.

— Știu că sunt lucruri despre care ar trebui să vorbim, îmi spune, dar nu încă, bine? Însă, dacă poți, nu mai crede tot ce auzi.

— Voi merge cu tine în altă zi, Caleb. Bine? Foarte curând. Aștept să se uite la mine. Asta dacă nu cumva tu nu mai vrei.

Mai ia un șervețel pentru a se șterge pe mâini.

— Ba vreau. Mă gândesc că ți-ar plăcea cu adevărat.

— Bun, îi spun, fiindcă pentru mine înseamnă foarte mult că vrei să merg și eu.

Își înăbușă un zâmbet, dar groșița îl trădează.

— Tu ai crescut brazii. Meriți să vezi bucuria pe care o aduc acestor familii.

Fac un gest cu acadeaua mea spre cei de afară.

— Văd asta zilnic.

— Asta e altceva, spune el.

Amestec în cană cu acadeaua și examinez vârtejurile care se creează. Am senzația că va fi ceva mai mult decât doi oameni care pur și simplu își petrec vremea împreună. Am senzația că sunt invitată în oraș. Dacă s-ar întâmpla asta, fără să aibă ceva de-a face cu brazii, unei părți din mine i-ar plăcea să spună da. Dar, sincer, cât de mult știu despre el? Iar el știe și mai puțin despre mine.

Își scoate pieptenele și îl mișcă în sus și în jos în fața lui.

— Ți-ai spus că asta nu va ajunge să fie folosit până ce tu n-ai să-ți asumi obligația de a stabili o dată exactă.

— Aha, acum joci dur, îi spun. Să mă gândesc. Weekendul ăsta o să fie foarte aglomerat pe-aici, așa că după lucru voi fi foarte obosită. Am putea merge luni, după ce termini orele?

El privește în sus, de parcă ar verifica un calendar aflat în mintea sa.

— Nu lucrez atunci. Hai s-o facem! Vin să te iau după cină.

Caleb și cu mine ieșim împreună din Cortul Principal și eu mă hotărâsc să-i arăt câțiva dintre brazii mei preferați. Oricâți bani din bacșișuri vrea el să cheltuie azi, am să mă asigur că îi va primi pe cei mai buni. Pornesc spre un brad de balsam pe care l-am ochit, dar el merge spre zona de parcare.

Mă opresc.

— Unde te duci?

Se întoarce.

— N-am bani pentru un pom chiar acum, spune și zâmbetul îi e cald, dar ghiduș. Am primit lucrul după care am venit.

CAPITOLUL NOUĂ

Duminică seara, ritmul vânzărilor scade, așa că mă retrag în rulotă să stau de vorbă cu Rachel și cu Elizabeth. Deschid laptopul și dau la o parte draperiile de la masă, în caz că e nevoie de mine afară. Când apar chipurile prietenelor mele pe ecran, începe să mă doară inima pentru că sunt atât de departe. Totuși, în câteva minute, râd în timp ce Rachel povestește cum profesoara ei de spaniolă a încercat să-și convingă clasa să facă *empanadas*.

— Erau ca niște pucuri de hochei arse, îmi zice ea. Nu te mint! După ore, literalmente am jucat hochei pe culoare.

— Mi-e tare dor de voi, fetelor, le spun.

Întind mâna să le ating chipurile de pe ecran și ele procedează la fel.

— Cum stă treaba? mă întreabă Elizabeth. Nu vreau să fiu băgăcioasă, dar ai vești despre anul viitor?

— Ei bine, am discutat problema, le spun. Părinții mei vor cu adevărat să facă lucrurile să meargă aici, dar până acum nu știu dacă lucrurile se îndreaptă în direcția asta. Sunt convinsă că asta vă face pe voi puțin fericite, însă...

— Ba nu, mă întrerupe Elizabeth. Indiferent de ce se întâmplă, va fi plăcut și dureros în același timp.

— Noi n-am vrea niciodată ca locul de desfacere să-și încheie activitatea, spune Rachel, dar, firește, ne-ar plăcea să fim cu noi aici.

Mă uit pe fereastră. Trei clienți sunt tot ceea ce pot să văd trecând printre brazi.

— N-am impresia că suntem la fel de aglomerați ca anul trecut, le spun. Părinții mei analizează vânzările în fiecare seară, însă mă tem foarte tare să-i întreb.

— Atunci, n-o face, zice Elizabeth. Ce-o fi să se întâmple, o să se întâmple.

Are dreptate, dar de fiecare dată când plec să-mi fac temele sau chiar când iau o pauză, mă întreb dacă aș putea să fac mai mult. Să pierdem locul ăsta ar fi foarte dureros, mai ales pentru tata.

Rachel se apleacă.

— În regulă, e rândul meu? N-o să-ți vină să crezi bătaia de joc cu care mă confrunt pentru balul de iarnă. Lucrez cu o adunătură de amatori!

Se lansează într-o poveste despre cum a trimis doi boboci la un depozit de bricolaj după materiale din care să facă fulgi de nea. S-au întors cu sclipici.

— Asta-i tot? o întreb.

— Sclipici! Nu și-au dat seama că aveam nevoie de ceva *pe care* să punem sclipiciul? Doar nu-l aruncăm în aer!

Îmi imaginez cum ar fi să iau parte la un astfel de bal; colegii îmbrăcați în rochii de bal și smochinguri aruncând pumni de sclipici în timp ce dansează. Sclipiciul curge în cascade, luminat de luminile rotitoare. Rachel și Elizabeth râd și fac piruete cu brațele întinse. Iar eu îl privesc pe Caleb, cu capul lăsat pe spate și cu ochii închiși, zâmbind.

— Deci... am cunoscut pe cineva, le spun. Oarecum. Urmează o pauză care am senzația că ține o veșnicie.

— Cum ar fi, un băiat? întrebă Rachel.

— Deocamdată suntem doar prieteni, le informez. Așa cred.

— Uită-te la ea cum roșește! exclamă Elizabeth.

Îmi ascund fața în palme.

— Nu știu. Poate că nu e nimic. Știți, el e...

Rachel mă întrerupe.

— Nu! Nu-nu-nu-nu-nu! N-ai voie să te agiți prea tare pentru ce nu e-n ordine cu el. Nu când ai făcut o adevărată pasiune.

— De data asta nu mă agit. Nu! E un tip super, care le dă brazi de Crăciun oamenilor care nu și-i pot permite.

Rachel se așază la loc și își încrucișează brațele la piept.

— Dar...

— Aici devine agitată, comentează Elizabeth.

Mă uit de la Rachel la Elizabeth, ambele în ferestrele lor mitite de pe ecranul meu. Amândouă așteptând să le spun partea negativă.

— Dar... acest super dulce tip se poate să o fi atacat pe sora lui cu cuțitul.

Amândouă rămân cu gurile căscate.

— Sau poate că numai l-a scos amenințător, spun. Nu știu. Nu l-am întrebat.

Rachel duce mâna făcută pumn la cap și apoi răsfiră degetele, ca și cum creierul ei ar fi făcut *bum*.

— Un cuțit, Sierra?

— S-ar putea să fie doar un zvon, răspund.

— E un zvon destul de serios, zice Elizabeth. Ce părere are Heather?

— Ea e cea care mi-a spus.

Rachel se apleacă iar pentru a fi mai aproape de ecran.

— Când vine vorba de băieți, tu ești persoana cea mai cursugioaică pe care am cunoscut-o vreodată. De ce se întâmplă asta?

— El știe c-am auzit ceva, îi răspund, dar schimbă subiectul ori de câte ori ajungem cu discuția aici.

— Trebuie să-l întrebi pe el, spune Elizabeth.

Rachel ridică un deget spre mine.

— Dar fă-o într-un loc public.

Au dreptate. Firește că au. Trebuie să știu mai multe înainte de a mă apropia de el și mai tare.

— Și fă-o înainte să-l săruți, adaugă Rachel.

Râd.

— Va trebui să fim singuri ca asta să se întâmple.

Fac ochii mari, amintindu-mi că mâine vom fi singuri. La un moment dat, după ce Caleb iese de la școală, o să mă ia cu el să livrăm un brad.

— Întreabă-l, spune Rachel. Dacă totul e o neînțelegere, va fi o poveste grozavă de spus când ajungi acasă.

— Eu nu mă îndrăgostesc de un tip pentru ca voi să aveți ceva de povestit amicilor voștri de la teatru.

— Încrede-te în instinctele tale, îmi recomandă Elizabeth. Poate că Heather a înțeles greșit zvonul. N-ar trebui să fie în vreo instituție specială dacă și-a înjunghiat sora?

— N-am zis că a înjunghiat-o. Nu știu ce anume s-a întâmplat.

— Vezi? face Elizabeth. Deja am dat peste cap zvonul.

— Voi avea ocazia să-l întreb mâine, le spun. Mergem să livrăm un pom de Crăciun împreună.

Rachel se lasă pe spate.

— Fată, duci o viață ciudată.

Deși mama și tata încă sunt în rulotă, terminând de mâncat cina, simt cum ne privesc pe mine și pe Caleb în timp ce ne îndreptăm spre camioneta lui. Cu ochii lor ațintiți asupra noastră și cu mâna lui Caleb la un deget distanță de a mea, am senzația că e cel mai lung drum din viața mea.

Mă urc pe locul din dreapta al camionetei și el închide portiera în urma mea. În spate se află un alt pom de Crăciun. E un brad nobil cu un discount uriaș – îmi pare rău, tată – și suntem pe cale de a merge oriunde este acest brad dorit. În tot timpul petrecut la locul de desfacere, sezon după sezon, niciodată n-am urmat un pom de când a plecat de la noi și până la destinația sa finală.

— Le spuneam prietenelor mele despre această distribuire de pomi a ta, îi zic. Sunt de părere că e ceva foarte drăguț.

Râde, în timp ce pornește mașina.

— *Distribuie* de pomi, da? Întotdeauna am crezut că îi livram.

— Înseamnă același lucru! Iar te iei de mine pentru cum îmi aleg cuvintele?

Nu menționez că asta îmi cam place.

— Poate că am să învăț și eu câteva dintre șmecheriile tale de vocabular până ce pleci acasă.

Îi dau un ghiont în umăr.

— Ar trebui să fii foarte norocos.

Îmi zâmbește și bagă în viteză.

— Bănuiesc că asta va depinde de cât de mult te voi vedea.

Îi arunc o privire și, în timp ce-i înregistrez vorbele, mă încălzesc toată.

Când ajungem pe drumul principal, mă întrebă:

— Ai idee cât de des va fi?

Aș vrea să-i pot da un răspuns, dar înainte de a face proiecte cu privire la timpul petrecut împreună, mai sunt lucruri

pe care trebuie să le știu. Pur și simplu mi-aș dori ca *el* să fi des-
chis subiectul, așa cum a promis c-o va face.

— Depinde, îi răspund. Câți pomi crezi că vei mai dăruia
anul acesta?

El privește pe geam spre banda de alături, dar zâmbetul i se
reflectă în oglinda laterală.

— E sezonul sărbătorilor, așa că bacșișurile mele sunt de-
cente, dar trebuie să spun, chiar și brazii cu discount sunt
scumpi. Fără supărare.

— Păi, nu pot să fac un discount și mai mare de atât, așa că
poate va trebui să fii și mai fermecător la muncă.

Ieșim pe autostrada care merge spre nord. Piramida cres-
tată a lui Cardinals Peak se profilează pe cerul care se întunecă.

Arăt spre vârful dealului.

— Pariez că nu știi că am șase brazi de Crăciun care cresc
acolo.

Îmi aruncă o privire scurtă și apoi se uită pe geam spre dea-
lul întunecat care se întrevește la orizont.

— Ai o fermă de pomi de Crăciun pe Cardinals Peak?

— Nu chiar o fermă, îi răspund, dar am plantat câte unul
în fiecare an.

— Pe bune? Cum de-ai început să faci asta? vrea el să știe.

— De fapt, datează de când aveam eu cinci ani.

Semnalizează, se asigură privind peste umăr și apoi trece pe
banda următoare.

— Haide, spune-mi. Vreau întreaga poveste, de la origini.

Farurile mașinilor care trec îi luminează zâmbetul curios.

— În regulă, atunci. Mă prind de centura de siguranță
întinsă peste piept. Acasă, când aveam cinci ani, am plantat un
copac cu mama. Înainte de asta, am mai plantat zeci de pomi,
dar pe ăsta l-am ținut separat. Am pus un gard în jurul lui și

tot tacâmul. Șase ani mai târziu, când aveam unsprezece ani, l-am tăiat și l-am dat secției de maternitate a spitalului nostru.

— Bravo ție! mă laudă el.

— E nimic în comparație cu ce faci tu, Domnule Caritate, îi spun. Să le dau un brad a fost ceva ce părinții mei făceau la fiecare Crăciun ca să le mulțumească după ce m-am născut eu. Se pare că a durat mult până să fi fost eu de acord să vin pe lume.

— Mama zice că și sora mea a făcut nazuri la naștere, spune Caleb.

Râd.

— Prietenelor mele le-ar face mare plăcere să știe că tocmai m-ai descris în felul ăsta.

Se uită la mine, dar n-am cum să-i explic asta.

— Oricum, în acel an am decis să plantăm un brad pentru ei, care să fie anume de la mine. La vremea aceea, mi-a plăcut ideea. Dar șase ani mai târziu, timp în care avusesem mare grijă de acel copac toată viața lui – aproape toată viața mea –, am plâns foarte tare când l-am tăiat. Mama mi-a spus că am îngenuncheat în fața ciotului și am plâns o oră.

— Vai! exclamă Caleb.

— Dacă îți plac chestiile sentimentale, așteaptă până ce îți spun că și pomul a plâns. Cumva, îi zic. Când un copac crește, absoarbe apa prin rădăcini, nu? Când e tăiat, uneori rădăcinile continuă să împingă apa spre ciot sub forma unor picături de sevă.

— Ca lacrimile? mă întreabă el. Asta e înduioșător!

— Știu!

Lumina farurilor în cabină dezvăluie zâmbetul atotcunoscător de pe chipul lui.

— Dar trebuie să recunoști, este și prostesc*.

* Joc de cuvinte, *sappy* însemnând „plin de sevă”, dar și „prostesc”.

Dau ochii peste cap.

— Am auzit toate glumele prostești care ți-ar putea trece prin cap, domnule.

Semnalizează din nou și mergem până la prima ieșire de pe autostradă. E o curbă strânsă și mă țin de portieră.

— Țsta e motivul pentru care tăiem doi centimetri de la baza pomilor înainte ca oamenii să-i ia de la locul de vânzare, îi spun. Astfel, cu o tăietură nouă, va continua să tragă apă. Nu poate s-o facă atunci când este acoperit cu rășină.

— Asta chiar...? Se oprește. A, știi, e o chestie isteță.

— Oricum, continui eu, după ce am dus pomul meu la spital, tata mi-a dat felia aia groasă de doi centimetri pe care o tăiasse de la bază. Am dus-o în camera mea și am pictat un brad de Crăciun pe ea, și încă o mai am acasă, rezemată pe măsuța mea de toaletă.

— Îmi place asta, zice Caleb. Nu știi dacă eu am păstrat vreodată ceva atât de simbolic. Dar cum a condus asta la mica ta fermă de pe munte?

— A doua zi, ne pregăteam să venim înapoi, îi spun. De fapt, deja ne îndepărtaserăm de casă și eu începusem iar să plâng. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să plantez un pom pentru a-l înlocui pe cel tăiat. Totuși, trebuia să mergem mai departe, așa că am făcut-o pe mama să oprească la sera noastră și am înșfăcat un pui de brad într-un vas și l-am legat cu centura de siguranță pe bancheta din spate.

— Și apoi l-ai plantat aici, concluzionează el.

— După aceea, am adus un brad cu mine în fiecare sezon. Planul meu a fost mereu să-l tai pe primul și să i-l dau familiei lui Heather. Ei întotdeauna primesc unul de la noi, dar acesta va fi special, adaug.

— Asta e o poveste grozavă, îmi spune.

— Mulțumesc.

Privesc pe geam în timp ce trecem de câteva străzi cu hoteluri de două etaje. Apoi închid ochii, întrebându-mă dacă ar trebui să spun asta.

— Dar ce-ar fi dacă... nu știu... ce-ar fi dacă ai da acel pom cuiva care are nevoie de el?

Mai parcurgem o stradă în tăcere. În cele din urmă, mă uit la el, așteptându-mă să văd un zâmbet sincer pe chipul lui. Tocmai m-am oferit să-l las pe el să dea primul brad pe care l-am plantat în California. În loc de asta, el fixează cu privirea drumul, pierdut în gânduri.

— Am crezut că ți-ar plăcea asta, îi spun.

El clipește și apoi se uită la mine. Un zâmbet precaut îi apare pe buze.

— Mulțumesc.

Pe bune? vreau să-i spun. *Fiindcă nu pari prea încântat de asta.*

El deschide puțin geamul și vântul se joacă cu părul lui.

— Îmi pare rău, zice. Îmi imaginam bradul tău în casa unui străin. Deja aveai planuri pentru el. Erau planuri bune. Nu le schimba din pricina mea.

— Ei bine, poate că asta e ceea ce vreau.

Caleb intră cu camioneta în parcare a unui complex cu blocuri de patru etaje. Găsește un loc liber aproape de clădire, vi-rează și parchează.

— Ce părere ai de ideea asta: stau cu ochii în patru un an întreg în căutarea familiei perfecte. Când te întorci, îl putem duce acasă la ei împreună.

Încerc să ascund orice incertitudine despre anul viitor.

— Și dacă la anul nu vreau să ies cu tine?

Se posomorăște și regret imediat. Mă așteptam să riposteze cu ceva sarcastic, așadar, încerc să o dreg.

— Vreau să spun, dacă la anul n-o să mai ai nicio poftă? Doar acum ești dependent de acadele și de ciocolată caldă.

El zâmbește și deschide portiera.

— Uite cum facem: o să mă spăl pe dinți mult și bine tot anul*.

Tensiunea se risipește.

Cobor din camionetă zâmbind și mă îndrept spre partea din spate. Cele mai multe ferestre ale apartamentelor sunt întunecate, dar câteva au luminițe de Crăciun de jur împrejur. Mă întâlnesc cu Caleb în dreptul oblonului, pe care îl lasă în jos, acoperind abțibildul de pe bara de protecție cu Sagebrush Junior High. Începe să scoată bradul din mașină, iar eu apuc de cetină, ca să-l ajut.

— Acum, că datorită mie îți ameliorezi igiena și vocabularul, îi spun, mai există ceva unde să ai nevoie de ajutor?

Îmi oferă zâmbetul cu gropiță și dă din cap spre bloc.

— Pornește, te rog. Ar trebui să-ți eliberezi toată agenda ca să mă ajuti.

Eu deschid drumul, iar el cară bradul spre intrarea în clădire. Închid ochii și râd, nevenindu-mi să cred ceea ce tocmai eram să scot pe gură. Privesc înapoi peste umăr și cumva reușesc să nu-i spun: „Consider-o eliberată.”

* Joc de cuvinte, *to have a teeth* se traduce prin „a avea o poftă”, de aici și aluzia la spălatul pe dinți.

CAPITOLUL ZECE

Liftul aproape că e prea mic pentru ca noi să putem pune bradul drept. Caleb apasă pe butonul pentru etajul al treilea și urcăm. Când ușa se deschide, mă strecor prima, Caleb apleacă pomul în față, iar eu îl apuc. Îl ducem la capătul coridorului, unde el bate la ultima ușă cu genunchiul. Pe vizor este prins cu o piuneză un înger din carton subțire, probabil decupat de un copil mic. Îngerul ține o pancartă pe care scrie *Feliz Navidad**.

O femeie voinică, cu părul cărunt, îmbrăcată cu o rochie cu imprimeu floral, deschide ușa. Plăcut surprinsă, face un pas înapoi.

— Caleb!

Încă ținând trunchiul bradului, el îi urează:

— Crăciun fericit, doamnă Trujillo!

— Luis nu mi-a spus că vii. Și cu un brad!

— A vrut să fie o surpriză, îi explică Caleb. Doamnă Trujillo, îmi face plăcere să vi-o prezint pe prietena mea, Sierra.

Doamna Trujillo pare gata să mă învăluie într-o îmbrățișare, însă vede că am mâinile ocupate.

* „Crăciun fericit”, în lb. spaniolă.

— Mă bucur să te cunosc! îmi zice.

În timp ce cărăm pomul înăuntru, o surprind făcându-i cu ochiul lui Caleb, în timp ce dă din cap spre mine, dar mă prefac că n-am observat.

— De la banca de alimente mi s-a spus că ați vrea un pom, spune Caleb, așa că mă bucur că am putut să vi-l aduc.

Femeia roșește și îl bate pe braț de câteva ori.

— O, băiat bun ce ești! Ce inimă mare ai!

Traversează, târșâindu-și papucii, încăperea dublă, ce ține loc de cameră de zi și de sufragerie. Se apleacă, cu pânțelele întinzând imprimeul floral al rochiei, și trage de sub canapea un suport pentru brad.

— N-am scos încă nici măcar bradul artificial, Luis e ocupat cu școala. Iar acum tu mi-ai adus un brad adevărat!

Caleb și mine ținem pomul între noi în timp ce ea dă la o parte cu un șut revistele și plasează suportul în colț. O ascultăm turuind despre cât de mult îi place mirosul.

Se uită la Caleb, duce mâna la inimă și apoi bate o dată din palme.

— Îți mulțumesc, Caleb. Mulțumesc, mulțumesc mult!

Din cealaltă parte a încăperii se aude o voce strigând:

— Mamă, cred că te-a auzit!

Caleb se uită la un băiat cam de vârsta noastră, Luis, probabil, care intră de pe un coridor îngust.

— Salut, omule!

— Luis! Uite ce ne-a adus Caleb.

Luis privește bradul, zâmbind stingherit.

— Mulțumesc că l-ai adus.

Doamna Trujillo mă atinge pe braț.

— Tu ești colegă de școală cu băieții?

— Eu locuiesc în Oregon, de fapt, îi spun.

— Părinții ei sunt proprietarii unui loc de desfacere din oraș, îi explică Caleb. De acolo provine bradul ăsta.

— Da? face ea și se uită la mine. Îl înveți pe Caleb să fie băiatul vostru cu livrările?

Luis râde, dar doamna Trujillo pare încurcată.

— Nu, răspunde Caleb. Se uită la mine. Nu tocmai. Noi...

Îi întorc privirea.

— Continuă.

Mi-ar plăcea să-l aud explicând ce suntem noi doi.

El zâmbeste afectat.

— În ultimele zile am devenit prieteni buni.

Doamna Trujillo ridică ambele mâini.

— Înțeleg. Pun prea multe întrebări. Caleb, ai vrea, te rog, să le duci mamei și tatălui tău niște *turrón** din partea mea?

— Cum să nu, răspunde Caleb. Se uită la ea de parcă i-ar fi oferit un pahar cu apă în mijlocul deșertului, apoi îmi spune: Sierra, trebuie să încerci chestia asta.

Doamna Trujillo își împreunează mâinile.

— Da! Trebuie să iei și pentru familia ta. Am făcut multă, Luis și cu mine vrem ca mai târziu să le ducem și vecinilor.

Îi cere lui Luis să aducă niște șervețele și apoi ne întinde fi-căruia câte o bucată de ceva ce arată a nuga cu alune, însă e cu migdale. Rup o bucățică și o vâr în gură – atât de delicioasă! Caleb deja a devorat jumătate din porția lui.

Doamna Trujillo radiază. Mai pune câteva bucăți în niște pungi pentru sandvișuri, ca să le luăm acasă. Îndreptându-ne spre ușa de la intrare, îi mulțumim amândoi din nou pentru *turrón*. După ce deschide ușa, îl îmbrățișează lung pe Caleb, exprimându-și iar recunoștința pentru pom.

* Sortiment de nuga.

Așteptând să se deschidă ușa liftului, cu punguțele cu *turrón* în mână, îl întreb:

— Luis îți este prieten?

— Speram să nu devină stânjenitor, îmi spune, dând din cap.

Ușa liftului se deschide, intrăm și el apasă butonul pentru parter.

— Banca de alimente păstrează o listă de articole unde familiile pot nota lucrurile de care au nevoie. Câteodată, îi rog să întrebe dacă unele familii ar avea nevoie de un pom și așa capăt adresele. Când am văzut-o pe a lor apărând, l-am întreb-
bat pe Luis dacă e în regulă, dar...

— N-a părut chiar așa de încântat, îi spun. Crezi că era stânjenit?

— O să treacă peste asta, răspunde Caleb. Știa că mama lui voia un brad. Și, crede-mă, ea e o femeie tare cumsecade.

Ușa liftului se deschide la parter și Caleb îmi face semn cu mâna să ies prima.

— E deosebit de recunoscătoare pentru orice, continuă Caleb. Nu judecă pe nimeni. Din când în când, o persoană ca ea merită să primească ceea ce-și dorește.

În camionetă, ieșim pe autostradă și ne îndreptăm spre locul de desfacere.

— De ce faci asta? îl întreb, hotărând că pomii sunt o modalitate sigură de a ne apropia de zone mai personale.

Parcurge cam o jumătate de stradă fără să răspundă. În cele din urmă, zice:

— Cum tu mi-ai povestit despre pomii tăi de pe deal...

— Corect, îi spun.

— De ce o fac e asemănător cu de ce știu că Luis va trece peste, continuă el. Știe că e un gest sincer. Un timp, după ce părinții mei au divorțat, am fost în aceeași situație ca familia

Trujillo. Mama de-abia câștiga destul cât să ne ia niște mici daruri, darămite un brad.

Adaug asta pe o listă mică, dar în creștere, cu lucruri pe care le știi despre Caleb.

— Cum stau lucrurile acum? îl întreb.

— E mai bine. Acum e șefa departamentului și ne putem permite din nou brazi. Primul pe care l-am cumpărat de la locul vostru era pentru noi. Îmi aruncă o scurtă privire și zâmbește. Ea încă nu face excese cu decoratul, dar știe că pomii au însemnat mult pentru noi pe măsură ce-am crescut.

Revăd toate bancnotele alea de un dolar de la prima lui vizită.

— Dar tu ai plătit pentru brad.

— Nu toată suma, spune el râzând. Doar m-am asigurat că vom avea unul mai mare.

Vreau să-l întreb despre sora lui. Însă profilul feței lui în timp ce privește prin parbriz pare foarte calm. Heather are dreptate, orice s-ar petrece aici, nu e nevoie să dureze și după Crăciun. Dacă îmi face plăcere să mă aflu în preajma lui, de ce s-o dau în bară? Întrebându-l, nu fac decât să-l determin să se închidă în el.

Sau poate, ca să fiu sinceră, nu vreau să știu răspunsul.

— Mă bucur c-am făcut asta în această seară, îi spun. Îți mulțumesc.

El rânjește și apoi semnalizează ieșirea de pe autostradă.

Caleb mi-a spus că va trece din nou pe la noi spre sfârșitul săptămânii. Când într-un final camioneta lui apare, eu prefer să rămân în Cortul Principal în loc să ies și să-l salut. N-am

nevoie ca el să știe cât de nerăbdătoare am așteptat venirea lui. Cumva, sper că acesta e motivul pentru care n-a venit chiar a doua zi; își ascundea aceeași nerăbdare.

Când a trecut mai mult decât suficient timp ca el să mă fi găsit, trag cu ochiul afară. Andrew tocmai îi spune ceva, suflându-și ideile prin împungerea aerului cu degetul în jos. Privirea lui Caleb este fixată într-o stare de încordare asupra unui punct aflat dincolo de Andrew, iar mâinile lui sunt adânc vârâte în buzunare. Când Andrew arată cu un deget spre ru-lota noastră – unde se află tata, vorbind la telefon cu unchiul Bruce –, Caleb închide ochii și brațele i se lasă moi pe lângă corp. Curând, Andrew dispare printre brazi și mă aștept oarecum să măture unul din calea lui.

Mă retrag iute în spatele tejghelei. Câteva secunde mai târziu, Caleb intră în cort. Nu știe că l-am văzut discutând cu Andrew și se comportă de parcă totul ar fi normal.

— Mă duc la muncă, îmi spune, iar acum știi că poate să mimeze zâmbetul lui cu groșiță. Dar n-am putut să nu trec pe aici fără să te salut.

Nu suntem singuri mai mult de un minut înainte ca tata să-și pună mânușile de lucru pe tejghea și apoi să deschidă capacul termosului său. Se duce să și-l umple la loc. Fără să-și ridice privirea, întreabă:

— Ai venit să mai iei un pom?

— Nu, domnule, îi răspunde Caleb. Nu chiar acum. M-am oprit doar ca să o salut pe Sierra.

Când termosul e plin, tata se întoarce spre Caleb. Ținându-l bine termosul, îi închide capacul.

— Să nu dureze prea mult. Are o groază de lucruri de făcut pe aici, apoi temeale pentru școală.

Trecând pe lângă el, tata îl bate pe Caleb pe umăr și mie îmi vine să mor din pricina umilinței. Mai vorbim câteva minute în cort, apoi îl conduc pe Caleb la camioneta lui. El deschide portiera de la șofer, însă, înainte să urce, dă din cap spre afișul cu parada pe care îl atârnam când ne-am cunoscut.

— Asta e mâine-seară, zice el. Voi fi acolo împreună cu câțiva prieteni. Ar trebui să apari și tu.

Să apar? Aș vrea să-l tachinez pentru că nu e destul de curajos să mă invite să ne întâlnim acolo.

— O să mă gândesc, îi spun.

După ce se îndepărtează, mă îndrept spre Cortul Principal, privind în jos și zâmbind. Înainte să ajung la teighea, tata îmi iese în cale.

— Sierra... Știe că nu vreau să aud ce urmează să-mi spună, dar el trebuie s-o spună oricum: Sunt convins că e un puști de treabă, dar te rog să fii atentă dacă începi ceva acum. Ești ocupată și apoi plecăm înapoi și...

— Nu încep nimic, îi spun. Mi-am făcut un prieten, tată. Încetează să mai fii ciudat.

El râde și apoi soarbe din cafea.

— De ce nu poți să o faci din nou pe prințesa?

— N-am făcut-o *niciodată* pe prințesa.

— Glumești? mă întreabă. Ori de câte ori mama lui Heather vă lua la paradă, tu te îmbrăcai cu cea mai frumoasă rochie, pretinzând că erai Crăiasa Zăpezii.

— Întocmai! confirm eu. Crăiasă, nu prințesă. M-ai crescut mult mai bine de-atât.

Tata face o plecăciune adâncă, așa cum s-ar cuveni în prezența unui cap încoronat. Apoi pornește spre rulotă și eu mă întorc în cort. Înăuntru, rezemat de teighea, se află Andrew.

Trec în spatele tejghelei și împing la o parte mânușile de lucru ale tatei.

— Despre ce vorbeai cu Caleb afară?

— Am observat că vine cam des pe-aici, răspunde Andrew. Îmi încrucișez brațele la piept.

— Și?

Andrew clatină din cap.

— Tu crezi că e un tip grozav fiindcă le cumpără pomi oamenilor. Dar nu-l cunoști.

Vreau să-i servesc argumentul că *el* nu știe nimic despre Caleb, însă adevărul este că probabil știe mai multe decât mine. Oare sunt proastă că nu-l confrunt pe Caleb în legătură cu zvonul?

— Dacă tatăl tău nu vrea ca niciunul dintre lucrători să te invite în oraș, zice Andrew, sub nicio formă n-ar fi de acord cu Caleb.

— Încetează! îi cer. Asta nu te privește pe tine.

El își coboară privirea.

— Anul trecut am fost prost. Ți-am lăsat biletul ăla tâmpit pe geam, când ar fi trebuit să te invit personal.

— Andrew, spun blând, nu e vorba de tata sau Caleb sau altcineva. Hai să nu facem lucrul nostru împreună și mai stântenitor, bine?

El se uită la mine și expresia de pe chipul lui devine dură.

— Nu face asta cu Caleb. Ești ridicolă fie și numai fiindcă te gândești că poți fi prietenă cu el. Nu e cine crezi tu că e. Nu fi...

— Spune-o!

Mijesc ochii. Dacă mă face proastă, tata îl va concedia într-o secundă.

Andrew o lasă baltă și pleacă brusc.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În seara paradei, mă îndrept spre centru cu Heather și cu Devon. Mama lui Heather e în comitetul de organizare a paradei și ne-a implorat să ajungem devreme. În clipa în care apărem la standul albastru pe care e marcat *Înscriere*, ne dă fiecăruia câte o pungă cu cocarde pentru participanți și un clipboard pentru a bifa intrările. Majoritatea grupurilor sunt deja luate în calcul, însă în fiecare an există noi organizații care participă și uită să-și înregistreze prezența. Ne spune că e treaba noastră să le depistăm.

Devon se uită la Heather:

— Pe bune? Chiar trebuie să facem asta?

— Da, Devon. E unul dintre avantajele de a fi iubitul meu.

Dacă nu-ți place...

Face o mișcare spre oamenii care trec pe lângă noi.

Neclintit de provocarea din vorbele ei, Devon îi plantează un sărut pe obraz.

— Merită din plin.

Apoi se trage înapoi și se uită la mine zâmbind subtil. Da, e conștient că uneori o enervează.

— Înainte să găsim pe careva, zice Heather, hai să luăm o cafea. Se face frig.

Ne croim drum printre membrii unei trupe zgomotoase de Cercetași și apoi parcurgem o stradă și jumătate spre o cafenea aflată dincolo de traseul paradei. Heather îl trimite pe Devon înăuntru și noi două așteptăm afară.

— Trebuie să-i spui, o îndemn eu. Nu vă face niciunuia din voi bine să prelungiți situația.

Ea își dă capul pe spate și oftează.

— Știu. Însă el are nevoie de medii mai bune semestrul ăsta. Nu vreau să fiu eu cea care să-l distragă de la asta.

— Heather...

— Sunt cea mai rea. Știu! Știu! Mă privește în ochi, dar apoi vede ceva în depărtare în spatele meu. Apropo de discuțiile care trebuie să aibă loc, cred că ăla e Caleb.

Mă răsucesc pe călcâie. Pe trotuarul de vizavi, Caleb șade pe spătarul unei bănci din stația de autobuz cu încă doi tipi. Unul pare a fi Luis. Mă hotărâsc să-l aștept pe Devon să iasă cu cafeaua, în timp ce-mi adun curajul să traversez strada.

Un autobuz apare huruind spre stație și mă tem că mi-am ratat șansa. Când autobuzul pleacă, Caleb și prietenii lui rămân așezați acolo, vorbind și râzând. Caleb își freacă scurt palmele una de cealaltă și apoi și le vâără în buzunarele paltonului. Devon iese și îmi oferă una din cafele, însă eu clatin din cap.

— Îmi schimb comanda, le spun. Vreți, vă rog, voi doi să-i verificați pe participanți fără mine? Ne putem întâlni mai târziu.

— Sigur că da, spune Heather.

Devon oftează, evident iritat de faptul că eu reușesc să mă eschivez de la munca legată de paradă în timp ce el trebuie să rămână. Înainte să se poată plânga, Heather se uită la el și spune:

— Fiindcă așa! De-aia.

Când ies din cafenea, duc câte o băutură fierbinte în fiecare mână. Traversez strada încet, așa încât să nu se verse băuturile pe sub capac. Înainte să ajung la Caleb, la câțiva metri dincolo de ei, remarc un băiat înalt, îmbrăcat într-o uniformă albă de fanfară, care coboară dintr-o mașină. Apoi coboară o fată mai mare, îmbrăcată într-o uniformă de majoretă cu mascota Bulldogs pe piept.

Încă un membru al fanfarei, cu un flaut, vine fuga spre ei.

— Jeremiah!

Caleb își îndreaptă atenția spre membrii fanfarei. Jeremiah deschide portbagajul mașinii și scoate o tobă, dotată cu o curea lungă. Închide portbagajul, își petrece cureaua peste un braț și își vâra bețele în buzunarul de la spate.

Încetinesc pe măsură ce mă apropii de bancă. Caleb nu s-a întors încă spre mine, fiind în continuare concentrat asupra membrilor fanfarei și a majoretei. Mașina pornește și o văd pe femeia care o conduce aplecându-se și uitându-se la Caleb. El îi oferă un surâs șovăielnic și apoi își coboară privirea.

Mașina se îndepărtează și îl aud pe flautist vorbind despre o fată cu care se întâlnește după paradă. Când trec prin dreptul băncii, Jeremiah se uită la Caleb. E greu să-mi dau seama sigur, dar văd o undă de tristețe pe chipurile amândurora.

Majoreta vine, îl ia pe Jeremiah de cot și pleacă amândoi mai departe. Caleb îi urmărește cu privirea, așa că la un moment dat mă zărește și pe mine.

— Ai venit, îmi spune.

Îi ofer una din băuturi.

— Pare să-ți fie frig.

Ia o sorbitură și apoi își acoperă gura, căci aproape izbucnește în râs. După ce înghite, zice:

— Moca cu mentă. Firește că da.

— Și nici măcar una ieftină, țin eu să precizez.

Luis și celălalt tip se apleacă în față pentru a se uita la ceva de pe stradă, aflat dincolo de mine. În intersecție este parcată o mașină roz cu alb, decapotabilă. Portiera din spate e ținută deschisă și o elevă de liceu, îmbrăcată într-o rochie de seară albastră strălucitoare și cu o centură bleu deschis, este ajutată să urce pe bancheta din spate.

— Aia e Christy Wang? întreb.

În perioada în care am frecventat școala elementară aici, timp de câteva săptămâni în fiecare an, Christy a fost singura persoană care niciodată nu m-a lăsat să mă simt bine-venită. Nu eram o californiană adevărată, așa îmi spunea. Probabil că și-a schimbat destul de mult personalitatea pentru a câștiga rolul de Regina Iernii. Sau poate că asta are legătură cu cât de incredibil arată în rochia aia.

— Oameni buni, e o zi minunată pentru paradă! anunță Luis într-un stil ciudat de crainic. Pur și simplu minunată! Iar Regina Iernii de anul acesta este cu siguranță o bunăciune. Bănuiesc că Moșul a pus-o în capul listei sale de copii foarte, foarte cuminiți.

Tipul care stă alături de Luis izbucnește în hohote de râs.

Caleb îi împinge, în glumă, pe unul în altul.

— Amice! Dă dovadă de puțin respect. Ea e Regina noastră.

— Ce Dumnezeu faceți voi aici? vreau eu să știu.

Tipul pe care nu-l cunosc spune:

— E comentariul paradei. În fiecare an se înregistrează o lipsă ciudată de reportaje TV, așa că îi facem orașului o favoare. Apropo, eu sunt Brent.

Întind mâna.

— Sierra.

Caleb se uită la mine stânjenit.

— E o tradiție anuală.

Brent arată cu degetul spre mine.

— Tu ești fata cu brazii de Crăciun. În mod cert am auzit de tine.

Caleb ia o sorbitură lungă și ridică din umeri, mimând inocența.

— Mă bucur să te revăd, Luis, îi spun.

— Și eu pe tine, îmi răspunde.

Vocea lui este blândă, poate cu o nuanță de timiditate. Își ridică fruntea și privește după un bărbat cu un pantof cu șiretul dezlegat, care trece pe lângă noi.

— Cu toții, hai să aclamăm Clubul Trendsetterilor. Începând prin a lega strâns un șiret și apoi prin a-l lăsa pe celălalt să atârne liber. Dacă ești șmecher, sigur o să te prindă. Asta? N-o să se prindă.

— Nu te împiedica, trendsetterule! strigă Brent.

Bărbatul se uită înapoi, iar Brent zâmbeste și îi face cu mâna. Preț de câteva secunde, nimeni nu mai spune nimic și cu toții stau așezați, privindu-i pe trecători. Caleb mai ia o sorbitură, iar eu fac un pas înapoi.

— Unde te duci? mă întreabă. Rămâi!

— E în regulă. Nu vreau să vă întrerup munca de crainici.

Caleb se uită la prietenii lui. Are loc o comunicare tăcută ca între băieți, apoi el se întoarce spre mine.

— Nup. E OK.

Brent ne alungă cu un gest al mâinilor.

— Copii, fugiți și distrați-vă!

Caleb își ciocnește pumnii cu prietenii lui, apoi mă conduce spre zona în care se desfășoară parada.

— Mulțumesc încă o dată pentru cafea.

Trecem pe lângă câteva magazine deschise până târziu pentru mulțimea de la paradă. Mă întorc spre el, sperând că va

începe o conversație veselă. El mă privește și ne zâmbim unul altuia, dar apoi amândoi ne uităm înainte. Nu mă simt în largul meu cu Caleb, sunt stânjenită și foarte nesigură.

În cele din urmă, îl întreb singurul lucru la care mă gândesc în acest moment.

— Cine era tipul?

— Brent?

— Nu, toboșarul.

Caleb soarbe din cafea și mai facem câțiva pași în tăcere.

— Jeremiah. E un vechi prieten.

— Și el preferă să mășaluiască la paradă mai curând decât să facă acele comentarii cu voi toți? îl întreb. Șocant.

El zâmbește.

— Nu, probabil că nu. Dar nu și-ar petrece vremea cu noi nici dac-ar putea.

După o lungă ezitare, îl întreb:

— E vreo poveste aici?

Răspunsul lui vine imediat.

— E o poveste lungă, Sierra.

Evident, sunt băgăreață, dar atunci de ce m-aș mai gândi măcar la o prietenie cu el dacă nu-i pot pune o întrebare simplă? Nu e ca și când întrebarea a apărut din senin. Era legată de ceva ce s-a petrecut chiar sub ochii mei. Dacă un lucru atât de neimportant îl reduce la tăcere, nu știu dacă vreau să mai stau în preajma lui. Am plecat dintr-o relație pentru mult mai puțin de atât.

— Poți să te întorci la prietenii tăi, dacă vrei, îi spun. Oricum, trebuie s-o ajut pe Heather.

— Prefer să vin cu tine, răspunde imediat.

Mă opresc.

— Caleb, cred c-ar trebui să fii cu prietenii tăi în seara asta.

El închide iar ochii și își trece o mână prin păr.

— Dă-mi voie să încerc din nou.

Mă uit la el și aștept.

— Jeremiah a fost cel mai bun prieten al meu. S-au întâmplat niște chestii, despre care cred că ai auzit, iar părinții lui n-au vrut ca el să-și mai petreacă timpul cu mine. Sora lui e un soi de supraveghetor – o versiune în miniatură a mamei lor – și cumva reușește să fie mereu în zonă.

Derulez în minte imaginea cu modul în care mama lui Jeremiah s-a uitat la Caleb în timp ce demara, iar sora lui îl conducea pe trotuar. Vreau să-l mai întreb și alte amănunte, dar el trebuie să vrea să-mi spună. Singurul mod în care putem ajunge mai apropiați este ca el să fie cel care să se deschidă.

— Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat, îți voi spune, zice Caleb, dar nu acum.

— Atunci, în curând.

— Doar că nu aici. E o paradă de Crăciun! Și avem cafele moca cu mentă. Caleb se uită la ceva aflat dincolo de mine, zâmbește afectat și adaugă: Oricum, probabil că ai rata ceva din ceea ce ți-aș spune din pricina fanfarei.

Ca la comandă, fanfara începe să intoneze tare o variantă cu percuție a „Micului toboșar”.

Strig pentru a mă face auzită:

— Am priceput!

Îi găsim pe Devon și pe Heather stând la o stradă distanță de locul unde începe parada. Devon ține strâns la piept clipboardul, aproape ca pe o păturică de bebeluș, în timp ce Heather se uită urât la el.

— Care-i treaba? îi întreb.

— Regina Iernii i-a cerut numărul de telefon! izbucnește Heather. Și eu stăteam lângă el!

Pe buzele lui Devon trece un zâmbet minuscul, iar eu aproape că îi zâmbesc drept răspuns. Christy Wang nu s-a schimbat câtuși de puțin. În același timp, mă face să mă întreb dacă toată vorbăria lui Heather despre despărțire n-a fost decât... vorbărie. Probabil că simte ceva pentru el, chiar dacă îi iese doar sub formă de gelozie.

Caleb și cu mine îi urmăm spre un loc liber între familiile care stau așezate pe bordură pentru a privi parada. Heather se așază prima, iar eu mă înghesui alături de ea. Devon rămâne în picioare, iar Caleb, înainte de a se așeza jos lângă mine, îi trage un pumn amical.

— Chiar i-a cerut numărul? o întreb pe Heather.

— Da! șuieră Heather. Și eu stăteam chiar lângă el!

Devon se apleacă în față.

— Nu i l-am dat, să știi. I-am spus că aveam deja o iubită.

— *Aveam* e aproape corect, spune Heather.

— *Este* o Regină a Iernii care arată bine, adaugă Caleb.

Sesizez nuanța de tachinare din glasul lui, dar oricum îi dau un cot.

— Nu e amuzant.

El zâmbește și flutură din gene de parcă ar fi Domnul Nevinovat. Înainte ca Heather să mai spună ceva sau ca Devon să-și sape o groapă și mai adâncă, fanfara, condusă de majorete, apare de după colț. Mulțimea ovaționează când aude „Jingle Bell Rock” în variantă orchestrală.

Îl urmăresc cu privirea pe Jeremiah trecând pe lângă noi și bătând în tobă. Cu toții aplaudăm, dar eu mă opresc puțin și îl studiez pe Caleb. După ce toți ceilalți s-au întors să vadă următorul grup participant la paradă, Caleb nu și-a desprins încă privirea de la fanfară. Tobele sunt mai departe acum, însă el ține ritmul, bătând cu degetele peste genunchi.

Caleb închide oblonul după ce a pus încă un pom în camionetă.

— Ești sigură că ai timp pentru asta? mă întrebă.

În realitate, nu am timp pentru asta. În fiecare an după paradă, locul nostru devine aglomerat, dar ne-am întors direct aici și am întrebat-o pe mama dacă pot face un drum cu Caleb. Ea mi-a acordat treizeci de minute.

— Nu e nicio problemă, îi răspund.

În parcare mai apar două mașini, iar el îmi aruncă o privire sceptică.

— Bine, poate că nu e timpul cel mai potrivit, dar vreau să fac asta.

Zâmbește cu groșiță și se duce spre portiera lui.

— Bine.

Tragem în fața unei case mici, întunecate, aflată la numai câteva minute distanță, și coborâm amândoi. El prinde bradul de partea din mijloc, iar eu îl apuc de trunchi. Urcăm câteva trepte din beton până la ușa de la intrare și apucăm mai bine pomul. Caleb apasă pe butonul soneriei și, la auzul sunetului, simt că inima mea o ia la galop. Mi-a făcut mereu plăcere să vând pomi, dar să-i surprind pe oameni cu ei e un cu totul alt nivel de emoție.

Ușa se deschide. Un bărbat iritat se uită urât de la Caleb la pom. O femeie de lângă el, care pare epuizată, îmi aruncă mie aceeași căutătură.

— Banca de alimente a spus că veniți mai devreme, se răstește bărbatul. Am ratat parada așteptându-vă.

Pe moment, Caleb își lasă privirea în jos.

— Îmi pare rău. Eu le-am spus că vom veni după paradă.

Prin ușa deschisă, văd în camera de zi un țarc de copil și un bebeluș în scutece dormind în el.

— Nu asta ne-au spus nouă. Deci, mințeau? Întreabă femeia. Deschide ușa mai larg și face semn cu capul spre interiorul casei: Puneți-l în suport.

Caleb și cu mine ducem pomul, care acum pare de zece ori mai greu, și îl fixăm într-un colț întunecat în timp ce ei ne privesc. După ce îl potrivim de câteva ori pentru a-l face să stea cât mai drept cu puțință, ne dăm înapoi și îl examinăm împreună cu bărbatul. Când el nu obiectează, Caleb îmi face semn să-l urmez spre ușă.

— Sper să aveți un Crăciun fericit, le urează Caleb.

— Nu s-ar zice că a început bine, murmură femeia. Pentru asta am pierdut parada.

Dau să mă întorc și încep:

— V-am auzit de...

Caleb mă ia de mână și mă trage spre ușă, spunând:

— Încă o dată, ne pare foarte rău.

Merg după el spre ușă, clătinând din cap. Când ajungem în camionetă, mă descarc:

— Nici măcar nu ți-au spus mulțumesc. Nici măcar o dată! Caleb pornește motorul.

— Au ratat parada. Sunt frustrați.

Clipesc, nevenindu-mi să cred.

— Vorbești serios? Tu le-ai adus un pom gratis!

Caleb bagă schimbătorul de viteze în marșarier și ieșim pe stradă.

— Nu fac asta pentru a câștiga o steluță de aur. Au un bebeluș și probabil că erau obosiți. Să ratezi parada – fie că a fost sau nu o neînțelegere – poate fi frustrant.

— Dar tu faci asta pe banii tăi, în timpul tău...

Se uită la mine și surâde.

— Să înțeleg că tu ai face-o numai dacă oamenii ți-ar spune cât ești de grozavă pentru asta?

Îmi vine să țip și să râd de cât de ridicoli au fost oamenii ăia. De cât de ridicol este Caleb acum! În loc de asta, tac și el știe. Râde și apoi privește peste umăr pentru a schimba banda.

Îmi place Caleb. Îmi place și mai mult de fiecare dată când îl văd. Iar asta nu poate să ducă decât la dezastru. Eu voi pleca la sfârșitul acestei luni, el va rămâne, iar greutatea a tot ce a rămas nespus între noi se face prea mare pentru a mai putea fi purtată mult timp.

Ajunși la locul nostru de desfacere, Caleb trage frâna de mână și lasă motorul să meargă.

— Așa, ca să știi, sunt foarte conștient de cât de răutăcioși au fost, deși au primit un brad gratuit. Totuși, trebuie să cred că oricine are dreptul la o zi proastă.

Luminile care înconjoară locul aruncă umbre în camioneta lui Caleb. El se uită la mine, cu trăsăturile sale pe jumătate ascunse, dar ochii lui prind lumina și imploră să fie înțeleși.

— De acord, îi spun.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Este ziua cea mai aglomerată de până acum. Nu prea am timp nici să mă duc la toaletă, ca să nu mai spun de luat prânzul. Așa că ciugulesc dintr-un bol cu macaroane cu brânză la teleghea în rarele momente în care nu încasez banii de la clienți. *Monsieur Cappeau* mi-a trimis un e-mail azi-dimineață, rugându-mă să-l sun în ziua următoare sau așa ceva *pour pratiquer**, dar asta e printre ultimele poziții de pe lista mea cu lucruri de făcut.

Transportul de pomi de azi a sosit din nou dis-de-dimineață, nu doar înainte să deschidem, ci și înainte ca oricare dintre lucrători să fi venit. Tata i-a sunat pe câțiva dintre jucătorii de baseball mai de încredere să vină mai devreme, așa că măcar eram o mână de oameni care să descărcăm, obosiți, transportul.

Oricât de istovită aș fi de la descărcatul atâtor brazi înainte de micul dejun, sunt recunoscătoare că avem atâta de lucru. Am senzația că lucrurile merg înspre bine și că ar putea fi posibil să ținem locul deschis încă un an.

* „Pentru a exersa” (în lb. franceză în original).

Stau alături de mama la casa de marcat și arăt spre doamna și domnul Ramsay de afară. Încerc niște comentarii referitoare la vânzarea de pomi, așa cum au făcut Caleb și prietenii lui la paradă.

— Oameni buni, se pare că membrii familiei Ramsay se dădăvăiesc dacă să plătească sau nu în plus pentru acest uluitor pin neted, încep eu.

Mama se uită la mine de parcă ar pune sub semnul întrebării sănătatea mea mintală, dar eu continui.

— Am mai văzut asta, spun, și nu cred că e o surpriză pentru nimeni dacă vă spun că doamna Ramsay *va câștiga* și se va face cum vrea ea. Ea n-a fost niciodată o mare fană a molidului argintiu, indiferent ce ar spune domnul Ramsay.

Mama izbucnește în râs, făcându-mi semn să nu ridic tonul.

— O decizie pare iminentă! exclam eu.

Acum stăm amândouă cu privirile lipite de scena care se joacă printre pomii noștri.

— Doamna Ramsay își flutură brațele, spun eu, cerându-i soțului ei să se decidă odată dacă vrea să ia ceva acasă, totuși. Domnul Ramsay compară acele ambilor pomi. Ce să fie, oameni buni? Ce să fie? Și... este... pinul neted!

Și eu, și mama ne aruncăm mâinile în aer și apoi batem palma.

— Doamna Ramsay câștigă din nou, constat eu.

Cuplul intră în Cortul Principal și mama, mușcându-și obrazii pe dinăuntru ca să nu râdă, iese aplecându-se. Când domnul Ramsay pune ultima bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea, doamna Ramsay și cu mine schimbăm zâmbete cu subînțeles. Detest să văd pe cineva plecând chiar și puțin descumbrat, așa că îi spun domnului Ramsay că au făcut o alegere grozavă. Pinul neted își păstrează acele mai bine decât alți pomi.

Nu vor avea nevoie să dea cu aspiratorul înainte să le sosească nepoții în vizită.

Până să-și pună el portofelul în buzunar, doamna Ramsay i-l ia și scoate o bancnotă de zece dolari, pe care mi-o strecoară pentru ajutorul meu. Pleacă amândoi mulțumiți, deși ea, veselă, îl pocnește ușor și îi spune că e prea zgârcit pentru binele lui.

Mă uit lung la bancnota de zece dolari, în vreme ce în mintea mea o idee încețoșată prinde contur. Rareori primesc bacșișuri, de vreme ce majoritatea oamenilor le dau băieților care le încarcă pomii.

Îi trimit un mesaj lui Heather: Am putea face diseară niște prăjiturile la tine acasă? Rulota noastră e un cămin bun departe de casă, dar nu e făcută pentru a găti cantități mari de mâncare.

Heather îmi răspunde pe loc: Bineînțeles!

Îi trimit imediat un mesaj lui Caleb: Dacă faci o livrare mâine, vreau să merg. Ba chiar voi avea ceva pentru a contribui, în afară de personalitatea mea fascinantă. Pun pariu că n-ai folosit niciodată asta în vreo propoziție!

Câteva minute mai târziu, Caleb răspunde: N-am folosit. Și da, poți.

Zâmbind în sinea mea, bag mobilul în buzunar. Tot restul după-amiezii și al serii, perspectiva de a mai petrece ceva timp cu Caleb mă ține în priză. Însă în timp ce fac monetarul la închidere, sunt conștientă că de data asta trebuie să fie vorba despre ceva mai mult decât pomi și prăjiturile. Dacă acum mă face să mă simt atât de fericită, și văd bine cum lucrurile devin tot mai intense, trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu sora lui. El a recunoscut că ceva s-a întâmplat, dar știind tot ce știu despre el și tot ceea ce am văzut, nu-mi pot imagina că e atât de rău pe cât ar crede unii oameni.

Cel puțin, sper că nu e.

A doua zi, timpul se târăște cu o viteză redusă la jumătate. Heather și cu mine am stat treze până târziu și am copt prăjiturele de Crăciun la ea acasă. Devon a venit în vizită la timp pentru a le glazura și a le orna și pentru a ne ajuta să încercăm vreo duzină din ele. Acum, beneficiind de experiență pe propria-mi piele, sunt de acord că povestirile lui sunt cumplit de plictisitoare. Însă îndemânarea lui la ornatul prăjiturelelor *aproape* că reprezintă o compensație.

Termin de arătat unui client cum să evalueze pomii noștri pe baza panglicilor colorate legate în ei. Odată ce pricepe și trece mai departe, apuc unul dintre pomi și închid, pentru o clipă, ochii oboșiți. Când îi deschid, văd camioneta lui Caleb parcând și, brusc, toată oboseala dispare.

Și tata observă camioneta. Când mă îndrept spre Cortul Principal, mă așteaptă la casa de marcat, cu câteva ace de brad în păr.

— Tot îți mai petreci timp cu băiatul ăsta? mă întrebă.

Tonul lui este penibil de grăitor.

Îi scutur câteva ace de pe umeri.

— Băiatul se numește Caleb, îi zic, și nu lucrează aici, așa că nu poți să-l sperii ca să nu mai vorbească cu mine. În plus, trebuie să recunoști că este cel mai bun client al nostru.

— Sierra...

Nu termină, însă aș vrea să știe că n-am uitat situația în care ne aflăm.

— Vom mai fi aici doar câteva săptămâni. Știu. Nu trebuie să mi-o spui.

— Vreau doar să nu-ți faci speranțe, îmi spune. Și nici el, de altfel. Nu uita, nici măcar nu știm dacă mai venim la anul.

Înghit pentru a scăpa de nodul din gât.

— Poate că n-are noimă, îi spun. Și sunt perfect conștientă că de obicei nu sunt așa, dar... îl plac.

După felul în care tresare, dacă ne-ar privi cineva, ar crede că tocmai i-am spus că sunt însărcinată. Tata clatină din cap.

— Sierra, ai...

— Grijă? Clișeul ăsta îl cauți?

Privește în altă parte. Ironia nerostită este că el și mama s-au cunoscut exact așa. În locul ăsta.

Îi mai iau un ac din păr și îl sărut pe obraz.

— Sper să crezi că de obicei am.

Caleb se apropie de teighea și lasă jos eticheta noului său pom.

— Familia din seara asta se alege cu o frumusețe, spune. L-am remarcat data trecută când am fost aici.

Tata îi zâmbește și, politicos, îl bate pe umăr, apoi pleacă fără să scoată un cuvânt.

— Asta înseamnă că l-ai convins, îi explic.

De sub teighea, scot o cutie din metal, în formă de sanie, pentru prăjituri, iar Caleb ridică din sprâncene.

— Nu mai saliva. Astea rămân acolo unde ducem pomul.

— Stai așa, tu ai făcut astea pentru ei?

Vă jur, e ca și cum zâmbetul lui luminează tot Cortul Principal.

După ce livrăm pomul și prăjiturelele familiei din această seară, Caleb mă întreabă dacă aș vrea să gust cele mai bune clătite din oraș. Sunt de acord, iar el mă duce la un local deschis non-stop care a fost probabil renovat ultima dată la mijlocul anilor '70. Un șir lung de geamuri luminate în nuanțe de oranj

încadrează o duzină de separeuri. Înăuntru se află doar doi oameni, care stau la capetele opuse ale localului.

— Trebuie să ne facem injecții antitetanos pentru a mânca aici? îl întreb.

— Țsta e singurul loc din oraș unde primești o clătită mare cât capul tău, îmi spune. Și să nu-mi zici că ăsta n-a fost unul din visele tale.

În local, pe o hârtie prinsă cu bandă adezivă de casa de marcat scrie de mână: *Vă rugăm, luați loc.* Îl urmez pe Caleb într-un separeu la fereastră, trecând pe sub ornamentele roșii de Crăciun atârinate cu gută de tavan. Ne așezăm pe banchetele acoperite cu un vinilin verde care a cunoscut zile mai bune, dar cel mai probabil nu în secolul ăsta. După ce comandăm amândoi clătitele „faimoase în lume”, îmi împreunez mâinile pe masă și mă uit la el. El împinge cu degetul mare capacul unui recipient cu sirop, aflat lângă șervețele, deschizându-l și închizându-l la loc.

— Nu e nicio fanfară, îl îmbii eu. Dacă vorbim, voi putea să te aud foarte bine.

El încetează să se mai joace cu siropul și se lasă pe spate, rezemându-se de spătarul banchetei.

— Chiar vrei să auzi asta?

Sincer, nu știu. El știe că am auzit zvonurile. Poate că n-am auzit adevărul. Dacă adevărul este mai bun, ar trebui să profite de ocazie și să mi-l spună.

Își pigulește cuticula degetului mare.

— Poți să începi prin a-mi explica de ce nu ți-ai folosit noul pieptene, îi sugerez.

Gluma cade prost, dar sper că știe că am încercat.

— L-am folosit azi-dimineață, îmi spune. Își trece degetele prin păr. Poate că cel pe care mi l-ai luat este defect.

— Mă îndoiesc, îi zic.

El ia o gură de apă. După alte câteva momente de tăcere, mă întrebă:

— Putem să începem prin a-mi spune tu ce ai auzit?

Îmi mușc buza de jos, cântărind cum anume să spun asta.

— Cuvintele exacte? îl întreb. Ei bine, am auzit că ți-ai atacat sora cu un cuțit.

El închide ochii. Trupul lui, aproape imperceptibil, se leagănă înainte și înapoi.

— Altceva?

— Că nu mai locuiește aici.

Mă simt aiurea numai din cauză că zăresc cuțitul pentru unt aflat pe un șervețel lângă mâna lui.

— Ea locuiește în Nevada, îmi spune, cu tatăl nostru. Anul ăsta a trecut în clasa a noua.

Se uită spre bucătărie, poate sperând că ospătărița ne va întrerupe conversația. Sau poate că vrea să continue fără a fi întrerupt.

— Iar tu locuiești cu mama voastră, spun eu.

— Da, încuviințează el. Evident, nu așa au început lucrurile.

Ospătărița pune pe masă două căni goale și le umple apoi pe amândouă cu cafea. Amândoi luăm frișca și pachetelele de zahăr.

Încă mai amestecă în cană atunci când se decide să continue:

— Când părinții mei s-au despărțit, mamei nu i-a fost ușor. A slăbit foarte mult și a plâns o grămadă, ceea ce e firesc, bănuiesc. Abby și cu mine am rămas amândoi cu ea în timp ce ei încercau să se lămurească ce e de făcut.

Ia o sorbitură din cafea. Eu ridic cana și suflu aburul.

— Lui Abby și mie ni s-a desemnat propriul avocat, așa cum se întâmplă în unele cazuri. Caleb mai ia o gură de cafea și apoi ține cana cu ambele mâini, privind lung înăuntrul ei. Atunci a început totul. Eu am fost cel care a spus că ar trebui să rămânem cu mama. Am convins-o pe Abby că era ceea ce trebuia să facem. I-am spus că mama avea nevoie de noi și că tata va fi bine.

Iau o înghițitură din cafeaua mea, în timp ce el privește în continuare în cana lui.

— Dar el n-a fost bine, continuă Caleb. Cred c-am știut asta un timp, dar am tot sperat că își va reveni. Mă gândesc că, dacă l-aș fi văzut, de fapt, zilnic, arătând atât de dărâmat și de rănit ca mama, s-ar putea să-l fi ales pe el.

— De ce crezi că el nu era bine? îl întreb.

Ospătărița ne aduce două farfurii. Clătitele chiar sunt de mărimea capetelor noastre, dar asta nu face nimic pentru a ne ușura conversația. Caleb probabil că așa a sperat atunci când a ales locul acesta. Totuși, ele ne oferă amândurora o diversiune, în timp ce discuția continuă. Torn sirop peste a mea și, luând cuțitul pentru unt și furculița, încep să tai o jumătate din ea.

— Înainte ca ei să se despartă, ne întreceam pe noi înșine în această perioadă a anului, continuă el. Nu ne dădeam în lături de la nimic, începând cu decorațiunile și terminând cu toate lucrurile pe care le făceam pentru biserica noastră. Uneori, până și pastorul Tom obișnuia să meargă la colindat cu noi. Dar când tata s-a mutat în Nevada, am aflat că pentru el totul a încetat. Casa lui era cel mai întunecat și mai deprimant loc de vizitat. Nu numai că nu erau lumini de Crăciun, dar jumătate dintre becurile obișnuite din casă erau arse. La câteva luni după ce s-a mutat, nici măcar nu și-a despachetat cutiile.

Ia câteva înghițituri din clătita lui, privind tot timpul în farfurie. Mă gândesc dacă să-i spun că nu e nevoie să-mi povestească mai mult. Orice s-a întâmplat, îmi place faptul că el stă acum vizavi de mine.

— După prima noastră vizită la el acasă, Abby m-a bătut la cap tot timpul. Era atât de supărată pe mine pentru cum se descurca tata, pentru că o făcusem și pe ea să o aleagă pe mama. Și nu voia să înceteze cu asta. Obișnuia să-mi spună: „Uite ce i-ai făcut.”

Vreau să-i spun lui Caleb că tatăl lui nu este responsabilitatea sa, însă probabil că el știe asta. Sunt sigură că mama lui i-a spus-o de o mie de ori. Cel puțin, așa sper.

— Câți ani aveai? îl întreb.

— Eram în clasa a opta. Abby era într-a șasea.

— Îmi amintesc cum era în clasa a șasea, îi spun. Probabil că ea încerca să înțeleagă cum aveau să se potrivească lucrurile în noua viață care vă aștepta pe toți.

— Dar ea m-a învinovățit pe mine pentru că *nu* se potriveau. Și eu m-am învinovățit, pentru că o parte era adevărat. Dar eram în clasa a opta. De unde să fi știut eu cum era mai bine pentru toată lumea?

— Poate că nici nu exista ceva care să fie mai bine.

Pentru prima dată după atâtea minute, Caleb își ridică privirea. Încearcă un zâmbet și, în vreme ce abia mijește, mă gândesc că acum crede că eu chiar vreau să înțeleg.

Soarbe din cafea, mai curând aplecându-se decât să ridice mâinile. Asta este ipostaza cea mai fragilă în care l-am văzut vreodată.

— Jeremiah era prietenul meu de mulți ani – cel mai bun prieten –, iar el știa cât de tare mă ura Abby pentru asta. Îi spuneam Vrăjitoarea cea Rea din Vest.

— Asta înseamnă un prieten bun, îi spun.

Mai tai o bucată din clătita mea.

— A spus-o și în fața ei, ceea ce, firește, a făcut-o să fie și mai supărată.

Râde puțin, dar când se oprește, se uită afară pe fereastră. Reflexia lui în geamul întunecat dă senzația de rece.

— Într-o zi, am izbucnit. N-am mai putut suporta acuzațiile. Pur și simplu am izbucnit.

Ridic în furculiță o bucată de clătită din care picură sirop, dar n-o duc la gură.

— Ce înseamnă asta?

Se uită la mine. În mișcările trupului său zăresc durere și mâhnire, și niciun pic de furie.

— N-am mai putut să mai ascult. Nu știu cum altfel să descriu asta. Într-o zi a țipat la mine, strigându-mi același lucru pe care mi l-a reproșat mereu: că i-am stricat viața tatei, și pe a ei, și pe a mamei. Și ceva în mine... a pocnit.

Vocea îi tremură.

— Am fugit în bucătărie și am înșfăcat un cuțit.

Încremenesc cu furculița deasupra farfuriei, privindu-l în ochi.

— Când a auzit asta, a fugit în camera ei foarte repede, îmi spune. Și eu am alergat după ea.

Duce cana la gură cu o singură mână. Cu cealaltă mână, împătorește neatent șervețelul până ce ascunde cuțitul pentru unt. Nu-mi dau seama dacă e conștient că a făcut asta. Dacă e, nu știu dacă a fost de dragul meu sau al lui.

— A ajuns în camera ei și a trântit ușa și...

Se lasă pe spate, închide ochii și își pune mâinile în poală. Șervețelul se desface.

— Am înfipt cuțitul în ușa ei, iar și iar. Nu voiam s-o rănesc pe ea. N-aș fi rănit-o *niciodată*. Dar nu m-am putut abține să nu înfig cuțitul în ușă. Am auzit-o țipând și plângând în timp ce vorbea cu mama la telefon. În cele din urmă, am lăsat cuțitul să cadă și m-am chircit pe podea.

A ieșit ca o șoaptă sau putea fi totul doar în mintea mea:

— O, Dumnezeu!

El ridică privirea spre mine. Ochii lui *cerșesc* înțelegere acum.

— Așadar, ai făcut-o, îi spun.

— Sierra, îți jur că *niciodată* nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, nici înainte și nici după. Și îți jur, n-aș fi fost *nicicând* în stare să-i fac ceva rău. Nici măcar n-am încercat să văd dacă încuiase ușa, deoarece nu despre asta era vorba. Cred că trebuia să arăt cât de mult mă rănea și pe mine totul. În viața mea n-am făcut niciun rău fizic nimănui.

— Tot nu înțeleg de ce, îi spun.

— Cred că voiam să o sperii, îmi explică. Dar asta-i tot. Și am reușit. M-am speriat *pe mine*. Am speriat-o pe mama.

Niciunul din noi nu mai spune nimic. Țin palmele strânse între genunchi. Tot trupul mi se încordează.

— Prin urmare, Abby s-a dus să locuiască cu tata, iar eu sunt aici, trăind cu efectul negativ și cu toate zvonurile.

Am rămas fără suflu. Nu știu cum să-l împac pe Caleb, cel pe care l-am cunoscut și cu care mi-a făcut mare plăcere să ies, cu această persoană distrusă din fața mea.

— Te mai vezi cu ea? Cu sora ta?

— Când îl vizitez pe tata sau când vine ea în vizită aici.

Privirea i se îndreaptă către farfuria mea și probabil că vede că n-am mai luat o îmbucătură de mult timp.

— Timp de aproape doi ani, ori de câte ori venea acasă, noi mergeam la un consilier familial. Spune că înțelege și că m-a iertat, iar eu cred că e sinceră. E o persoană grozavă. Ți-ar plăcea s-o cunoști.

Într-un final, iau o îmbucătură. Nu-mi mai este foame, dar nici nu știu ce să spun.

— O parte din mine continuă să sperie că ea se va răzgândi și se va muta înapoi, dar n-am putut niciodată să-i cer asta, îmi spune. Asta trebuie să fie ceva ce *ea* să vrea. Și ei îi place Nevada. Are acolo o nouă viață și noi prieteni. Presupun că dacă există o parte bună a lucrurilor, mă bucur că tata o are în preajmă.

— Nu trebuie să găsești mereu o parte bună a lucrurilor, îi spun, dar mă bucur că tu ai găsit una.

— Totuși, a avut un impact uriaș asupra mamei. Din cauza mea – fără nicio îndoială de data asta –, unul din copiii ei a plecat de acasă, îmi explică. Mamei îi lipsesc anii în care să-și fi văzut fata crescând, și asta e din vina mea. Voi trăi mereu cu povara asta.

După felul în care i se încordează maxilarul, îmi dau seama că a plâns de multe ori din pricina asta. Cântăresc în minte tot ce mi-a spus. Cât de greu a fost pentru mama și sora lui, la fel ca și pentru el. Știu că asta ar trebui să mă sperie nițel, dar, cumva, nu se întâmplă, căci eu chiar cred că el n-ar face rău nimănui. Totul în legătură cu el mă face să cred asta.

— De ce s-au despărțit părinții tăi? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Sunt sigur că sunt multe lucruri pe care nu le știu, dar mama mi-a spus cândva că ea mereu își ținea respirația în preajma lui, așteptând ca el să-i spună ce greșea. Când erau împreună, cred că ea nu se simțea în largul ei.

— Dar pe sora ta? îl întreb. Tatăl tău o tratează în același mod?

— Nici pomeneală, răspunde Caleb și, în sfârșit, izbucnește în râs. Abby i-ar servi-o imediat înapoi. Dacă el zice ceva despre cum e îmbrăcată, ea va perora la nesfârșit despre standardele duble și el va sfârși prin a retrage totul și prin a-și cere scuze.

Acum râd și eu.

— Țsta e genul meu de fată.

Ospătărița vine să ne umple din nou cămile, iar eu observ că lui Caleb i-au revenit ridurile de îngrijorare de pe frunte.

Își ridică privirea la ospătăriță.

— Mulțumim.

Când aceasta pleacă, îl întreb:

— Care e rolul lui Jeremiah în toată povestea?

— A avut ghinionul de a se afla la mine acasă atunci când s-a întâmplat, îmi răspunde. Din nou, Caleb privește pe fereastră. Și a fost la fel de îngrozit ca noi toți. S-a dus acasă la el și le-a povestit alor lui despre asta, ceea ce a fost în regulă. Dar atunci a fost momentul când mama lui i-a spus că nu mai putem fi prieteni.

— Și ea tot nu-l lasă să vă vedeți?

Abia atinge masa cu buricele degetelor.

— Aș greși dacă aș învinovăți-o, îmi spune. Știu că nu sunt periculos, însă ea doar își protejează fiul.

— Ea crede că-l protejează, îi spun. Există o diferență.

Își mută privirea de la geam la masa dintre noi, mijind ochii.

— Însă o învinovățesc pentru că le-a spus altor părinți despre asta, continuă el. M-a transformat în *chestia* asta care trebuie evitată. Tu ai auzit asta atâția ani mai târziu numai

din cauza familiei lui. Aș minți dacă aș spune că nu m-a durut... mult.

— N-ar fi trebuit să ajungă niciodată la urechile mele, îi spun.

— Iar ea a și exagerat, adaugă el. Probabil pentru a se asigura că ceilalți părinți nu se gândesc cumva că a reacționat exagerat. De aceea, pentru oameni ca Andrew, eu încă sunt un maniac mânuitor de cuțit.

Pentru prima dată, întrezăresc furia pe care încă o resimte în legătură cu toată povestea.

Caleb închide ochii și ridică o mână.

— Trebuie să retrag asta. Nu vreau ca tu să judeci familia lui Jeremiah. Nu știi sigur dacă ea a exagerat ceva. S-ar fi putut întâmpla ca povestea să se fi schimbat pe măsură ce a circulat.

Mă gândesc la avertismentul lui Heather și la cum Rachel și Elizabeth au rămas cu gurile căscate, nevenindu-le să creadă ce le spusese. Toată lumea a reacționat foarte rapid. Fiecare avea o opinie fără ca măcar să fi auzit varianta lui Caleb.

— Chiar și dacă a fost ea, nu contează, continuă Caleb. A avut un motiv să spună ceea ce a spus. Toată lumea a avut un motiv. Asta nu schimbă ceea ce am făcut eu pentru a stârni povestea.

— Dar tot nu-i corect, îi spun.

— De foarte mult timp, ori de câte ori trec pe culoare sau merg prin centru și toată lumea pe care o cunosc se uită la mine, dar nu spune nimic – chiar dacă privirea lor nu înseamnă *nimic* –, m-am întrebat ce au auzit sau ce părere au.

Clatin din cap.

— Caleb, îmi pare tare rău.

— Chestia stupidă este că îl cunosc pe Jeremiah și am fi putut să rămânem prieteni. El a fost acolo. A văzut totul. Sunt sigur că s-a speriat, dar mă cunoștea destul de bine încât să știe că nu aș fi rănit-o niciodată pe Abby, îmi spune. Numai că durase prea mult. Eram mai mic decât este ea acum atunci când s-a întâmplat.

— Nu se poate ca mama lui să fie în continuare îngrijorată dacă fiul ei, mare acum, ar vrea să iasă cu tine, îi spun. Nu te supăra, dar e mai înalt cu câțiva centimetri față de tine.

El râde scurt.

— Dar ea este. Și la fel e și sora lui. Cassandra zici că e umbra lui. Chiar și atunci când el e prietenos, ea e mereu prezentă să-l tragă deoparte.

— Și tu te simți bine lăsând asta să continue?

Se uită la mine, cu privirea pierdută.

— Oamenii cred ce vor. Asta e ceea ce a trebuit să accept, îmi zice. Aș putea să lupt, dar e epuizant. M-aș putea simți rănit, dar e o tortură. Sau pot să decid că e pierderea lor.

Indiferent de felul în care alege să se gândească la asta, este limpede că încă îl epuizează și îl chinuie.

— Chiar *este* pierderea lor, îi spun. Întind mâna și îi acopăr degetele cu ale mele. Și sunt convinsă că tu aștepti cuvinte mai impresionante de la mine, însă, Caleb, tu ești un tip destul de mișto.

Îmi zâmbeste.

— Și tu ești o tipă destul de mișto, Sierra. Nu multe fete ar fi atât de înțeleghătoare.

Încerc să înseninez atmosfera.

— Câte fete îți trebuie?

— Asta e cealaltă problemă.

Din nou, zâmbetul i-a pierit.

— Nu numai că ar trebui să-i explic unei fete povestea cu trecutul meu – dacă nu a auzit-o deja –, dar ar trebui să le explic și părinților ei. Dacă ei locuiesc aici, în cele din urmă vor auzi zvonurile.

— Ai fost nevoit să explici mult?

— Nu, răspunde el, deoarece n-am fost cu cineva suficient de mult timp cât să aflu dacă merită.

Rămân fără aer. *Eu merit?* Asta e ceea ce tocmai a recunoscut?

Îmi retrag mâna.

— De asta ești interesat de mine? Fiindcă plec?

Îi cad umerii și se lasă pe spate.

— Vrei adevărul?

— Cred că despre asta e vorba în seara asta.

— Da, la început, m-am gândit că poate am putea ocoli drama și pur și simplu să ieșim împreună.

— Dar am auzit zvonurile, îi spun. Știai asta și totuși ai continuat oricum să vii.

Văd că își reține un zâmbet.

— Poate că a fost ceva în modul în care ai folosit *a sonda* într-o propoziție.

Își așază mâinile în mijlocul mesei, cu palmele în sus.

— Sunt sigură că asta a fost, îi spun.

Îmi pun mâinile într-ale lui. În seara asta, o greutate s-a ridicat de pe umerii amândurora.

— Nu uita, îmi spune cu un zâmbet ca de copil, tu mai și acorzi reduceri grozave la pomi.

— A, *de asta* ai continuat să vii, îi spun. Și dacă decid că trebuie să începi să plătești prețul întreg?

Se reazemă de spătar, iar eu îmi dau seama că dezbate în sinea lui cât de departe să meargă cu tachinatul.

— Bănuiesc că va trebui să plătesc prețul întreg.

Ridic dintr-o sprânceană spre el.

— Atunci, bănuiesc că e vorba într-adevăr de mine.

El își trece degetele mari peste încheieturile degetelor mele.

— E vorba doar de tine.

CAPITOLUL TREISPREZECE

După ce îmi prind centura de siguranță, Caleb pornește camioneta. Ieșim din parcare localului și îmi zice:

— Acum e rândul tău. Mi-ar plăcea să aud despre o dată în care *tu* te-ai pierdut cu firea.

— Eu? îl întreb. Ah, eu dețin mereu controlul.

După felul în care zâmbește, mă bucur că știe că glumesc.

Mergem pe autostradă în tăcere. Îmi mut privirea de la farurile mașinilor care vin pe contrasens la silueta impresionantă a lui Cardinals Peak, aflat exact la ieșirea din oraș. Mă uit din nou la el și profilul său trece de la un simplu contur la o expresie fericită și apoi de la contur la îngrijorare. Oare se întrebă dacă acum mi-am schimbat părerea despre el?

— Ți-am furnizat o grămadă de muniție, îmi zice.

— Ca să o folosesc împotriva ta? îl întreb.

Când nu-mi răspunde, sunt puțin supărată că mă crede în stare să fac una ca asta. Poate că niciunul din noi nu îl cunoaște pe celălalt de suficient timp cât să fie sigur de orice.

— N-aș face niciodată asta, îi spun.

Depinde în întregime de el dacă mă crede sau nu.

Parcurgem mai bine de un kilometru și jumătate înainte ca el să-mi răspundă într-un final cu un simplu:

— Mulțumesc.

— Am senzația că destui oameni au făcut-o deja, îi spun.

— De-asta am încetat să le mai explic celor mai mulți oameni adevărul, zice el. Ei o să creadă ce vor și eu am obosit să explic. Singurii oameni cărora le datorez ceva sunt Abby și mama.

— Nu trebuia să-mi spui nici mie, îi răspund. Ai fi putut să te hotărăști să...

— Știi, mă întrerupe el. Am vrut să-ți spun.

Parcurgem în tăcere restul drumului până la locul de desfacere și sper că acum se simte mai despovărat. Ori de câte ori sunt dureros de sinceră cu oricare din prietenii mei, am mereu o senzație de ușurare. Asta se întâmplă numai fiindcă am încredere în ei. Și el poate să aibă încredere în mine. Dacă sora lui spune că îl iartă, de ce aș avea ceva împotriva lui? Mai ales când știu cât de mult regretă.

Tragem în parcare locul de desfacere a pomilor. Luminițele în formă de fulgi de nea din jurul perimetrului sunt stinse, dar becurile stâlpilor de iluminat sunt aprinse pentru siguranță. Ferestrele rulotei sunt întunecate și draperiile trase.

— Înainte să pleci, îi spun, mai e ceva ce trebuie să știu.

Cu motorul pornit, se întoarce spre mine.

— Când se apropie Crăciunul, îl întreb, te duci să-i vizitezi pe Abby și pe tatăl tău?

Privește în jos, dar nu trece mult și un zâmbet îi apare pe buze. Știe că întreb pentru că nu vreau să plece.

— Asta e anul mamei, îmi răspunde. Vine Abby aici.

Nu vreau să-mi ascund entuziasmul pe deplin, însă încerc să-l mențin la un nivel acceptabil.

— Mă bucur, îi zic.

Se uită la mine.

— Pe tata o să-l văd în vacanța de primăvară.

— Va fi singur de Crăciun?

— Puțin, îmi răspunde, sunt sigur. Dar un alt lucru bun în legătură cu faptul că Abby locuiește acolo este că ea îl obligă să intre în spiritul sărbătorilor. Săptămâna asta îl scoate în oraș să ia un brad.

— E foarte hotărâtă, îi zic.

Caleb se uită prin parbriz.

— Abia așteptam să fac asta împreună cu ei la anul, îmi spune, dar acum nu știu. Cred că o mare parte din mine nu va dori să plece până în ultimul minut înainte de Crăciun.

— Din cauza mamei tale? îl întreb.

Mă simt tot mai emoționată cu fiecare secundă care trece fără un răspuns. Oare spune că va dori să rămână pentru mine? Vreau să întreb – ar trebui să întreb –, dar mi-e prea frică s-o fac. Dacă răspunde nu, m-aș simți caraghioasă pentru că am presupus asta. Dacă răspunde da, atunci va trebui să-i spun că anul viitor s-ar putea să nu fie cătuși de puțin ca acesta.

El se dă jos din mașină în aerul rece și vine să-mi deschidă portiera. Mă ia de mână și mă ajută să cobor. Ne ținem de mână încă un moment, stând foarte aproape. În această clipă, mă simt mai aproape de el decât am fost vreodată de orice alt băiat. Cu toate că nu voi fi mult timp aici. Cu toate că nu știu când mă întorc.

Îl invit să vină iar mâine. El zice că va veni. Îi dau drumul mâinii și pornesc spre rulotă, sperând ca liniștea dinăuntru să-mi calmeze mintea răvășită.

În ultimii ani am mers la școală cu Heather pentru o zi înainte de vacanța lor de iarnă. A început ca o provocare în timpul

unuia dintre maratoanele ei de filme; eram curioase dacă școala ei mi-ar permite. Mama a sunat să afle și, pentru că directoarea liceului fusese profesoară la școala elementară la care mersesem în fiecare iarnă, nu a deranjat-o deloc ideea. „Sierra e un copil bun”, a zis ea.

Heather își aplică tușul de ochi, uitându-se într-o oglinjoară lipită pe ușa dulapului ei.

— L-ai întrebat în timp ce mâncați clătite? vrea ea să știe.

— Clătite uriașe, îi spun. Și Rachel mi-a spus s-o fac într-un loc public, așa că...

— Ce-a spus?

Mă reazem de dulapul de alături.

— Nu e povestea mea ca s-o pot spune. Doar continuă să-i dai o șansă, bine?

— Te las să ieși cu el neînsoțită. Aș zice că *asta* înseamnă să-i dau o șansă. Își închide tușul și adaugă: Când am auzit că voi doi țopăiți prin tot orașul livrând brazi întocmai ca Domnul și Doamna Crăciun, mi-am închipuit că zvonurile trebuie să fie exagerate.

— Îți mulțumesc, îi spun.

Ea încuie dulapul.

— Acum, că voi doi vă înțelegeți atât de bine, ar trebui să-ți amintesc de ce am încurajat un flirt de vacanță.

Amândouă ne uităm la Devon, care stă pe culoarul aglomerat, într-un cerc de prieteni.

— Ai trecut peste chestia aia cu Regina Iernii? o întreb.

— Crede-mă, l-am făcut să se târască în patru labe pentru asta. Și totuși, uită-te la el! Ar trebui să fie aici cu mine. Ai crede că dacă mă place cu adevărat...

— Încetează! îi cer eu. Tu auzi ce spui? Mai întâi, vrei să te desparti, dar zici că nu i-ai face asta în timpul sărbătorilor. Și când el *nu-ți* acordă atenție, devii deznădăjduită.

— Nu înțeleg...! A, stai, asta e ca și cum aș fi toată bo-sumflată?

— Da.

— Bine. Devin deznădăjduită.

Acum totul este clar. Niciodată n-a fost vorba că Devon ar fi plictisitor. E vorba că Heather are nevoie să simtă că el o vrea.

O urmez pe culoare spre următoarea ei oră, însoțite de priviri lungi din partea elevilor și profesorilor, care se întrebă cine sunt, sau din partea celor care mă recunosc și-și dau seama că e din nou acea perioadă din an.

— Tu și Devon petreceți mult timp împreună, îi spun, și știu că vă giugiuliți mult, dar el știe că tu chiar îl placi?

— Știe, îmi răspunde. Dar nu știu dacă *el* mă place *pe mine*. Vreau să spun, el zice că da. Și mă sună în fiecare seară, dar numai ca să vorbească despre fotbalul virtual și nu despre lucruri importante, cum ar fi să ne gândim ce mi-aș dori de Crăciun.

Părăsim culoarul aglomerat și intrăm în sala în care are ea oră de engleză. Profesorul dă din cap și îmi zâmbește, după care îmi arată un loc deja pregătit alături de pupitrul lui Heather.

Când sună clopoțelul pentru a doua oară, Jeremiah se strecoară în încăpere și ocupă locul din fața lui Heather. Inima îmi bate mai iute. Văd iar în minte privirea tristă de pe chipul lui Jeremiah atunci când a trecut pe lângă Caleb la paradă.

În timp ce profesorul pornește tabla electronică, Jeremiah se întoarce spre mine. Are o voce profundă.

— Așadar, tu ești noua iubită a lui Caleb.

Simt că mă îmbujorez și, pentru moment, înlemnesc.

— Cine a spus asta?

— Nu e un oraș mare, îmi răspunde. Și cunosc o mulțime de băieți din echipa de baseball. Reputația tatălui tău este legendară.

Îmi acopăr fața cu palmele.

— O, Doamne!

El râde.

— E în regulă. Mă bucur că ieși cu el. E oarecum perfect.

Îmi dau mâinile deoparte și îl examinez cu atenție. Profesorul spune ceva despre *Visul unei nopți de vară* în timp ce-și face de lucru cu calculatorul său și copiii din jur își răsfoiesc maculatoarele. Mă aplec în față și întreb în șoaptă:

— De ce e perfect?

El se întoarce ușor spre mine.

— Din cauza chestiei lui cu pomii. Și chestiei tale cu pomii. E mișto.

Heather îmi șoptește:

— Nu mă vârî în belele. Eu trebuie să vin aici și mâine.

Întreb, cât pot de discret:

— Tu de ce nu-ți mai petreci timpul cu el?

Jeremiah se uită la pupitrul lui, și apoi, cu bărbia lipită de umăr, își întoarce privirea spre mine.

— Ți-a spus că am fost prieteni?

— Mi-a spus multe. Jeremiah, el e un băiat foarte de treabă.

Se uită în partea din față a clasei.

— E complicat.

— Oare? îl întreb. Sau familia ta face totul așa?

El tresare puțin și spoi se uită la mine, gen *Cine e fata asta?*

Mă gândesc ce ar spune părinții mei dacă ar ști cum a cedat nervos Caleb, chiar dacă asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Încă de când eram mică, ei au insistat mereu asupra iertării, convinși că oamenii se pot schimba. Vreau să cred că nu și-ar schimba părerea, însă când vine vorba de mine și de cine îmi place, nu sunt sigură cum ar reacționa.

Îi arunc o privire lui Heather, ridicând din umeri a scuză, dar asta s-ar putea să fie singura șansă pe care să o am cu Jeremiah.

— Ai mai vorbit cu ei despre asta? îl întreb.

— Ei nu vor genul ăsta de problemă pentru mine, îmi răspunde.

Mă întristează – și mă înfurie – că părinții lui sau altcineva l-ar putea considera pe Caleb un *gen* de problemă.

— Bun, dar ați mai fi prieteni dac-ai putea?

Jeremiah își îndreaptă din nou privirea către partea din față a clasei și spre profesorul care caută ceva în calculatorul său. Apoi se întoarce spre mine.

— Am fost acolo. Am văzut cum s-a întâmplat. Caleb era furios ca naiba, dar nu cred că i-ar fi făcut rău.

— Nu crezi? îl întreb. Știi că n-ar fi făcut-o.

Se ține cu degetele de muchia pupitrului său.

— *Nu* știi asta, zice el. Iar tu n-ai fost acolo.

Cuvintele astea mă izbesc tare. N-a fost niciodată vorba numai de familia lui Jeremiah, ci și de el; și are dreptate, eu n-am fost acolo.

— Așadar, niciunuia din voi nu îi este îngăduit să se schimbe, asta e?

Heather mă bate pe braț și eu mă las din nou pe spătarul scaunului meu. Jeremiah se zgâiește toată ora la o pagină goală din maculatorul lui, dar nu scrie niciun cuvânt.

Îl zăresc pe Caleb abia la sfârșitul zilei. Acum iese cu Luis și cu Brent din aripa de mate. Îi privesc pocnindu-se reciproc peste umeri și luând-o în direcții diferite. El zâmbeste când mă vede și vine spre mine.

— Știi, majoritatea încearcă să *iasă* din școală, îmi zice. Cum a fost ziua ta?

— Au fost câteva momente interesante, spun și mă sprijin de un perete din hol. Știu că probabil ai să zici că n-ai folosit niciodată cuvântul *anevoios* într-o propoziție, dar în cea mai mare parte așa a fost.

— Nu l-am folosit, îmi răspunde. Se reazemă de perete alături de mine, își scoate mobilul și începe să tasteze. Am de gând să-l caut în dicționar mai târziu.

Râd și apoi o văd pe Heather venind spre noi. La câțiva pași în urma ei, Devon vorbește la telefon.

— Mergem în centru, spune ea. La cumpărături. Vreți să veniți și voi doi?

Caleb se uită la mine.

— De tine depinde. Eu nu lucrez.

— Sigur, îi răspund lui Heather. Mă întorc spre Caleb: Să-l lăsăm pe Devon să conducă. Tu poți să cauți cuvântul zilei.

— Continuă tu să mă tachinezi și poate că n-am să-ți mai cumpăr o moca cu mentă, îmi spune.

Apoi, ca și când ar fi cel mai firesc lucru pe care îl face, mă ia de mână și ieșim afară, urmându-i pe prietenii noștri.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Caleb îmi dă drumul la mână numai cât să poată să deschidă portiera din spate a mașinii lui Devon. După ce m-am instalat, închide portiera și se duce pe partea opusă a mașinii. De pe locul din dreapta, Heather se întoarce spre mine și îmi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

Îi dau unicul răspuns potrivit pentru o asemenea situație:

— Taci.

Când ea mișcă din sprâncene spre mine, aproape că izbucnesc în râs. Dar chiar îmi place că a decis să nu mă mai chestioneze în legătură cu Caleb. Fie asta, fie că e cu adevărat bucuroasă să ne aibă și pe noi alături cu ea la plimbarea cu Devon.

După ce urcă în mașină, Caleb întreabă:

— Deci ce cumpărăm?

— Cadouri de Crăciun, îi răspunde Devon. Pornește motorul, apoi se întoarce spre Heather: Așa cred. Am dreptate?

Heather închide ochii și își reazemă capul de geamul portierei. Trebuie să-i dau lui Devon niște indicii.

— Bine, dar pentru cine cumperi *tu*, Devon?

— Probabil că pentru familia mea, îmi zice. Și tu?

O să fie mai greu decât am crezut, așa că schimb tactica.

— Heather, dacă ar fi să primești ceva de Crăciun, ce-ai vrea să fie? Dă-mi o idee.

Heather se prinde ce încerc să fac și asta pentru că nu e atât de ridicol de neatentă precum Devon.

— Bună întrebare, Sierra. Știi, eu n-am fost niciodată o persoană prea pretențioasă, așa că poate...

În timp ce conduce, Devon își face de lucru cu radioul. Am nevoie de multă răbdare ca să nu-i trag un șut în spătarul scaunului. Caleb privește pe geam, aproape râzând. Cel puțin el a priceput ce se întâmplă.

— Poate ce? o întreb pe Heather.

Ea îi aruncă o căutătură urâtă lui Devon.

— Ceva făcut din suflet ar fi drăguț, cum ar fi o zi în care să fac lucrurile mele preferate: un film, o plimbare, poate un picnic pe Cardinals Peak. Ceva atât de simplu, încât și un prostănac ar putea să-l facă.

Devon schimbă din nou postul la radio. Acum îmi vine să-l trag una peste ceafa lui groasă, dar conduce și țin prea mult la ceilalți pasageri.

Caleb se apleacă în față. Pune o mână pe umărul lui Devon, în timp ce se uită la Heather.

— Asta sună tare distractiv, Heather. Poate că cineva îți va oferi zlua asta nemaipomenită.

Devon îl privește pe Caleb în oglinda retrovizoare.

— M-ai bătut pe umăr?

Heather se apleacă pentru a fi mai aproape de fața lui.

— Vorbeam despre ce îmi doresc de Crăciun, Devon!

Devon îi zâmbește.

— Cum ar fi una din lumânările alea parfumate? Îți plac așa de mult!

— Ești un bun observator, îi spune ea, așezându-se la loc. Nu am decât vreo mie pe masa de toaletă și pe birou.

Îndreptându-și din nou privirea asupra drumului, Devon zâmbește și o mângâie pe genunchi.

Caleb și cu mine izbucnim încet în râs, dar când nu ne mai putem abține, hohotim. Mă reazem de umărul lui, ștergându-mi lacrimile de la coada ochilor. În cele din urmă, ui se alătură și Heather... nițel. Ba chiar și Devon începe să râdă, cu toate că n-am nici cea mai vagă idee de ce.

În fiecare iarnă, un cuplu de pensionari deschide în centrul orașului un magazin de sezon numit Cutia cu Lumânări. Aproape mereu e într-o locație diferită – un magazin care altminteri ar fi rămas gol în timpul sărbătorilor. Țin deschis cam între aceleași ore ca locul nostru de desfacere, însă proprietarii locuiesc aici în tot timpul anului. Rafturile și mesele festive ale magazinului sunt burdușite cu lumânări parfumate decorate cu conuri de brad, sclipici și alte articole prinse în ceară. Ceea ce îi atrage în magazin pe unii oameni, care în alte condiții ar trece pe lângă, este procesul de fabricare a lumânărilor, care se desfășoară în vitrină.

Azi, soția șade pe un taburet, înconjurată de recipiente cu ceară topită de diferite culori. Introduce un fitil în ceară, iar și iar, pentru a crea lumânarea, care se îngroașă cu fiecare plonjare în ceară, alternând straturi de roșu și de alb. Termină lumânarea cu o înmuiere în ceara albă și apoi o atârnă de un cârlig, folosind o buclă a fitilului. Ceara e caldă încă, în timp ce ea trece un cuțit pe margini, cojind fâșii și lăsând la vedere multele învelișuri de alb și roșu. La aproximativ doi centimetri

de capătul inferior nu mai taie ceara și lipește o panglică sub forma unui model vălurit. Procesul continuă și, cu ajutorul cuțitului, vălurește panglica de jur împrejurul lumânării, pe toată înălțimea ei.

Aș putea să privesc procesul acesta ore în șir.

Caleb, totuși, îmi întrerupe starea de hipnoză.

— Care îți place mai mult? mă întrebă, ridicând lumânările în fața mea.

Mai întâi vrea să miros un borcan cu imaginea unei nuci de cocos pe etichetă, apoi unul cu merișoare.

— Nu știu. Am mirosit prea multe, îi spun. Acum toate miros la fel.

— Nici pomeneală! Merișoarele și cocosul nu miros deloc la fel.

Ridicându-le pe rând, îmi apropie iar lumânările de nas.

— Caută ceva cu scorțișoară, îi spun. Îmi plac lumânările cu scorțișoară.

Mimând groaza, cască gura mare.

— Sierra, scorțișoara e un miros de aperitiv. Tuturor le place scorțișoara! Ideea este să trecem la ceva mai sofisticat.

Zâmbesc ironic.

— Așa stau lucrurile?

— Absolut. Așteaptă aici.

N-apuc să redevin profund captivată de procesul fabricării lumânărilor înainte ca el să revină cu o altă lumânare în pahar. Acoperă imaginea cu mâna, însă văd că ceara are o nuanță de roșu-închis.

— Închide ochii, îmi cere. Concentrează-te.

Închid din nou ochii.

— A ce miroase? mă întrebă.

Acum e rândul *meu* să râd.

— A cineva care s-a spălat recent pe dinți și stă acum chiar în fața mea.

Îmi dă un ghiont în braț, iar eu – continuând să țin ochii închiși – inspir adânc. Apoi îi deschid, privind drept în ochii lui. Îl simt aproape, foarte aproape. Vocea mea e doar o șoaptă.

— Spune-mi tu. Îmi place.

El zâmbește cald.

— Are ceva mentă, ceva de brad de Crăciun. Puțină ciocolată, cred.

Pe eticheta de pe borcan scrie cu litere de mână aurii *Un Crăciun Deosebit*. Pune capacul la loc.

— Îmi amintește de tine.

Îmi umezesc buzele.

— Vrei să ți-o cumpăr?

— Asta-i cam dificil, murmură el, și fețele noastre sunt la numai câțiva centimetri distanță. Cred că aș înnebuni dacă aș aprinde asta în camera mea.

— Hei, voi doi! ne întrerupe Devon. Heather și cu mine vrem să facem poze cu Moș Crăciun în scuar. Vreți să veniți și voi?

Probabil că Heather a văzut ce se petrecea între Caleb și mine. Îl ia pe Devon de mână și îl trage îndărăt.

— E în regulă. Ne putem întâlni cu ei mai târziu.

— Ba nu, venim și noi, spune Caleb.

Îmi întinde mâna și eu o iau. Sincer, mi-aș dori să dispar undeva cu el, unde să nu fim întrerupți. În loc de asta, plecăm să facem poze așezați în poala unui necunoscut.

Când ajungem în piațetă, coada pornește din fața Căsuței de Turtă Dulce a lui Moș Crăciun, străbate curtea și ocolește o fântână arteziană cu un urs din bronz care are o labă în apă.

Devon aruncă o monedă și nimerește laba ursului.

— Trei dorințe! exclamă el.

În timp ce Devon și Caleb stau de vorbă, Heather se apleacă spre mine.

— Se pare că vouă v-ar fi prins bine puțin timp singuri.

— Asta e bucuria Crăciunului, îi spun. Ești mereu înconjurat - complet - de familie și de prieteni.

Când într-un final ajungem la ușa căsuței, un ins rotofei, deghizat în elf, îi conduce pe Devon și pe Heather la Moș Crăciun, care este cocoțat pe un tron supradimensionat acoperit cu catifea roșie. Se așază amândoi în poala lui. Bărbatul are o barbă autentică, albă ca zăpada, și își petrece brațele în jurul lor, de parcă ar fi niște copilași. E caraghios, dar în același timp adorabil. Mă reazem de umărul lui Caleb, iar el mă cuprinde cu un braț.

— Îmi plăcea să fac poze cu Moșul, îmi povestește el. Părinții mei ne îmbrăcau pe Abby și pe mine cu tricouri asortate și apoi obișnuiau să folosească poza din acel an pentru felicitările de Crăciun.

Mă întreb dacă amintirile de acest fel sunt pentru el acum plăcute și dureroase în același timp.

Îl privesc în ochi și el duce un deget la fruntea mea.

— Văd cum se învârt rotițele acolo, înăuntru. Da, e în regulă să vorbesc despre sora mea.

Zâmbesc și îmi lipesc fruntea de umărul lui.

— Dar îți mulțumesc, îmi spune. Îmi place că încerci să mă înțelegi.

Devon și Heather se îndreaptă spre casa de marcat, la care se află un alt elf. Când e rândul nostru să stăm în poala lui Moș Crăciun, îl văd pe Caleb scoțând pieptenele mov din buzunar și trecându-și-l prin păr de câteva ori.

Un elf cu un aparat de fotografiat își drege glasul.

— Sunteți gata?

— Scuze, îi spun, luându-mi privirea de la Caleb.

Elful face mai multe fotografii. Începem cu niște mutre caraghioase, dar apoi ne lăsăm pe spate, cu brațele pe după umerii Moșului. Tipul care joacă rolul Moșului se adaptează la orice, fără ca veselia să-l părăsească. Ba chiar aruncă și un „Ho, ho, ho!” înaintea fiecărei fotografii.

— Ne pare rău dacă suntem grei, mă scuz eu.

— N-ați plâns și nici n-ați făcut pipi, ne spune. Aveți un atu.

Când sărim jos din poala lui, Moșul ne dă fiecăruia câte o acadea ambalată. Îl urmez pe Caleb spre teighea pentru a ne uita la pozele noastre pe un monitor de calculator. Alegem fotografia în care ne rezemăm de Moș Crăciun, iar Caleb achită câte un exemplar pentru fiecare. În timp ce sunt scoase la imprimantă, el cere și un breloc cu poză.

— Pe bune? îl întreb. Ai de gând să mergi în camioneta ta bărbătească cu o poză a Moșului pe un breloc?

— În primul rând, e o poză *cu noi* și cu Moș Crăciun, îmi explică. În al doilea rând, e o camionetă mov și astfel tu ești prima persoană care să o numească bărbătească.

Heather și Devon ne așteaptă în fața căsuței, unde văd că Devon o ține cu un braț petrecut pe după umerii ei. Vor să mergem să mâncăm ceva, așa că îi însoțim, dar sunt nevoită să-l conduc pe Caleb de braț în timp ce el își prinde poza la breloc. Îl ghidez cu succes, evitând o ciocnire. Apoi, atenția îmi este atât de tare distrasă de expresia lui grijulie în timp ce pune fotografia noastră pe un obiect pe care îl va vedea zilnic, încât dăm peste cineva.

Acesta își scapă telefonul.

— Ups! Scuze, Caleb!

Caleb îi ridică mobilul de jos și i-l dă înapoi.

— Nicio problemă.

Mergem mai departe și Devon îmi șoptește:

— La școală, tipul ăsta stă mereu cu ochii în telefon. Ar trebui ca din când în când să-și mai ridice privirea.

— Glumești? îl întreabă Heather. Tu ești ultimul care să...

Devon ridică o mână asemenea unui scut.

— Glumeam!

— Vorbea cu Danielle, spune Caleb. I-am văzut numele pe ecran.

— Mai vorbesc? Heather mă pune la curent: Danielle locuiește în Tennessee. A cunoscut-o în tabăra de teatru de astă-vară și s-au îndrăgostit.

— De parcă asta ar dura, spun eu.

Caleb mijeste ochii și eu tresar, regretând instantaneu vorbele rostite. Îl strâng mai tare de braț, dar el continuă să privească drept în față. Mă simt prost, dar oare e posibil să creadă că există un viitor pentru o relație la distanță?

Asta ~ Caleb și cu mine – poate să se termine numai într-un singur fel, cu noi amândoi răniți. Și deja știm data când se va termina. Cu cât împingem lucrurile mai departe, cu atât mai tare ne va dura.

Așadar, ce caut eu aici?

Mă opresc.

— Știi ce, eu chiar ar trebui să mă întorc la lucru.

Heather face un pas în fața mea. Înțelege ce se întâmplă.

— Sierra...

Toată lumea se oprește, însă numai Caleb refuză să se uite la mine.

— N-am ajutat la treabă atât cât ar fi trebuit, spun. Și oricum mă doare și stomacul, așa că...

— Vrei să te ducem înapoi? mă întreabă Devon.

— Merg eu cu ea pe jos, zice Caleb. Nici mie nu mai mi-e foame.

Parcurgem cea mai mare parte a drumului în tăcere. Probabil că el știe că nu mă doare cu adevărat stomacul, căci nu mă întreabă nici măcar o dată dacă mă simt bine. Totuși, în momentul în care Cortul Principal apare în raza noastră vizuală, chiar mă doare. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Am senzația că toată treaba cu sora mea te deranjează mai mult decât recunoști, spune el.

— Nu e câtuși de puțin adevărat, îl contrazic. Mă opresc și-l iau de mână. Caleb, nu sunt genul de persoană care să-ți reproșeze trecutul.

El își trece cealaltă mână prin păr.

— Atunci, de ce ai spus chestia aia despre relațiile la distanță? Inspir adânc.

— Tu chiar crezi că va funcționa în cazul lor? Nu vreau să fiu cinică, dar două vieți, două rânduri de prieteni, două state diferite? Soarta e împotriva lor de la bun început.

— Vrei să spui că e împotriva noastră, zice el.

Îi dau drumul la mână și mă uit în altă parte.

— Îl știu pe tipul ăla de dinainte s-o cunoască pe Danielle și mă bucur că e cu ea. E incomod și n-o vede în fiecare zi și nici nu se duce cu ea la dans, dar vorbesc tot timpul. Caleb se oprește și, pentru o fracțiune de secundă, mijeste ochii, apoi adaugă: Chiar nu te-am crezut pesimistă.

Pesimistă? Simt cum mă înfurii.

— Asta dovedește că nu ne cunoaștem de mult timp.

— Așa e, spune el, dar ne cunoaștem de suficient timp.

— Așa să fie?

Nu mă pot debarasa de sarcasmul din vocea mea.

— El și Danielle au un obstacol uriaș, însă se străduiesc să-l depășească, zice Caleb. Sunt sigur că știi mai multe unul despre celălalt decât majoritatea oamenilor. Vrei să spui că ar trebui să se concentreze numai asupra singurului lucru dificil?

Clipesc.

— Vorbești serios? Tu eviți fetele, fiindcă nu vrei să fii nevoit să le explici trecutul tău. Asta cam înseamnă să te concentrezi asupra dificilului.

Din el țâșnește frustrarea:

— Nu asta am spus! Ți-am spus că n-am fost cu nimeni destul cât să aflu dacă merită sau nu. Dar *tu* meriți. Știi asta.

Mă simt amețită de ceea ce tocmai a spus.

— Pe bune? Crezi că e posibilă relația dintre noi?

Privirea lui e fermă.

— Da.

Curând, ochii lui devin blânzi și îmi oferă un zâmbet delicat și sincer.

— Sierra, mi-am pieptănat părul pentru tine.

Mă uit în jos și râd, apoi îmi dau părul de pe față.

Își trece degetul mare de-a lungul obrazului meu. Ridic bărbia spre el și îmi țin respirația.

— Sora mea ajunge aici în weekendul ăsta, îmi spune pe un ton emoționat. Vreau s-o cunoști. Și pe mama. Vrei?

Îl privesc adânc în ochi pentru a-i răspunde.

— Da.

Cu un singur cuvânt, simt că răspund la încă zece întrebări pe care nu mai trebuie să mi le pună.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Când ajung la rulotă, mă prăbușesc pe pat. Pun fotografia cu mine, cu Caleb și cu Moș Crăciun pe masă, privind-o pieziș, în timp ce mă culc cu capul pe perna făcută din puloverul cel urât.

Apoi sar în genunchi și țin poza noastră lângă cele înrămate de acasă. Mai întâi i-o arăt lui Elizabeth. Cu cea mai bună imitație a vocii lui Elizabeth, întreb:

— De ce faci asta? Ești acolo ca să vinzi pomi și să-ți petreci timpul cu Heather.

Răspund:

— Așa este, dar...

Din nou Elizabeth:

— Asta nu poate să ducă nicăieri, Sierra, chiar dacă el spune că trebuie să vă concentrați asupra posibilului.

Închid ochii strâns.

— Nu știu, fetelor. Poate că s-ar putea.

Trec la fotografia lui Rachel. Primul lucru pe care îl face este să fluiere și să arate spre gropița lui.

— Știu, spun eu. Crede-mă, asta nu ușurează deloc situația.

— Care-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla? întreabă ea. Te alegi cu inima frântă. Și? Se pare că oricum asta se va întâmpla.

Mă las din nou pe pat, strângând la piept fotografia cu Caleb.

— Știu.

Ies să văd dacă pot fi de ajutor în Cortul Principal. Lucrurile merg cu încetinitorul, așa că amestec ciocolată caldă în cana mea cu ou de Paște și mă duc înapoi la rulotă să mă ocup de temă. Când trec pe lângă cei mai înalți brazi Fraser ai noștri, îl văd pe Andrew trăgând un furtun printre ei. După discuția noastră din urmă cu câteva zile, mă hotărâsc să fiu amabilă de dragul faptului că lucrăm împreună.

— Îți mulțumesc că le-ai verificat apa, îi spun. Arată bine.

Andrew mă ignoră complet. Răsuște duza furtunului și începe să stropască brazii. S-a zis cu cordialitatea.

În rulotă, scot laptopul și revizuiesc rezumatul unui capitol pe care l-am înjghebat aseară târziu. Verificându-mi e-mailul, văd că *Monsieur Cappeau* e supărat că am lăsat baltă ultima noastră conversație, așa că o reprogream și apoi închid totul.

Trăgând cu ochiul printre draperii, îl văd pe tata apropiindu-se de Andrew, făcându-i semn să-i dea lui furtunul. Îi arată cum vrea să fie stropiți pomii și apoi i-l dă înapoi. Andrew încuviințează din cap și tata zâmbește, bătându-l pe umăr. Apoi intră în pădurea noastră de pomi. În loc să reia stropitul, Andrew aruncă o privire grăbită spre rulotă.

Mă trag înapoi, lăsând draperia să cadă.

Mă hotărâsc să pregătesc cina pentru familia noastră, tăind legumele de la McGregor's și fierbându-le împreună într-o oală mare de supă. În timp ce clocotesc, văd cum intră în parcare încă un camion cu brazi. Unchiul Bruce sare din cabină. În vreme ce unii dintre lucrătorii noștri roiesc în jurul

camionului și se cațără pe scări după pomi, unchiul Bruce vine fuga spre rulotă și deschide ușa.

— Uau, miroase grozav aici! Mă trage într-o îmbrățișare ca de urs. Afară miroase a rășină și a adolescenți.

Se scuză și intră în baie în timp ce eu văd ce face supă. Presar niște mirodenii din dulăpiorul de bucătărie, apoi amestec cu o lingură de lemn. Unchiul Bruce se întoarce să guste înainte de a se îndrepta din nou spre pomi. Mă reazem de blatul de bucătărie și privesc lung la ușa care se închide în urma lui. Asemenea momente sunt cele care mă fac să-mi doresc cu nerăbdare să mă ocup de asta tot restul vieții mele. Când părinții mei vor fi prea bătrâni, eu voi fi cea care va decide soarta fermei noastre și dacă vom mai avea locuri de desfacere.

Când camionul a fost descărcat, tata rămâne afară să-i dirijeze pe lucrători, dar mama și unchiul Bruce vin să mi se alătore. Sunt atât de încântați de supă, sorbind-o zgomotos ai-doma unor lupi înfomețați, încât nu-mi spun nimic că i-am lăsat baltă când aveau mai multă treabă.

Umplându-și un al doilea castron, unchiul Bruce ne povestește despre mătușa Penny, care a pus instalațiile în bradul lor de Crăciun fără să le vâre mai întâi în priză.

— Cine face asta? comentează el.

Când într-un final le-a pornit, jumătate din ele nu funcționau, așa că acum au un pom pe jumătate luminos față de cum ar fi trebuit să fie.

După ce unchiul Bruce iese să preia treaba de la tata, mama se duce în micul dormitor să tragă un pui de somn înainte de aglomerația de seară. Vine tata și îi întind un castron de supă. El rămâne în cadrul ușii, părând agitat, de parcă ar vrea să discute cu mine despre ceva. Însă scutură din cap și se duce în dormitor.

A doua zi la amiază, când ritmul vânzărilor scade, o sun înapoi pe Rachel.

— N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat! exclamă ea.

— Vreun actor ți-a văzut postarea despre balul de iarnă și a acceptat?

— Hei, ei fac asta uneori – e o publicitate bună –, așa că încă am mari speranțe, spune. Însă vestea mea e mult mai grozavă.

— Varsă tot!

— Fata din *Poveste de Crăciun*, cea care interpretează Fantoma Crăciunului Trecut, are mono*! Vreau să spun, asta nu-l bine. Dar am de gând s-o înlocuiesc, ceea ce este!

Râd.

— Cel puțin recunoști că mono nu e bună.

Râde și Rachel.

— Știu, știu, dar e mono, nu cancer. În fine, știu că e pe ultima sută de metri, dar spectacolul din seara de duminică e singurul la care nu s-au epuizat biletele.

— Cum ar fi... mâine? o întreb.

— Deja am verificat și poți să sari într-un tren la miezul nopții și...

— La miezul nopții ăsteia?

— Ai timp berechet, îmi zice.

Probabil că am făcut o pauză mult prea lungă, deoarece Rachel mă întreabă dacă mai sunt acolo.

— Am să întreb, îi spun, dar nu pot să promit.

— Nu, bineînțeles, este ea de acord, dar încearcă. Vreau să te văd, și Elizabeth vrea. Și poți să stai la mine acasă. Deja i-am

* Mononucleoză.

întrebat pe părinții mei. Și atunci ai să poți să ne spui ultimele no-
utăți despre Caleb. Ai fost mult prea tăcută în această privință...

— Am avut acea discuție despre sora lui, îi spun. Cred că
mi-a spus totul.

— Așadar, bănuiesc că nu e un psihopat mânuitor de cuțit?

— N-am spus nimănui mare lucru, deoarece încă am sen-
zația că e complicat, îi explic. Nu sunt sigură cum mă simt și
nici măcar cum vreau să mă simt.

— E derutant numai să auzi de asta, zice Rachel. Trebuie să
fie tare derutant să te gândești la asta.

— Acum, că știi că nu e greșit să-l plac, îi spun, mă gân-
desc întruna dacă e corect. Sunt aici pentru încă vreo două
săptămâni.

— Hmm..., face Rachel și o aud bătând în telefonul ei.
Sună ca și cum nu te-ai aștepta să-l uiți când pleci.

— În acest moment, nu știu dacă asta e posibil.

După ce încheiem conversația, o găsesc pe mama în Cor-
tul Principal, atârânănd coronițele proaspăt făcute. Peste bluza
ei de lucru poartă un șorț verde-închis pe care scrie *Începe să
miroasă a Crăciun*. Anul trecut i-am dat tatei șorțul acesta în
Ajunul Crăciunului. Întotdeauna îi luăm ceva banal înainte de
a porni spre casă, acolo unde se află darurile adevărate.

O ajut să înfoaie câteva ramuri din coronițe. În cele din
urmă, izbucnesc:

— Pot să iau un tren și s-o văd duminică pe Rachel în rolul
de Fantomă a Crăciunului Trecut?

În timp ce ajustează o coroniță, mama înlemnește.

— Cred c-ai spus ceva despre Rachel și o fantomă sau...

— Nu e momentul potrivit, îi spun, știu. Weekendul ăsta
va fi foarte aglomerat pe-aici. Nu trebuie să mă duc, dacă asta
constituie un inconvenient pentru cineva.

Nu menționez faptul că nu-mi doresc în mod deosebit să mă duc. Nu vreau să pierd două potențiale zile cu Caleb captivă într-un tren de una singură.

Ea se duce spre un bax sigilat pus pe tejghea și taie cu o lamă banda adezivă.

— Am să vorbesc cu tatăl tău, îmi spune. Poate că reușim să facem ceva.

— Oh...

După ce deschide baxul, îmi întinde mai multe cutii albe cu beteală argintie. Le așez pe raftul de sub coronițe, apoi ea îmi mai dă câteva.

— Câțiva dintre muncitori au cerut ore suplimentare, îmi zice. Putem să ne descurcăm câteva zile cât vei fi plecată. Apoi pune cutia goală sub tejghea, își șterge mâinile de șorț și mă întreabă: Poți să ai grijă de casa de marcat în locul meu?

Asta înseamnă că se duce să vorbească cu tata.

— De fapt, îi spun, închizând ochii, nu vreau foarte tare să mă duc.

Zâmbesc printre dinții încleștați. Mama chicotește.

— Atunci, de ce m-ai mai întrebat?

Îmi trec o mână peste față.

— Deoarece am crezut că ai să spui nu. Credeam că ai nevoie de mine aici. Dar i-am spus lui Rachel c-am să vă-ntreb.

Chipul mamei se înmoaie.

— Scumpo, ce se petrece? Știi că tatălui tău și mie ne place să te avem aici să ne ajuți, dar noi n-am vrea niciodată să ai impresia că trebuie să renunți la tot pentru afacerea familiei.

— Dar este afacerea *familiei*, îi spun. Într-o bună zi aș putea s-o preiau.

— Firește, asta ne-ar bucura nespun, zice mama.

Mă îmbrățișează, apoi se lasă pe spate, astfel încât să ne putem privi.

— Însă dacă te citesc corect, noi nu vorbim numai despre afacerea familiei sau despre o piesă.

Îmi mut privirea în altă parte.

— Rachel e importantă pentru mine. Știi asta. Chiar dacă Fantoma Crăciunului Trecut nu vorbește, tot mi-ar plăcea s-o văd. Dar... ei bine... Caleb m-a invitat să-i cunosc familia weekendul ăsta.

Mama îmi studiază expresia.

— Dacă aș fi tatăl tău, ți-aș cumpăra chiar acum biletul de tren.

— Știu, îi spun. Mă port caraghios?

— Sentimentele tale nu sunt caraghioase, îmi răspunde. Dar trebuie să-ți spun, tatăl tău are niște rezerve în ceea ce-l privește pe Caleb.

Mă încrunt.

— Poți să-mi spui de ce?

— I-am zis că trebuie să avem încredere în tine, răspunde mama, dar nu pot să spun că nu sunt și eu puțin îngrijorată.

— Mamă, spune-mi, o rog, căutându-i privirea. A spus Andrew ceva?

— A vorbit cu tatăl tău, îmi răspunde. Și asta ar trebui să faci și tu.

— Dar e *Poveste de Crăciun!* exclamă Rachel.

Mă întind pe pat, cu telefonul la ureche și cu o mână la frunte. Rachel din fotografie se uită la mine în timp ce se preface că se ferește de paparazzi.

— Nu e vorba că n-aș vrea s-o văd, îi spun.

Aș putea să spun că nu mă lasă ai mei să plec, dar noi două am fost mereu sincere una cu alta.

— Atunci, urcă-te în tren! îmi cere. Jur, dacă asta are legătură cu băiatul ăla...

— Îl cheamă Caleb. Și da, are. Rachel, trebuie să-i cunosc familia în weekendul ăsta. După asta, mai avem doar câteva zile înainte să...

Se aude un clic.

— Mai ești acolo?

Trântesc telefonul pe masă, îmi pun perna din puloverul urât la gură și țip. Acordându-mi un moment pentru a fi furioasă, mă hotărâsc să folosesc energia aia pentru a-l înfrunța pe tata în legătură cu ceea ce i-a spus Andrew.

Îl găsesc pe tata ducând un pom mic spre o mașină.

— Nu, în seara asta e prea multă agitație, îmi spune.

Asprimea tonului său îmi dovedește că nu e încă pregătit să vorbim.

— Mama ta și cu mine avem de revăzut vânzările și... Nu, Sierra, nu pot.

Când Heather sună să vadă dacă putem face prăjiturile în seara asta cu băieții, nici măcar nu mă deranjez să-i întreb. Mama a spus că nu vrea ca afacerea de familie să-mi acapareze viața, așa că atunci când Devon își face apariția, îi spun mamei că plec, sar în mașina lui și duși suntem.

Tragem în parcare la supermarketului și Caleb se apleacă în față. Îl roagă pe Devon să parcheze în capătul opus față de locul unde vinde brazi familia Hopper, ca să nu aibă loc nicio conversație stânjenitoare legată de faptul că n-a mai trecut de mult pe la ei.

— Ar trebui să cumperi și de la ei, îi spun. Îmi place familia Hopper. Vreau să spun, atunci ar trebui să-ți revoc discountul, dar...

Heather râde.

— Sierra, cred că va trebui să le spui ce înseamnă *a revoca*.

— Ha. Amuzant, spune Caleb. Știi ce înseamnă... din context.

Telefonul mă anunță că am un mesaj de la Elizabeth, și acopăr ecranul cu mâna pentru a-l citi. Ea îmi spune că trebuie să mă gândesc mai bine care vor fi prietenii ce vor rămâne lângă mine în viitor. Evident, Rachel a sunat-o imediat ce mi-a închis mie telefonul în nas. Un al doilea mesaj de la Elizabeth exprimă dezamăgirea că fac asta pentru un băiat pe care de-abia îl cunosc.

— E totul în regulă? mă întreabă Caleb.

Închid mobilul și îl bag în buzunar.

— Doar o dramă în Oregon, îi răspund.

Venind în special de la Elizabeth, mesajele dau senzația de agresiv. Oare ele cred că pentru mine a fost o decizie ușoară? Sau că nu poate conta pentru mine Caleb? Nu e ușor, și nu devin una din fetele alea. Sunt aici pentru scurt timp și nu vreau să șterg din calendar mai multe zile pe care le-aș putea petrece cu el.

Coborâm din mașină și Caleb exagerează ridicându-și gulerul și făcându-se mic, în speranța că domnul Hopper nu-l va observa. Cu toate că suntem mult prea departe de el ca să ne vadă, procedez și eu la fel și intrăm fuga în magazin.

Heather îndoiaie lista de cumpărături și apoi o rupe pe dungă. Ne dă o jumătate de listă mie și lui Caleb, păstrând cealaltă jumătate pentru ea, apoi îl ia pe Devon de braț. Convenim să ne întâlnim la casa opt când terminăm. Caleb și cu mine pornim spre raionul de lactate din fundul magazinului.

— Părei să nu fii în apele tale când te-am luat, spune Caleb. E totul în regulă?

Pot doar să ridic din umeri. Lucrurile nu sunt în regulă. Rachel e supărată că nu vin la spectacolul ei. Tata ar fi supărat că sunt acum aici.

— Asta e tot ce capăt? O ridicare din umeri? mă întrebă Caleb. Mersi frumos. Asta înseamnă 10+ pentru comunicare.

Nu vreau să vorbesc despre asta în timp ce facem cumpărături, așa că acum și Caleb e supărat pe mine. Merge cu un pas în fața mea. Când ajungem la raftul cu lapte, se oprește brusc și se întinde să mă ia de mână.

Îi urmăresc privirea până ce îl zăresc pe Jeremiah așezând un bidon de lapte în căruciorul de cumpărături. Când o femeie care arată ca mama lui întoarce căruciorul, ne trezim cu toții față în față. O examinez mai îndeaproape pe mama lui. O recunosc – ea a venit la locul nostru de desfacere acum câteva zile. Când m-am oferit să o ajut, a mormăit ceva despre prețurile noastre și a trecut pe lângă mine.

Jeremiah ne oferă amândurora un zâmbet politic.

Mama lui dă să împingă căruciorul pe lângă noi.

— Caleb, spune ea, în loc de „Bună”.

Vocea îi este încordată.

Glasul lui Caleb e blând.

— Bună ziua, doamnă Moore. Înainte ca ea să treacă de noi, adaugă: Ea e prietena mea, Sierra.

Doamna Moore se uită la mine, continuând să împingă căruciorul.

— Mă bucur să te cunosc, dragă.

Îi susțin privirea.

— Părinții mei dețin unul din locurile de desfacere a pomilor de Crăciun, îi spun. Pășesc în aceeași direcție în care se îndreaptă și ei, iar ea oprește căruciorul. Cred că ați trecut pe la noi recent, adaug.

Zâmbetul ei e șovăielnic și se uită spre Jeremiah.

— Ceea ce îmi amintește, încă nu ne-am luat bradul.

Simt tensiunea din mâna lui Caleb, dar mă străduiesc din răputeri să-l ignor și să continui conversația. Merg pe lângă căruciorul lor, trăgându-l pe Caleb după mine.

— Reveniți, îi spun. Unchiul meu a adus un nou transport. Sunt foarte proaspeți.

Doamna Moore se uită din nou la Caleb, cu mai puțină răceală, dar se întoarce spre mine să-mi vorbească.

— Poate că vom reveni. Sierra, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Împinge căruciorul mai departe, iar Jeremiah o urmează de-a lungul culoarului.

Caleb are o privire sticloasă. Îl strâng de braț pentru a-i arăta că sunt acolo, dar și pentru a-i cere scuze dacă l-am forțat să asiste la acel moment. Însă pentru mine e clar că el și Jeremiah n-ar fi trebuit să înceteze să mai fie prieteni.

Înainte să pot exprima ceva din toate astea, din spatele nostru se aude o voce mânioasă:

— Fratele meu n-are nevoie de haosul tău, Caleb. Îi e bine fără.

Mă răsucesc pe călcâie. Sora lui Jeremiah stă cu mâinile în șolduri, așteptând reacția lui Caleb, însă el nu zice nimic. Când își lasă privirea în podea, fac un pas spre ea.

— Care e numele tău? o întreb. Cassandra, nu-i așa? Ascultă, Cassandra, și lui Caleb îi este bine. Tu și fratele tău ar trebui să știți asta.

Ea se uită de la mine la Caleb, probabil întrebându-se de ce el nu vorbește în apărarea lui. Înclin capul, gata să o întreb același lucru despre Jeremiah.

— Nu te cunosc, îmi zice Cassandra, și tu nu-l cunoști pe fratele meu.

— Dar îl cunosc pe Caleb, ripostez eu.

Ea clatină din cap.

— El n-o să mai fie implicat în asta. Nu din nou.

Pornește mai departe pe culoar.

Îl strâng pe Caleb de mână în timp ce ea se îndepărtează.

— Îmi pare rău, îi spun în șoaptă. Știu că poți să-ți iei singur apărarea. Numai că nu m-am putut abține.

— Oamenii cred ce vor, îmi spune.

Odată ce confruntarea s-a încheiat, văd cum calmul îi revine încet. În decursul anilor, este clar că a învățat să lase asemenea momente să treacă, iar acum îmi zâmbește.

— Deci, te-ai calmat?

— Eram gata să sar și la bătaie dacă se ajungea la asta, îi spun.

— Și acum înțelegi de ce n-am vrut să-ți dau drumul la mână.

Heather și Devon vin în spatele nostru. El duce un coș cu ouă, glazură și bombonele decorative.

— Putem, vă rog, să mergem acum să facem prăjiturele? mă întreabă Heather. Se uită la mâinile noastre: Unde sunt chestiile voastre? Era o listă scurtă!

După ce adunăm toate articolele, ne ducem spre casă împreună. Jeremiah, mama lui și Cassandra sunt la două case mai încolo. Niciunul dintre ei nu pare să ne vadă, dar felul în care se uită oriunde, *numai* la noi nu, spune totul.

— Te deranjează că el nici măcar n-a vrut să se uite la tine? îl întreb pe Caleb.

— Sigur că da, îmi răspunde. Dar e vina mea, așa că las-o baltă.

— Glumești? fac eu. Ei trei sunt cei care ar trebui...

— Te rog, mă imploră el. Las-o baltă!

Îi las pe Devon, Heather și Caleb să pună lucrurile pe bandă în timp ce arunc căutături urâte familiei lui Jeremiah. Doamna Moore se uită spre noi de două ori, evident stânjenită de faptul că o privesc.

— Treceți mâine! îi strig. Le acordăm prietenilor și membrilor familiei un discount.

Cassandra mijește ochii spre mine, însă își ține gura închisă. Caleb se preface a fi preocupat de standul cu gumă de mestecat.

Devon pare confuz.

— Pot să primesc și eu un discount? mă întrebă.

Dimineața, sunt surprinsă atunci când Jeremiah chiar își face apariția la locul de desfăcere împreună cu Cassandra. Arată de parcă tocmai s-a dat jos din pat și și-a tras pe el o pereche de pantaloni de trening, un hanorac și o șapcă de baseball. Ea arată de parcă s-ar fi trezit când i-a sunat ceasul, a băut o cafea, a luat micul dejun, și-a făcut părul, s-a machiat și apoi l-a trezit pe el.

Jeremiah se duce să cerceteze pomii, în timp ce Cassandra intră în Cortul Principal.

— Presupun c-ați venit pentru discount, îi spun.

— Mama nu ne-ar fi lăsat să ratăm ocazia, mormăie ea, dar eu sunt convinsă că ea a încercat.

— Ești bine-venită, îi spun.

Își pleacă puțin capul, dar continuă să mă privească în ochi.

— De ce ne-ai oferit discountul?

— Sincer, speram ca părinții tăi să vină aici, astfel încât să pot vorbi cu ei.

Ea își încrucișează brațele.

— Crezi că le-ai fi putut spune ceva ce nu s-a discutat deja?

— Caleb n-ar fi rănit niciodată pe nimeni, îi răspund. Am senzația că asta nu s-a discutat.

— Și tu crezi asta?

— Întru totul.

Cassandra râde.

— Glumești, probabil. Jeremiah l-a văzut ducându-se după sora lui cu un cuțit!

— Știu. Mai știu și că regretă asta în fiecare zi, îi zic. Trăiește cu asta zilnic. Familia lui trăiește cu asta.

Cassandra privește în jos și clatină din cap.

— Părinții mei nu vor fi niciodată de acord...

— Am înțeles, dar poate că exagerează cu protecția asta, îi spun. Tata îl obligă pe orice băiat care lucrează aici să curețe toaletele chiar și pentru un simplu zâmbet aruncat în direcția mea.

— Asta e puțin diferit față de a flirta cu cineva. Știi asta, nu-i așa?

În spatele ei, Jeremiah intră în cort. Ține o etichetă de pom în mână, dar stă departe de discuția noastră.

— De asemenea, nu cred că e vorba doar de părinții voștri, îi spun. Jeremiah și Caleb erau cei mai buni prieteni și așa ar fi trebuit să rămână. N-au avut șansa să încerce să înțeleagă cum stau lucrurile înainte ca aceste linii să fie trase.

Aștept un răspuns care nu vine. Cassandra își privește unghiile, dar cel puțin e încă aici.

— Probabil că îl vezi la școală, îi spun. Tot ce face dovedește cine este acum. Știai că duce pomi de Crăciun familiilor nevoiașe? Și știi de ce? Pentru că asta îi face fericiți.

În cele din urmă se uită la mine.

— Sau fiindcă și-a distrus propria familie?

Tresar.

Ea lasă capul în jos și închide ochii.

— Nu trebuia să spun asta.

Nu știu ce să răspund. Într-un fel, poate că are dreptate. Caleb nu dăruiește pomii sperând la steluțe aurii. Speră la pace, pentru a-și compensa greșelile.

Jeremiah se apropie. Pune o mână pe umărul surorii lui.

— E totul în ordine?

Ea se întoarce spre el.

— Și dacă s-ar întâmpla din nou, Jeremiah? Dacă cineva l-ar enerva iar când sunteți împreună și el ar lua-o din nou razna? Crezi că vei evita să fii târât în asta?

— A făcut o greșeală și a plătit pentru ea, îi spun. A trecut mult timp de atunci și încă îl chinuie. Îți place să fii parte din asta?

Ea se uită la Jeremiah.

— Mama n-ar fi niciodată de acord.

Jeremiah mă privește. Fără să mă acuze, spune:

— Tu crezi că îl cunoști.

— Îl cunosc, îi răspund. Știu cine este acum.

— Îmi pare rău, intervine Cassandra. Se uită de la fratele ei la mine. Știu că vrei ca toată situația asta să fie altfel, dar eu o să-l pun întotdeauna pe fratele meu pe primul loc.

Se întoarce și iese din Cortul Principal.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Îi privesc pe Cassandra și pe Jeremiah urcând în mașina lor, pe cupola căreia au acum un pom cumpărat cu discount. Jeremiah a lăsat în jos geamul portierei din dreapta, brațul îi atârnă în afară și îmi oferă un fluturat vag din mână în timp ce ies din parcare.

El arată la fel cum mă simt eu, dar o parte din mine speră că această conversație va continua. Într-o bună zi, cineva va asculta.

— Ce-a fost asta? mă întrebă mama.

— E complicat, îi răspund.

— Ce este? Tot despre Caleb e vorba?

— Am putea să nu vorbim despre asta? o rog eu.

— Sierra, trebuie să vorbești cu tatăl tău, îmi spune mama.

Îi tot spun să aibă încredere în ceea ce faci, dar dacă nu poți să fii deschisă față de mine, n-am să mai fac asta. Andrew i-a spus...

— Nu-mi pasă ce i-a spus Andrew, îi comunic. Și nici ție n-ar trebui să-ți pese.

Își încruciează brațele.

— Această atitudine defensivă a ta mă îngrijorează, Sierra. Înțelegi cu adevărat în ce te implici?

Închid ochii și expir.

— Mamă, care ai spune că e diferența între bârfă și informații relevante?

Ea se gândește.

— Aș spune că dacă oamenii cărora le spui nu sunt direct implicați, atunci e bârfă.

Îmi mușc buza de jos.

— Motivul pentru care chiar vreau să vă spun e că nu vreau să-l judecați pe Caleb bazându-vă pe cele spuse de Andrew, căci vă garantez că el n-a spus-o în beneficiul vostru. A spus-o pentru a-i face rău lui Caleb sau pentru a se răzbuna pe mine pentru că l-am refuzat.

Acum îmi dau seama c-am speriat-o de tot.

— Asta sună ca o altă poveste pe care trebuie să mi-o spui.

Îmi zice unde să-l găesc pe tata, în timp ce ea aduce pe cineva să stea la casa de marcat.

În parcare, tata și cu Andrew încarcă un pom în portbagajul mașinii unei femei. Jumătate din trunchiul copacului iese în afară, așa că folosesc sfoară pentru a lega capacul portbagajului ca să nu zboare în sus. Doamna îi oferă tatei un bacșiș, dar el îi face semn să i-l dea lui Andrew. După ce Andrew acceptă bacșișul, îl urmează pe tata înapoi la locul de vânzare.

— Bună, scumpo! mă salută tata.

Se oprește în fața mea și odată cu el se oprește și Andrew. Mă uit la Andrew și arăt cu degetul peste umărul meu.

— Poți să-ți continui treaba.

În timp ce se îndepărtează, Andrew îmi aruncă un zâmbet arogant. Știe că a pricinuit neazuri. Bănuiesc că asta e ceea ce faci atunci când îți place de cineva care nu te place.

— Sierra, nu era necesar, zice tata.

Renunț la un binemeritat dat al ochilor peste cap.

— De-asta trebuie să vorbim.

Mama, tata și cu mine ne plimbăm pe Oak Boulevard, îndepărându-ne de locul de desfacere. Trec mașini pe lângă noi și din când în când câte un biciclist pedalează grăbit. Trag adânc aer în piept și îmi legăn brațele, adunându-mi curajul pentru a începe discuția. Odată ce încep, curge firesc și ei mă lasă să le spun totul fără să mă întrerupă. Le spun tot ce știu despre Caleb și despre familia lui, și despre Jeremiah, și despre ce face Caleb cu pomii. Din cine știe ce motiv, durează mai mult să expun eu povestea decât i-a trebuit lui Caleb. Poate asta e din cauză că simt nevoia să adaug mult mai mult despre cine este Caleb acum.

Când termin, tata e și mai încruntat.

— Când am auzit că el și-a atacat sora...

— N-a atacat-o! exclam eu. S-a dus după ea, dar el nicio dată n-ar fi...

— Și tu vrei ca eu să accept asta? mă întreabă tata. A fost foarte greu să te las să-ți petreci timpul cu băiatul acela după ce am auzit ce a făcut, dar am vrut să am încredere în tine. Sierra, am crezut că ai rațiune, dar acum sunt îngrijorat că ești naivă, tratând cu nepăsare ceva ce...

— Sunt sinceră cu tine, îi spun. Asta nu contează deloc?

— Scumpo, intervine mama, nu *tu* ne-ai spus. Andrew a făcut-o.

Tata se uită la mama.

— Fiica noastră se întâlnește cu un băiat care a atacat – ridică o mână ca să nu-l întrerup –, un băiat care s-a repezit la sora lui cu un cuțit.

— Așadar, nu e loc pentru compasiune? îi întreb. Grozavă lecție, tată! Ai dat-o în bară o dată, ești terminat pe viață.

Tata îndreaptă un deget spre mine.

— Asta nu e...

Mama intervine.

— Sierra, noi mai stăm aici încă o săptămână. Dacă asta îl face pe tatăl tău să nu se simtă în largul lui, oare e ceva ce tu chiar trebuie să continui?

Mă opresc din mers.

— Nu asta e ideea! Când s-a întâmplat, nu-l cunoșteam pe Caleb și nici voi. Dar chiar îmi place cine e el acum și ar trebui să vă placă și vouă.

Se opresc amândoi, dar tata, privind pe stradă, își încrucișează brațele la piept.

— Iartă-mă dacă nu vreau ca unicul meu copil să iasă cu un băiat despre care știu că are un trecut violent.

— Dacă n-ai fi știut ce s-a întâmplat cu ani în urmă și l-ai fi cunoscut abia acum, îi spun, m-ai fi implorat să mă mărit cu el.

Mama rămâne cu gura căscată. Îmi dau seama că am mers puțin cam prea departe, însă frustrarea mea legată de această conversație crește cu fiecare secundă.

— Tu ai cunoscut-o pe mama în timp ce lucreai exact în locul ăsta, îi spun. Crezi că vreuna dintre reacțiile tale sunt fiindcă te temi că asta mi se întâmplă și mie?

Mama se ține cu mâna de inimă.

— Îți jur că nici măcar nu m-am gândit la asta.

Tata privește spre stradă, dar are ochii larg deschiși.

— Iar eu pot să spun că tocmai mi-a stat inima, zice el.

— Detest asta, le spun. A fost etichetat... așa... de către mulți oameni atât de mult timp. Și ei preferă să creadă ce e mai rău în loc să stea de vorbă cu el. Sau pur și simplu să-l ierte.

— Dacă ar fi *folosit* cuțitul, zice mama, în niciun caz noi n-am fi...

— Știu, îi spun, nici eu n-aș fi făcut-o.

Cu fiecare mașină care trece, pendulez între a crede că i-am câștigat de partea mea și a crede că i-am pierdut de tot.

— Dar, adaug, am fost învățată să cred și că oricine poate deveni mai bun.

Privind în continuare în altă parte, tata spune:

— Și ar fi greșit să stau în calea acestei învățături.

— Da.

Mama îl ia pe tata de mână și se uită unul la altul. Fără cuvinte, împreună își dau seama care e exact situația. În cele din urmă se întorc spre mine.

— Fără să-l cunoaștem așa cum îl cunoști tu, spune tata, sunt convins că îți dai seama de ce nu ne-am simțit în largul nostru când am auzit ce s-a întâmplat cu sora lui. Și mi-ar plăcea să-i dau o șansă, însă este greu să înțeleg de ce, când peste două săptămâni noi nici nu vom mai fi aici...

N-o spune, dar vrea să știe de ce nu pot să las baltă lucrurile. De ce trebuie să-i fac să se îngrijoreze?

— Nu aveți niciun motiv de îngrijorare, le spun. Ai spus-o tu însuși, eu îl cunosc *cu adevărat*. Și știi că m-ai învățat să am grijă cu lucrurile astea. Nu trebuie să aveți încredere în el, doar să nu-l judecați. Și să aveți încredere în mine.

Tata oftează.

— E nevoie să ajungi atât de adânc implicată?

— Se pare că deja este, spune mama încetișor.

Tata își privește mâinile, care le țin pe ale mamei. Se uită la mine, dar îmi poate susține privirea numai o clipă. Dă drumul mâinilor mamei și pornește înapoi spre locul nostru.

Mama și cu mine îl privim cum se îndepărtează.

— Cred că ne-am exprimat cu toții sentimentele, spune ea. Mă strânge de mână și nu-mi dă drumul cât ne întoarcem împreună la locul de desfacere.

De fiecare dată când îi acord lui Caleb prezumția de nevinovăție, el își dovedește calitățile. De fiecare dată când îi iau apărarea, știu că am dreptate. Există un milion de motive pentru care aș fi putut să renunț, dar de fiecare dată când n-o fac, asta mă determină să încerc și mai tare ca relația noastră să meargă.

În această seară îmi ia mult prea mult să mă pregătesc pentru cina cu familia lui Caleb. Îmi schimb ținuta de trei ori, alegând în final o pereche de jeanși și un pulover de cașmir crem, cu care, firește, începusem. Când se aude un ciocănit la ușa, îmi suflu părul de pe față și mă privesc pentru ultima oară. Deschid ușa și-l văd pe Caleb zâmbindu-mi. E îmbrăcat cu jeanși bleumarin și cu un pulover negru, cu o dungă gri pe piept.

Începe să spună ceva, dar apoi se oprește și mă examinează. Dacă privirea lui mai întârzie încă o secundă, va trebui să spună *orice*, însă el rostește în șoaptă:

— Ești frumoasă.

Simt cum mă îmbujorez.

— Nu e nevoie să spui asta.

— Ba da, spune el. Fie că o iei sau nu ca pe un compliment, ești frumoasă.

Privirile ni se întâlnesc și îi zâmbesc.

— N-ai pentru ce, îmi spune.

Îmi oferă mâna și mă ajută să cobor, apoi mergem spre camioneta lui. Nu-l văd pe tata, dar mama ajută un client la

pomi. Când se uită spre noi, arăt în direcția parcării, astfel încât să știe că plec.

Andrew reface stocul de plasă din jurul butoiului pentru pomi și îi simt privirea urmărindu-ne până în parcare.

— Stai puțin, îi spun lui Caleb.

Se uită înapoi spre Andrew, care acum ne aruncă în mod ostentativ căutăături urâte.

— Hai să mergem, zice Caleb. Nu contează.

— Pentru mine contează, replic eu.

Caleb îmi dă drumul la mână și continuă să meargă spre camioneta lui. Urcă și închide portiera, iar eu aștept, ca să fiu sigură că nu pleacă. Face semn cu mâna nerăbdător, ca să rezolv ce aveam de gând, așa că mă întorc și merg spre Andrew.

El continuă să lucreze la plasă și refuză să se uite la mine.

— Întâlnire de seară? zice.

— Am vorbit cu părinții mei despre Caleb, îi spun. Firește, nu am apucat să le spun atunci când am vrut, ci când am fost nevoită s-o fac... din cauza ta.

— Și totuși, te lasă să pleci, zice el. Halal educație.

— Deoarece au mai multă încredere în mine decât în tine, îi spun, așa cum și trebuie.

Mă privește în ochi. Există multă ură acolo.

— Aveau dreptul să știe că fiica lor se întâlnește cu un... ce-o fi el.

Furia mea începe să crească.

— Asta nu e treaba ta, îi spun. *Eu* nu sunt treaba ta.

Caleb vine prin spatele meu și mă ia de mână.

— Sierra, vino.

Andrew se uită la amândoi cu dezgust.

— Oriunde vă duceți, sper că nu vă vor servi cu nimic care să trebuiască să fie tăiat. Pentru binele amândurora.

Caleb îmi dă drumul mâinii.

— Cum, adică să nu existe cuțite? Întreabă el. Asta e o treabă isteată.

Îl văd pe tata mișcându-se printre doi brazi, cu ochii la noi. Mama vine spre el, îngrijorată, iar el clatină din cap.

Caleb își încleștează maxilarul și se uită în altă parte, ca și cum ar putea să-și piardă răbdarea în orice secundă și să-l pocnească pe Andrew. Partea furioasă din mine vrea asta, dar trebuie ca el să rămână calm. Vreau să știu că poate să facă asta și vreau ca părinții mei să o vadă.

Își flexează degetele și apoi își freacă ceafa. Se uită la Andrew, dar niciunul nu spune nimic. Andrew pare speriat, cu o mână ținând strâns plasa, de parcă e singurul lucru care îl împiedică să dea înapoi. Văzând teama lui Andrew, expresia lui Caleb se schimbă de la furie la scuză. Mă ia din nou de mână, împletindu-ne degetele, apoi mă conduce la camioneta lui.

Stăm în tăcere câteva minute, calmându-ne. Am senzația că ar trebui să spun ceva, dar nu știu de unde sau cum să încep. În cele din urmă, pornește motorul.

În oglinda retrovizoare, locul de desfacere se face tot mai mic, iar Caleb rupe tăcerea, spunându-mi că a luat-o pe Abby de la gară în urmă cu trei ore. Se uită la mine și zâmbește.

— De-abia așteaptă să te cunoască.

Îmi dau seama că el nu mi-a spus prea multe despre cum stau lucrurile între ei. E mai bine acum că ea stă cu tatăl lor? Lucrurile sunt tensionate atunci când se întoarce?

— Și mama abia așteaptă să te cunoască. Mă tot bate la cap cu asta de când te-am cunoscut.

— Pe bune? Nu-mi pot ascunde zâmbetul. De când ne-am cunoscut?

El ridică din umeri de parcă n-ar fi mare scofală, însă zâmbetul arogant îl trădează.

— Se prea poate să fi pomenit ceva despre o anume fată de la locul de desfacere după ce am adus pomul acasă.

Mă întreb ce i-ar fi putut spune despre mine fără posibilitatea de a lăuda niște gropițe.

Casa lui e la treizeci de minute de mers cu mașina de pe autostradă. Când intrăm în zona rezidențială, îl simt cum devine mai agitat. Nu știu dacă de vină e sora lui, mama lui sau eu, dar când tragem lângă bordură, el e deja terminat. Casa are două etaje, dar e îngustă. La fereastra din față se vede un brad de Crăciun cu luminițe colorate și cu o stea aurie în vârf.

— Chestia este, zice el, că n-am mai adus pe nimeni acasă așa.

— Așa cum? îl întreb.

El oprește motorul și privește spre casă, apoi spre mine.

— Cum ai clasifica tu ceea ce facem noi? Suntem împreună, suntem...?

Neliniștea lui e adorabilă.

— Poate că venind din partea mea e un șoc, îi spun, dar uneori e în regulă să nu definești totul.

El privește spațiul dintre noi. Sper că nu crede că dau înapoi.

— Hai să nu ne străduim acum să găsim un cuvânt pentru noi, îi spun. Suntem unul cu celălalt.

— Cu e bine, zice el, dar zâmbește cam subțire. Totuși, cel mai tare mă îngrijorează timpul care ne-a mai rămas.

Mă gândesc la mesajul pe care l-am trimis seara trecută, spunându-i lui Rachel succes pentru spectacolul din această seară. Încă nu mi-a răspuns. Am sunat-o pe Elizabeth, dar nici ea nu m-a sunat înapoi. Are dreptate să fie îngrijorat. *Eu* sunt îngrijorată. Cât timp poate cineva să fie în două locuri în același timp?

Deschide portiera larg.

— Am putea la fel de bine să pornim.

Ajungem la treptele de la intrare și el mă ia de mână. Palmele îi sunt transpirate și degetele neastâmpărate. Acesta nu e tipul calm și dulce pe care l-am cunoscut în prima zi. Îmi dă drumul mâinii pentru a-și șterge palmele de pantaloni. Apoi deschide ușa.

— Au ajuns! se aude o voce pițigăiată de sus.

Abby coboară în fugă scările, părând mult mai încrezătoare și mai frumoasă decât mine când eram în clasa a noua. Ceea ce e enervant de drăguț este că amândoi au groșițe. Îmi mușcă obrazul pe dinăuntru pentru a mă abține să remarc asta cu voce tare, căci sunt sigură că au observat și ei. Când ajunge jos, întinde mâna. Pentru o fracțiune de secundă, în timp ce mâinile noastre se ating, mintea îmi zboară la tot ce mi-am imaginat că s-a întâmplat în acea zi între ea și Caleb.

— Mă bucur tare mult că te cunosc în sfârșit! îmi spune.

Zâmbetul ei este amabil și sincer, la fel ca al fratelui ei.

— Caleb mi-a spus foarte multe despre tine. Am senzația că fac cunoștință cu o celebritate.

— Eu... Nu știu ce să spun, apoi răspund: Ei bine, e în regulă! Și eu mă bucur să te cunosc.

Mama lui Caleb iese din bucătărie cu un zâmbet asemănător, dar fără groșițe. La prima vedere, pare mai rezervată decât copiii ei.

— Nu-l lăsa pe Caleb să te țină la ușă. Intră. Sper că-ți place lasagna.

Abby se leagănă în jurul balustradei în drumul ei spre bucătărie.

— Și mai sper să poți mânca mult, mai spune ea.

Mama lui Caleb o urmărește cu privirea pe Abby intrând în bucătărie. Continuă să se uite lung în acea direcție chiar și

după ce fiica ei a ieșit din raza ei vizuală. În cele din urmă, își lasă capul în jos preț de o clipă, apoi se întoarce spre noi. Mai mult ca pentru sine, zice:

— E plăcut când e acasă.

Cu aceste cuvinte, sunt copleșită de senzația că eu n-ar trebui să mă aflu aici. Familia lor merită să împartă această primă seară fără ca o străină să le fure atenția. Îi arunc o privire lui Caleb, iar el probabil că a simțit că trebuie să vorbim.

— Am de gând să-i ofer Sierrei un tur al casei înainte de cină, spune el. E în regulă?

Mama lor ne face semn să mergem.

— Punem noi masa.

Intră în bucătărie, unde Abby trage o măsuță de la perete. O mângâie pe Abby pe păr în timp ce trece pe lângă ea, și mie mi se rupe inima.

Îl urmez pe Caleb în camera de zi. Draperiile maro-închis sunt trase, încadrând pomul de Crăciun.

— E totul în regulă? mă întreabă el.

— Mama ta petrece așa de puțin timp cu voi doi împreună, îi spun.

— Nu ai întrerupt nimic, mă liniștește el. Vreau ca tu să le cunoști. Și asta e important.

Le aud pe mama lui Caleb și pe Abby vorbind în bucătărie. Vocile lor sună vesel. Sunt foarte fericite să fie împreună. Când mă uit la Caleb, el privește lung pomul, iar ochii îi sunt incredibil de triști.

Fac un pas mai aproape de pom și mă uit la ornamente. Ți dai seama de multe lucruri după ornamentele din bradul unei familii. Acesta e un mișmaș de lucruri pe care el și Abby le-au confecționat probabil când erau mici, plus câteva ornamente elegante din locuri diferite de pe glob.

Ating un Turn Eiffel care strălucește.

— Mama ta a vizitat toate locurile astea?

El împinge ușor un sfinx care poartă un fes de Moș Crăciun.

— Știi cum încep colecțiile. Unul dintre prieteni îți aduce un ornament din Egipt, un alt prieten îl vede în pomul nostru și îți aduce și el ceva din excursia sa.

— Are ceva prieteni plimbăreți, îi spun. Ea se duce vreodată undeva?

— Nu de când cu despărțirea, îmi răspunde. La început, a fost din cauză că n-am avut destul bani.

— Și pe urmă?

Se uită spre bucătărie.

— Atunci când unul dintre copii decide să plece, bănuiesc că e mai greu să-l lași singur pe celălalt, fie și pentru scurt timp.

Ating un ornament care bănuiesc că reprezintă Turnul înclinat din Pisa, dar acesta atârnă drept pe copac.

— Nu puteai să mergi cu ea?

Râde.

— Și acum ne întoarcem la chestiunea banilor.

Caleb mă conduce sus să-i văd camera. Merge înaintea mea pe holul îngust spre o ușă deschisă aflată în celălalt capăt, dar picioarele mele se opresc în fața unei uși închise, vopsite în alb. Mă aplec și rămân fără suflu. O serie de creștături peste care s-a aplicat vopsea sunt îngrămădite la nivelul ochilor. Instinctiv, le pipăi cu buricele degetelor.

Îl aud pe Caleb icnind. Mă uit spre el și îl văd că mă privește.

— Ușa a fost cândva roșie, îmi explică. Mama a încercat să-i răzuiască cu șmirghelul vopseaua și să îi aplice o culoare diferită, astfel încât să fie mai puțin evidente, dar... iată-le.

Ceea ce s-a întâmplat în acea seară pare acum foarte real. Acum știu că a fugit de la bucătărie și a urcat un șir de trepte.

Sora lui plângea în spatele acestei uși în timp ce Caleb stătea chiar aici cu un cuțit în mână, lovind ușa iar și iar cu lama lui. Caleb – mai blând decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată – s-a repezit după Abby cu un cuțit. Și a făcut asta în timp ce prietenul lui cel mai bun privea. Nu pot uni acea versiune a lui cu cea care mă privește chiar acum. Din cadrul ușii camerei sale, expresia lui e blocată undeva între îngrijorare și rușine. Vreau să-i spun că nu m-am speriat, vreau să-l îmbrățișez și să-l asigur că totul e în regulă. Dar nu pot.

De jos, o auzim pe mama lui strigând:

— Sunteți gata să mâncați?

Continuăm să ne privim. Ușa camerei lui este deschisă, dar eu n-o să pășesc peste prag. Nu chiar acum. Acum, trebuie să revenim la normal, sau cât de aproape putem, pentru mama lui și pentru Abby. Vine spre mine, lăsându-și degetele să treacă peste mâna mea, dar nu mi-o ia. Mai privesc o dată spre ușa surorii lui și apoi merg după el spre scări.

Pereții bucătăriei sunt decorați cu farfurii colorate din ceramică. În mijlocul încăperii este așezată o măsuță pentru noi patru. Deși bucătăria noastră de acasă e mai mare decât a lor, asta pare mai intimă.

— De obicei, masa nu e în mijloc, spune mama lui, stând lângă scaunul ei, dar de obicei nu suntem atât de mulți.

— Bucătăria voastră e mult mai spațioasă decât rulota în care locuiesc eu. Întind brațele: Dacă aș face așa, aș fi în baie și în cuptorul cu microunde.

Mama lui râde și apoi se duce spre aragaz. Când deschide ușa cuptorului, încăperea se umple de mirosul delicios al caș-cavalului topit, al sosului de roșii și al usturoiului.

Caleb îmi ține scaunul și eu îi mulțumesc în timp ce mă așez. El se strecoară pe scaunul din dreapta mea, dar apoi

sare și trage un scaun și pentru sora lui. Abby râde și îl pocnește ușor și îmi dau seama după cât de dezinvoltă se simte în preajma lui că ea chiar a depășit momentul din trecutul lor.

Mama lor aduce o tavă cu lasagna și o pune în mijlocul mesei. Când se așază pe scaun, își pune un șervet în poală.

— Sierra, noi o facem în stil familial. Servește-te tu prima, îmi spune.

Caleb întinde mâna după spatulă.

— Mă ocup eu de asta.

Îmi pune pe farfurie o porție imensă de lasagna, din care curge cașcavalul, și apoi face același lucru și pentru Abby și mama lor.

— Ai uitat să-ți pui și ție, îi spun.

Caleb se uită la farfuria lui goală și atunci își taie o bucată. Abby pune un cot pe masă, acoperindu-și cu mâna un zâmbet în timp ce-l privește pe fratele ei.

— Așadar, ești în clasa a noua? o întreb. Cum îți place până acum la liceu?

— Se descurcă de minune, răspunde Caleb. Adică, te descurci, nu?

Las capul într-o parte și mă uit la el. Poate că simte nevoia să dovedească cum e totul în ordine după momentul nostru de sus.

Abby scutură din cap spre el.

— Da, dragul meu frate, mă descurc fantastic. Sunt fericită și e o școală bună.

Mă întorc spre ea și îi zâmbesc.

— Caleb e puțin cam prea protector?

Ea își dă ochii peste cap.

— El e precum poliția fericirii, mă sună mereu să se asigure că viața mea merge bine.

— Abby, zice mama lor, hai ne bucurăm de cină, bine?

— Asta e ceea ce încerc să fac, răspunde Abby.

Mama lui Caleb se uită la mine, dar zâmbetul ei pare neli-
niștit. Se întoarce spre Abby.

— Nu cred că trebuie să deschidem anumite subiecte atunci
când avem musafiri.

Caleb își pune mâna peste a mea.

— Mamă, ea doar a răspuns la o întrebare.

Îl strâng pe Caleb de mână și apoi mă uit spre Abby. Și-a co-
borât privirea.

După un minut de mâncat în tăcere, mama lui începe să mă
întrebe cum e să locuiești la o fermă de pomi de Crăciun. Abby
e uluită și impresionată de cât de mult teren deținem atunci
când încerc să-i descriu cum arată. Aproape că îi spun că ar
trebui să vină în vizită, dar sunt sigură că, oricum ar răspunde,
ar duce la o tăcere și mai stânjenitoare. Întreaga familie pare
șocată când le spun despre elicopterul unchiului Bruce și cum
agăț pomii de el în timp ce zboară.

Mama lui Caleb privește între el și sora lui.

— Nu-mi pot imagina să îl las pe oricare din voi să facă
asta.

În sfârșit, Caleb pare să se relaxeze. Împărtășim povești
despre pomii pe care i-am distribuit împreună și el le spune
despre unii pe care i-a dus singur. Ori de câte ori vorbește
Caleb, observ că mama lor se uită la Abby. Oare se întreabă,
în timp ce Abby ascultă, cum ar fi ca ei să locuiască în conti-
nuare împreună? Când le spun că a fost ideea mea să duc fa-
miliilor prăjiturile de casă, o surprind pe mama lor făcându-i
cu ochiul lui Caleb și inima îmi bate puțin mai repede. Când
terminăm de mâncat, nimeni nu face nicio mișcare pentru a
părăsi masa.

Dar atunci Abby vorbește despre cum a cumpărat un pom cu tatăl ei. Mama lor adună farfuriile, iar Abby începe să mi se adreseze direct. Îi susțin privirea, însă văd cum Caleb își privește mâinile, în timp ce mama lor pune vasele în mașina de spălat vase.

Ea nu se mai apropie de masă până ce Abby nu termină de povestit. Apoi aduce un platou plin de batoane Rice Krispies* decorate cu bombonele roșii și verzi. Abby mă întreabă dacă e greu să fiu plecată de acasă și departe de toți prietenii mei o lună întreagă în fiecare an. Luăm cu toții câte un baton și eu mă gândesc ce să-i răspund.

— Chiar îmi este dor de prietenele mele, îi răspund, dar, vezi tu, așa a fost de când m-am născut. Bănuiesc că atunci când crești într-un singur fel, e greu să-ți lipsească un mod diferit de a fi al lucrurilor.

— Din nefericire, spune Caleb, în cazul lui Abby, știm cât de diferite ar fi putut fi lucrurile.

Îl apuc de braț.

— Nu asta am vrut să spun.

Caleb își pune jos desertul.

— Știi ce, sunt frânt. Se uită la mine, cu un licăr de durere în privire, și spune: N-ar trebui să-i facem pe părinții tăi să se îngrijoreze.

E ca o găleată de apă rece care mi se varsă în cap.

Caleb se ridică, evitând privirea tuturor, și apoi își împinge scaunul la o parte. Eu mă ridic amorțită de pe al meu. Le mulțumesc mamei lor și lui Abby pentru cina plăcută și mama lor se uită în farfuria ei. Abby clatină din cap spre Caleb, dar nu e nevoie să fie rostite niciun fel de cuvinte. El pornește spre ușa de la intrare, iar eu îl urmez.

* Desert obținut din cereale crocante, unt, margarină și bezele.

Ieșim în aerul rece al nopții. La jumătatea distanței spre camioneta lui, îl apuc pe Caleb de braț și îl opresc.

— Mă simțeam bine acolo, îi spun.

— Am văzut încotro se îndreptau lucrurile, răspunde.

Vreau ca el să se uite la mine, dar nu poate. Stă acolo, cu ochii închiși, trecându-și mâna prin păr. Apoi merge spre camionetă și urcă. Urc și eu în dreapta și închid portiera. Cheia este în contact, dar n-o răsuțește încă, țintuind cu privirea volanul.

— Am impresia că totul este în regulă cu Abby, îi spun. Mamei tale îi lipsește, evident, dar persoana care nu părea să se simtă în largul ei acolo erai tu.

Pornește mașina.

— Abby m-a iertat și asta ajută. Dar eu nu mă pot ierta pentru tot ce i-am luat mamei. A pierdut atâtea din pricina mea, ceea ce e greu de uitat cu Abby șezând acolo și cu tine vorbind despre acasă.

Bagă în viteză, întoarce în direcția opusă și amândoi rămânem în tăcere tot drumul spre locul de desfacere. Când ajungem în parcare, mai e încă deschis. Văd câțiva clienți căutând printre pomi și pe tata ducând un brad proaspăt nins în Cortul Principal. Dacă seara ar fi decurs așa cum sperasem, ne-am fi întors după ce locul de desfacere s-ar fi închis pe timpul nopții. Am fi stat în camioneta lui parcată și am fi vorbit despre ce seară minunată fusese și poate că în cele din urmă ne-am fi sărutat.

În loc de toate astea, el trage într-un loc slab luminat al parcării și eu cobor din mașină. Caleb rămâne pe locul șoferului, fără să ia mâinile de pe volan. Stau lângă portiera mea deschisă, privind-l lung.

El tot nu poate să mă privească în față.

— Îmi pare rău, Sierra. Tu nu meriți asta. Când ne întâlnim aici, îl avem pe Andrew. Și ai văzut cum e la mine acasă. Nu putem merge nici măcar la o băcănie fără o dramă. Asta nu se va schimba în timpul care ne-a mai rămas.

Nu-mi vine să cred ce spune. Nici măcar nu se poate uita la mine în timp ce o spune.

— Și totuși, încă sunt aici, îi zic.

— E prea mult. Acum mă privește în ochi: Îmi pare atât de rău că ai văzut toate astea.

Îmi simt trupul slăbit și mă sprijin de portieră pentru a mă echilibra.

— Tu ai spus că meritam. Te-am crezut.

El nu-mi răspunde.

— Ceea ce mă doare cel mai tare, continui eu, e că și tu meriți. Până când îți vei da seama că asta e tot ce contează, va fi mereu prea mult.

El se uită fix la volan.

— Nu mai pot s-o fac, spune încetisor.

Aștept ca el să retragă cele spuse. Nu știe câte am făcut pentru a-i lua apărarea. Cu Heather. Părinții mei. Jeremiah. Ba chiar mi-am supărat prietenele de acasă ca să pot fi cu el. Totuși, dacă ar ști măcar o parte din astea, n-ar face decât să-l doară și mai mult.

Plec fără să închid portiera și mă duc spre rulotă fără să mă uit înapoi. Las luminile dinăuntru stinse, mă trântesc pe pat și îmi înăbuș plânsul în pernă. Vreau să vorbesc cu cineva, dar Heather e în oraș cu Devon. Și pentru prima dată, nu pot să le sun pe Rachel sau pe Elizabeth acasă.

Trag la o parte draperiile de deasupra patului meu și privesc afară. Camioneta lui n-a plecat încă. Portiera din dreapta e în

continuare deschisă. În cabină pătrunde destulă lumină cât să văd că stă cu capul plecat și că umerii i se scutură cu putere.

Vreau cu disperare să alerg afară și să mă închid cu el în camionetă. Însă pentru prima dată de când l-am cunoscut, nu mă mai încred în instinctele mele. Când aud camioneta plecând, reiau filmul serii cu tot ceea ce s-a întâmplat și ce a dus la momentul acesta.

Apoi mă adun și mă ridic. Pornesc spre locul de vânzare, forțându-mă să fiu oriunde, numai nu captivă în gândurile mele. Ajut mai multe familii și știu că fericirea mea pare falsă, dar încerc. În cele din urmă, totuși, nu mai pot să încerc și mă întorc la rulotă.

Am două mesaje vocale. Primul e de la Heather.

— Devon mi-a oferit ziua perfectă! exclamă ea, aproape prea voioasă pentru a putea să o suport acum. Și nici măcar nu e Crăciunul! M-a dus sus pe Cardinals Peak să luăm cina, îți vine să crezi? El asculta, de fapt!

Vreau să mă bucur pentru ea. Merită asta. În schimb, mă simt geloasă pentru cât de ușoare pot să fie lucrurile pentru ea.

— Apropo, zice mai departe, pomii tăi se descurcă minunat acolo sus. Am verificat.

Îi trimit un mesaj: Mă bucur că-l păstrezi ceva mai mult pe Devon.

Ea îmi răspunde: Și-a câștigat dreptul de a rămâne până de Anul Nou. Dar trebuie să înceteze cu vorbăria despre fotbalul virtual dacă vrea să ajungă până în duminica de Super Bowl*. Cum a fost cina?

Nu-i răspund.

Când încep să ascult mesajul vocal de la Caleb, e o pauză lungă înainte ca el să înceapă să vorbească.

* Finala de fotbal american a National Football League, cel mai important și mai scump eveniment sportiv anual din SUA.

— Îmi pare rău, spune.

Urmează o pauză și mai lungă, iar tăcerea e dureroasă. Suferă de atâta vreme.

— Te rog, iartă-mă. Am dat-o în bară într-un mod în care nu m-am așteptat nicicând. Tu meriți, Sierra. Îmi vei permite să trec pe la tine mâine în drum spre biserică?

Țin telefonul la ureche, ascultând până la capătul unei noi pauze.

— Te sun mâine-dimineață.

Există o mulțime de motive pentru care săptămâna viitoare nu va fi ușoară pentru noi. Cel mai probabil va fi din ce în ce mai rău pe măsură ce ne apropiem de Crăciun – de plecarea mea.

Îi trimit un mesaj: Nu e nevoie să suni. Vino pur și simplu.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

A doua zi dimineață, cineva bate la ușa rulotei noastre. Deschid chiar când Caleb se pregătește să mai bată o dată; cu cealaltă mână îmi întinde un pahar de cafea cu capac. E un gest delicat din partea unui tip cu ochi atât de triști și cu părul nepieptănat.

În loc să mă salute, spune:

— Am fost îngrozitor.

Cobor pentru a fi la același nivel cu el și accept cafeaua.

— Ba n-ai fost îngrozitor. Poate puțin cam necioplit cu Abby și cu mama ta...

— Știu, răspunde el. Și când am ajuns acasă, am avut o discuție lungă cu Abby. Ea este mai împăcată cu totul decât mine. Am vorbit despre mama și despre cum am putea să facem să-i fie și ei mai ușor.

Iau o primă înghițitură din cafeaua moca cu mentă. El se apropie de mine.

— După ce am terminat de vorbit cu ea, am rămas treaz tot restul nopții și m-am gândit. Problema mea nu mai are legătură cu rezolvarea lucrurilor dintre mine și Abby sau dintre mine și mama.

— E vorba de tine, îi spun.

— N-am putut să dorm deloc azi-noapte gândindu-mă la asta, îmi confirmă el.

— Judecând după cum arată părul tău, te cred, îi spun.

— Măcar cămașa mi-am schimbat-o.

Îl privesc din cap până în picioare. Jeanșii sunt șifonați, dar cămașa maro cu mâneci lungi e în regulă, din punctul meu de vedere.

— Nu pot să-mi iau liber toată dimineața, îi comunic, însă pot să merg cu tine la biserică?

Biserica lui nu e departe, dar strada urcă ușor până acolo. Apăsarea rămasă din seara trecută se risipește cu fiecare cot al drumului. Ne ținem de mână tot timpul pentru a fi aproape unul de altul în timp ce vorbim. Deseori, el își trece degetul mare peste al meu, și la fel fac și eu.

— Am fost de câteva ori la biserică atunci când eram mică, îi spun. De cele mai multe ori cu bunicii mei, la sărbători. Dar mama a mers toată copilăria ei.

— Eu mă străduiesc să ajung în fiecare săptămână, zice. Treptat, și mama a reînceput să meargă.

— Deci uneori te duci singur? îl întreb. Te-ai simțit ofensat când ți-am spus că eu nu merg?

El râde.

— Poate dacă ai fi spus că mergi tot timpul, fiindcă te gândea că asta te face să pari bună. Aș putea considera *asta* jignitor.

Cu prietenele mele n-am purtat niciodată o conversație despre biserică. Am impresia că ar trebui să fie stânjenitor cu cineva pe care îl plac atât de mult și care vreau să mă placă, dar nu este.

— Carevasăzică, ești credincios, îi spun. Întotdeauna ai fost?

— Așa cred. Totuși, mereu mi-am pus multe întrebări, lucruri pe care unii oameni să tem să le recunoască. Însă îmi dă ceva la care să mă gândesc noaptea. Altceva în afară de fata asta care mi-a luat mințile.

Îi zâmbesc.

— Țsta e un răspuns foarte sincer.

Cotim pe o stradă laterală și atunci zăresc biserica cu turlle albe. Vederea ei îmi dă senzația că mi se îngăduie să întrezăresc o latură personală a lui. Tipul ăsta pe care l-am cunoscut acum câteva săptămâni vine aici în fiecare duminică și acum merg și eu cu el acolo, ținându-l de mână.

Ne oprim să lăsăm o mașină să intre în parcarea ce se umple rapid. Câțiva bărbați de vârstă mijlocie cu veste reflectorizante portocalii ghidează mașinile pentru a ocupa restul de spații libere. Caleb și cu mine mergem spre ușa dublă din sticlă gravată cu o cruce mare deasupra. Mai mulți bărbați și femei, tineri și bătrâni, stau în rând în fața ușii, salutând oamenii pe măsură ce aceștia intră în holul bisericii. Stând în picioare într-o parte, probabil așteptându-l pe Caleb, se află Abby și mama lor.

— Sierra! mă strigă Abby, țopăind spre mine. Mă simt atât de ușurată să te văd. Mă temeam că încăpățânatul de frate-meu te-a speriat aseară.

Caleb îi aruncă un zâmbet sarcastic.

— Mi-a adus o moca cu mentă, îi spun. E greu să spui nu la așa ceva.

Unul dintre bărbații de la intrare își verifică mobilul și imediat după aceea intră cu toții în biserică, închizând ușa din sticlă în urma lor.

— Se pare că e timpul să intrăm, spune mama lui Caleb.

— De fapt, intervine Caleb, Sierra trebuie să se întoarcă.

— Mi-aș fi dorit să nu fiu nevoită s-o fac, îi spun. Dar duminicile se aglomerează, mai ales în săptămâna dinaintea Crăciunului.

Mama lui Caleb îndreaptă un deget spre el.

— Era să uit. Crezi că poți să dispari în după-amiaza asta?

Caleb se uită la mine, încurcat, și apoi din nou la mama lui.

— Trebuie să primesc un pachet și încerc să-l ascund de tine. Iar anul ăsta sunt decisă să nu te las să-mi strici treaba. Apoi se întoarce iar spre mine: Când era mic, trebuia să țin cadourile la serviciu, fiindcă el adulmeca toate ascunzătorile din casă.

— Asta-i îngrozitor! spun eu. Părinții mei ar putea să le țină pe ale mele la ei în dormitor și eu aș face tot posibilul să nu intru acolo. De ce să vreau să văd ce-o să primesc?

Caleb îmi ignoră inocența și o provoacă pe mama lui.

— Chiar crezi că nu voi putea să adulmec pachetul ăsta?

— Scumpule..., i se adresează ea, bătându-l pe braț. De-asta am spus-o în fața Sierrei. Sper ca ea să poată să te învețe să prețuiești anticiparea.

O, eu am anticipat mult cu băiatul ăsta.

— Sunt cu ochii pe tine, îi spun lui Caleb.

— Gândește-te la ceva de făcut până la cină, îl roagă mama lui.

Caleb se uită la sora lui.

— Se pare că trebuie să dispar în după-amiaza asta. Ce propui să facem, Abby?

— Gândiți-vă acum sau mai târziu, le spune mama lor, dar eu una intru. Nu vreau să stau la balcon, ca ultima dată.

Mă îmbrățișează și apoi intră în biserică.

Abby îi spune lui Caleb să-mi dea un fluturaș pentru slujba cu aprinderea lumânărilor din Ajunul Crăciunului, zicând:

— Neapărat trebuie să vii cu noi. E atât de frumos.

Caleb mă roagă să aștept și îl văd cum fuge spre ușa din sticlă. Abby mă privește în ochi.

— Fratele meu te place, îmi spune ea repede. Adică, te place *cu adevărat*.

Simt că mă furnică tot corpul.

— Știi că nu mai stai mult aici, continuă ea, așa că am vrut să știi asta în caz că el se comportă exact cum se comportă băieții când e vorba de sentimente.

Nu știu cum să răspund, iar Abby râde de tăcerea mea.

Caleb iese din biserică ținând în mână un fluturaș roșu. Mi-l întinde, însă durează un moment să nu mă mai uit lung la ochii lui. Pe partea tipărită a fluturașului este un desen cu o lumânare aprinsă înconjurată de o coroniță de brad și de informații privind slujba.

— E timpul să mergem, spune Abby.

Îl ia de braț pe Caleb și intră amândoi înăuntru.

Da, îmi spun eu, și mie îmi place de fratele tău. Adică, îmi place cu adevărat.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Luni dimineață, o sun pe Elizabeth să o întreb cum a fost spectacolul lui Rachel.

— S-a descurcat bine, spune Elizabeth. Totuși, ar trebui s-o întrebi pe ea.

— Am încercat! exclam eu. Am sunat-o, i-am trimis mesaje. Voi două mi-ați întors spatele.

— Fiindcă ai ales un tip în locul ei, Sierra. Am priceput că-l plăci. Grozav. Dar, zău, tu n-ai să rămâi acolo o veșnicie, îmi spune ea. Așa că, da, Rachel e supărată pe tine. Dar nici nu vrea să te vadă cu inima frântă.

Închid ochii în timp ce o ascult. Chiar și când sunt supărate foc pe mine, lor tot le pasă. Scot un gemăt și mă trântesc pe pătucul meu.

— E ridicol. Chiar e. Este o relație care nu duce nicăieri. Nici măcar nu ne-am sărutat încă!

— Sierra, e vremea Crăciunului. Ține-i un afurisit de vâsc deasupra capului și sărută-l odată!

— Vrei, te rog, să-mi faci o favoare? Îi cer eu. Poți să treci pe la mine pe acasă? Pe scrin e tăietura din primul meu brad. Vrei să mi-o trimiți prin poștă?

Elizabeth oftează.

— Vreau doar să i-o arăt, îi explic eu. El e așa de tradiționalist, încât cred că îi va face plăcere s-o vadă înainte să...

Mă opresc. Dacă o spun, mă va obseda tot restul zilei.

— Înainte să pleci, completează fraza Elizabeth. Sierra, asta se va întâmpla.

— Știu. Simte-te liberă să-mi spui că sunt proastă.

Mult timp nu-mi spune nimic.

— E inima ta. Nimeni n-are dreptul să se bage.

Uneori, ai impresia că nici măcar nu depinde de persoana care posedă inima.

— Ar trebui să-l săruți, totuși, înainte să iei vreo hotărâre importantă, îmi spune. Dacă e oribil, va fi cu atât mai ușor să renunți la el.

Izbucnesc în râs.

— Mi-e tare dor de voi două.

— Și nouă ne e dor de tine, Sierra. Amândurora ne este tare dor. Am să încerc să îndrept lucrurile cu Rachel. Ea este doar frustrată.

Mă las să cad la loc pe pat.

— După codul fetelor, sunt o trădătoare.

— Nu te învinovăți, îmi spune Elizabeth. E în regulă. Suntem doar egoiste și nu vrem să te împărțim, asta-i tot.

Înainte să încep lucrul, mă așez la laptop și mă înregistrez descriind – în franceză – tot ce s-a întâmplat de când am plecat de acasă, de la plantatul pomului pe Cardinals Peak la dusul la biserică împreună cu Caleb. Îi trimit filmarea lui *Monsieur Cappeau*, pentru a mă revanșa pentru toate apelurile telefonice pe care le-am ratat.

Iau un măr și mă îndrept spre Cortul Principal ca s-o ajut pe mama. Acum, pentru majoritatea școlilor e vacanța de iarnă și fiindcă cei care au amânat să-și cumpere brazi sunt în criză de timp, locul de desfacere ar trebui să fie aglomerat toată ziua. În anii precedenți am lucrat în aceste zile câte zece ore, însă mama îmi spune că au mai angajat câțiva elevi pentru a ajuta, așa că aş avea mai mult timp pentru mine.

Muncim cot la cot și refacem stocurile atunci când nu ajutăm clienții. Tata mai aduce doi brazi pulverizați cu zăpadă artificială. Într-o pauză de clienți, toți trei ne grăbim spre standul de băuturi. Eu îmi prepar o moca cu mentă și le spun că o să mai fac niște prăjiturile care să meargă cu brazii lui Caleb.

— Asta-i grozav, scumpo, spune tata, dar în loc să se uite la mine, privește afară. Trebuie să mă duc să văd ce fac lucrătorii.

Mama și cu mine îl privim plecând.

— Bănuiesc că asta e mai bine decât să pună piciorul în prag, spun eu.

Tata a ales abordarea de „așteaptă să se termine” în ceea ce privește relația mea cu Caleb. Partea bună e că, după ce a fost martorul confruntării mele cu Andrew, tata i-a spus să-mi ceară scuze. În loc de asta, el a preferat să-și dea demisia.

Mama își ciocnește cana de a mea.

— Poate că totuși Caleb va strânge o parte din bacșișuri și îți va cumpăra și ție un dar de Crăciun.

Când mama ia o gură din cafeaua ei, îi spun:

— Mă gândesc să-i dau tăietura din primul meu brad.

Tăcerea ei e asurzitoare, așa că duc la buze cana mea de Paști, în timp ce aștept. În fața Cortului Principal îl văd pe Luis cărând un pom spre parcare. Mai iau o gură, întrebându-mă de ce e aici dacă are deja pom.

Când privesc înapoi, mama spune:

— Pentru cineva cum e Caleb, e un dar perfect.

Las cana jos și o îmbrățișez, în timp ce ea încearcă să nu verse cafeaua pe noi.

— Îți mulțumesc că nu te comporti ciudat în ceea ce-l privește, mamă.

— Am încredere în judecata ta. Lasă cana jos și mă prinde de umeri, privindu-mă în ochi. La fel și tatăl tău, adaugă ea. Cred doar că el a hotărât să se abțină de la comentarii până ce plecăm.

Peste umărul ei îl văd pe Luis intrând înapoi în locul de vânzare, cu mănuși de lucru pe mâini. I-l arăt mamei.

— Ăla e Luis, îi spun. Îl cunosc.

— E unul dintre elevii pe care i-am angajat. Tatăl tău a spus că e tare muncitor.

La următoarea pauză de clienți, îmi încălzesc moca cu puțină cafea obișnuită. O voce din spatele meu întreabă:

— Nu vrei să-mi faci și mie una, dacă tot ești aici?

— Asta depinde, răspund, întorcându-mă spre Caleb. Tu ce-ai de gând să faci pentru mine?

Bagă mâna în buzunarul gecii sale și scoate o căciulă de Crăciun verde, tricotată, cu ornamente din fetru și cu o steluță pufoasă, galbenă. Și-o pune pe cap.

— Intenționez să las asta pe mai târziu, dar dacă în joc e o moca, mi-o pun acum.

— De ce? îl întreb râzând.

— Am cumpărat-o azi-dimineață de la un magazin de haine la mâna a doua, îmi răspunde. Sunt prins într-un totu de spiritul spilcuit al sărbătorilor.

Rămân cu gura căscată.

— *Eu* nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Zâmbește cu groșiță și ridică dintr-o sprânceană.

— *Spilcuit?* Sunt șocat. Poate că ar trebui să-ți instalezi o aplicație cu un vocabular pe telefon, așa ca mine. În fiecare zi există un cuvânt nou și de fiecare dată când îl folosești, îți acorzi singur puncte.

— Dar tu l-ai folosit corect? îl întreb.

— Așa cred, răspunde. Este un adjectiv. Ceva referitor la îmbrăcăminte.

Clatin din cap, vrând să și râd, dar și să-i smulg din cap chestia aia oribilă.

— Domnule, datorită lui *spilcuit* tocmai ai câștigat două acadele.

Caleb se oferă să mă ajute să coc prăjiturelele la el acasă, iar mama ne urează distracție plăcută. De fapt, zice că ar trebui să mă duc și să mă distrez fără să-i spun tatei, ceea ce reprezintă un sfat pe care îl urmez.

— Abby zice că i-ar face plăcere să ni se alăture, mă informează Caleb când urcăm în camioneta lui. Ai putea s-o inviți și pe Heather.

— Heather, fie că-ți vine să crezi sau nu, lucrează frenetic la un dar pentru Devon. Bănuiesc că va fi un pulover de Crăciun. Mimând oroarea, Caleb rămâne cu gura căscată.

— Ar face ea una ca asta?

— Absolut. Îi va lua și ceva ca lumea, dar după cum o cunosc pe Heather, mai întâi îi va da puloverul ca să vadă cum reacționează.

După ce cumpărăm ingredientele, Caleb mă conduce în casa lui, fiecare din noi ducând câte o pungă de cumpărături. Abby e pe canapea, tastând repede pe telefonul ei.

Fără să-și ridice privirea, spune:

— Într-un minut vin și eu. Trebuie să mă asigur că prietenele mele n-o să creadă că am dispărut de pe fața pământului. Și scoate-ți căciula aia ridicolă, Caleb.

Caleb își scoate căciula și o pune pe masa de bucătărie. A pregătit deja tăvile pentru prăjituri, lingurile de măsurat, căniile și un castron pentru amestecat.

— Ai să-mi trimiți și tu mesaje de genul ăsta din Oregon, mă întreabă, astfel încât să știu că n-ai dispărut de pe fața pământului?

Râsul meu sună forțat, și așa și este. În mai puțin de o săptămână, trebuie să mă gândesc cum să-mi iau rămas-bun.

Scot din pungi articolele cumpărate și le pun pe blatul de bucătărie.

Sună la ușa și Caleb strigă spre cealaltă cameră:

— Aștepți pe cineva?

Abby nu răspunde, probabil scrie în continuare mesaje. Caleb își dă ochii peste cap și pleacă să răspundă. Îl aud deschizând ușa și apoi urmează o pauză.

În cele din urmă, Caleb spune:

— Bună. Ce cauți aici?

Cealaltă voce – familiară și profundă – ajunge la mine în bucătărie tocmai de la ușa de la intrare.

— Așa vorbești cu cel mai bun prieten al tău dintotdeauna?

Cât pe ce să scap cofrajul cu o duzină de ouă. Habar n-am ce caută Jeremiah aici, dar îmi vine să alerg de fericire în jurul bucătăriei, cu brațele ridicate în sus.

Amândoi băieții intră în bucătărie și eu arborez o expresie calmă.

— Bună, Jeremiah.

— Fata cu brazii, spune el.

— Știi, eu mai fac și alte lucruri.

— Crede-mă, știu, îmi spune. Dacă n-ai fi fost atât de insistentă și de băgăreață, probabil că n-aș fi aici.

Caleb zâmbește și aruncă priviri de la unul la altul. Nu i-am spus niciodată despre vizita făcută de Jeremiah și de Cassandra la locul de desfacere.

— Acum, lucrurile tot nu sunt perfecte, zice Jeremiah, dar am adoptat o atitudine fermă cu Cassandra și cu mama și... iată-mă.

Caleb se întoarce spre mine, cu o privire întrebătoare și recunoscătoare în același timp. Își freacă fruntea și își îndreaptă ochii spre fereastra bucătăriei.

Încep să pun ingredientele înapoi în pungi. Momentul ăsta nu e despre mine și nici n-ar trebui să fie.

— Voi doi, stați de vorbă. Mă duc cu astea la Heather acasă.

Continuând să privească pe geam, Caleb dă să-mi spună că nu trebuie să plec, dar îl opresc.

— Stai de vorbă cu prietenul tău, îl îndemn, fără să încerc măcar să-mi ascund zâmbetul. A trecut ceva timp.

Când mă întorc, cu pungile pregătite, felul în care mă privește Caleb este iubire pură.

— Hai să ne vedem mai târziu, îi propun.

— La șapte e bine? mă întreabă. Vreau să vezi ceva.

Zâmbesc.

— De-abia aștept.

Când ajung la ușa de la intrare, îl aud pe Jeremiah spunând:

— Mi-a fost dor de tine, omule.

Îmi crește inima de bucurie și inspir adânc înainte de a deschide ușa.

După ce lăsăm ultimul pom împreună cu o cutie de prăjiturile de Crăciun, eu și Caleb mergem prin cartier în timp ce el mă pune la curent cu întâlnirea lui cu Jeremiah.

— E greu de spus când vom ieși împreună data viitoare, spune Caleb, căci el are alți prieteni acum, iar eu îi am pe ai mei. Dar vom ieși, ceea ce e cumva uluitor. Eram convins că nu aveam s-o mai facem vreodată.

— Asta e uluitor, sunt eu de acord.

Parcăm în fața casei lui Caleb și el se întoarce spre mine.

— E datorită ție, zice. *Tu ești* uluitoare.

Vreau ca acest moment să dureze, noi doi în camionetă simțindu-ne recunoscători unul pentru celălalt. În loc de asta, el deschide portiera de pe partea lui, lăsând să intre aerul rece.

— Vino, îmi spune, și apoi coboară.

Vine spre trotuar, iar eu îmi scutur emoțiile din degete înainte de a deschide portiera mea. Când cobor, îmi frec palmele pentru a mi le încălzi, iar el mă ia de mână și mergem să ne plimbăm.

Mă conduce dincolo de casele vecinilor lui și după un cot spre o alee. Intrarea în alee este luminată de un singur felinar stradal. Terenul este din asfalt rugos, străbătut pe mijloc de o rigolă din beton.

— Noi îi spunem Aleea Garajului, spune el.

Cu cât intrăm mai departe pe alee, cu atât mai slabă e lumina felinarului. Pe fiecare parte, mici alei duc spre garaje.

Garduri înalte din lemn în jurul curților ecranează, în cea mai mare parte, lumina care vine dinspre case. Aproape că-mi pierd echilibrul în rigolă, dar Caleb mă prinde de braț.

— E cam sinistru pe-aici, îi spun.

— Sper că ești pregătită, zice el, deoarece sunt pe punctul de a te dezamăgi rău de tot.

Încearcă să adopte o mină serioasă, dar zăresc un zâmbet vag.

Ne oprim acolo unde cărarea dă spre aleea de acces a casei lui, iar el mă întoarce cu umerii spre garaj. Ușa mare din metal este în mare parte ascunsă în umbra streșinii acoperișului. Mă ia de mână și mă trage înainte. Un senzor de mișcare de deasupra ușii transmite un semnal unui bec atașat.

— Mama te-a avertizat că sunt îngrozitor în ceea ce privește surprizele, îmi spune.

Îl împing în umăr.

— N-ai făcut-o!

El râde.

— Nu dinadins! Nu de data asta. Trebuia să scot din garaj corzile de bungee, iar cadoul meu era acolo.

— I-ai stricat surpriza mamei tale?

— A fost vina ei! îmi răspunde. Era chiar acolo! Dar cred că acum ai să fii bucuroasă, căci pot să o împărtășesc cu tine. Dar să nu-i spui, bine?

Nu-mi vine să cred. Se poartă ca un copilaș, ceea ce e mult prea drăgălaș pentru a fi enervant.

— Arată-mi odată ce e, îi cer.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Senzorul de mișcare rămâne pornit, iar Caleb se duce spre o cutie de control montată lângă ușa garajului. Ridică un capac de plastic care acoperă o tastatură cu butoane.

— Când eram mici, îmi spune, cu degetul deasupra primei cifre, în fiecare an îi ceream Moșului același dar. Câțiva dintre prietenii mei aveau una și eu eram invidios, dar nicio dată n-am primit-o. După un timp, am renunțat să mai cer, și bănuiesc că toată lumea a presupus că am depășit momentul. Însă n-am trecut deloc peste asta.

Zâmbetul îi este radios.

— Arată-mi! îi cer.

Degetele lui Caleb dansează deasupra unui cod din patru cifre și apoi închide capacul. Se dă un pas înapoi și ușa garajului se deschide încet. Sunt destul de sigură că în copilărie n-a cerut o decapotabilă, deși în seara asta ar fi foarte amuzant. Când ușa e pe jumătate ridicată, mă aplec să arunc o privire înăuntru. Se strecoară destulă lumină înăuntru încât să văd... *o trambulină?* Cad în genunchi, râzând în hohote.

— Ce e așa de caraghios? mă întrebă Caleb. Săritul este amuzant!

Ridic privirea spre el, dar știe exact de ce râd în halul ăsta.

— Ai spus cumva asta? Că săritul e amuzant? Câți ani ai?

— Sunt destul de matur încât să nu-mi pese, răspunde el. Când ușa garajului e ridicată de tot, intră în garaj. Vino! Îmi spune.

Mă uit la grinzile joase din lemn ale tavanului.

— Nu putem sări înăuntru, remarc eu.

— Bineînțeles că nu. Câți ani ai *tu*? Apucă de o parte a trambulinei și își îndoiaie genunchii. Ajută-mă!

Metru cu metru, ducem trambulina în alee.

— Nu te îngrijorează că te aude mama ta? îl întreb.

Pentru mine, entuziasmul de pe chipul lui face să merite chiar și posibilitatea asta. S-a zis cu momentul în care eu îl învăț să prețuiască anticiparea.

— E petrecerea de sărbători de la biroul ei, îmi spune. O să ajungă acasă foarte târziu.

— Și Abby?

— S-a dus la un film cu o prietenă.

Calcă pe ștaifurile pantofilor pentru a se descălța și apoi sare pe trambulină. Încep să-mi scot primul pantof, dar el deja țopăie ca o gazelă prostuță.

— Nu mai trage de timp și treci încoace, îmi cere.

Îmi scot și cel de-al doilea pantof, pășesc peste margine și apoi îmi legăn picioarele încălțate cu șosete. Durează numai câteva minute și intrăm în ritm în timp ce ne învărtim unul în jurul celuilalt și râdem în hohote. Unul urcă în timp ce altul coboară. El continuă să sară mai sus pentru a-mi da mie mai mult elan și, curând, căpătăm destul de mult curaj încât Caleb să facă un salt pe spate.

E uimitor să-l văd atât de liber și de despovărat. Nu e vorba că e întotdeauna serios, dar acum e altfel, ca și când ar fi regăsit ceva ce a pierdut.

În pofida rugăminții lui, refuz să încerc un salt peste cap și, în cele din urmă, obosim amândoi suficient cât să luăm o pauză. Plonjăm pe spate. Cerul nopții e plin de stele. Amândoi respirăm greu și numai piepturile noastre se mișcă, în sus și în jos, din ce în ce mai încet. După un minut de nemișcare, lumina de la garaj se stinge.

— Uită-te la stelele alea, îmi spune Caleb.

Pe alee este întuneric și noaptea e liniștită. Singurele zgomote care se aud sunt respirațiile noastre, câțiva greieri din iederă și o pasăre în copacul unui vecin mai îndepărtat. Apoi, dinspre Caleb aud un arc din metal scârțâind.

Stând în continuare nemișcați, astfel încât lumina să rămână stinsă, îl întreb:

— Ce faci?

— Mă mișc foarte, foarte încet, îmi răspunde. Vreau să te țin de mână pe întuneric.

Îmi mișc capul cât de încet pot pentru a mă uita la mâna mea. Siluetele noastre sunt întunecate pe fundalul plasei elastice și mai întunecate a trambulinei. Degetele lui se furișează spre ale mele. Având în continuare nevoie să-mi trag răsuflarea, sunt în așteptarea atingerii lui.

Între noi țâșnește o scânteie albastră. Sar într-o parte.

— *Au!*

Lumina se aprinde și Caleb râde isteric.

— Îmi pare foarte rău!

— Ar fi bine să-ți pară rău, îi spun. N-a fost câtuși de puțin romantic.

— Poți să-mi oferi și tu un șoc, dacă vrei, îmi spune el. Asta e romantic, nu?

Încă culcată pe spate, îmi frec picioarele înainte și înapoi pe trambulină, apoi mă întind spre lobul urechii lui.

Bzzt!

— *Au!*

Se apucă, râzând, de ureche.

— Asta chiar a durut!

Se ridică în picioare, apoi merge cu pași târșiți pe trambulină, descriind un cerc mare. Eu mă ridic și îi imit mișcările, în timp ce ne privim lung.

— Ce, ne luptăm aici? îl întreb. Dă-i drumul.

— Poți să fii sigură c-o facem.

Arată cu un deget în fața lui și se năpustește asupra mea. Mă feresc într-o parte și îl împung în umăr.

— A doua oară! Te-am atins de două ori.

— În regulă, gata cu Domnul Amabil.

În pas alergător, mă duc în partea opusă, dar el e în spatele meu, cu degetele întinse. Privindu-i picioarele cu atenție, fac un mic salt pentru a ateriza exact acolo unde pășește el, dezechilibrându-l complet. Cade în față și îl ating la ceafă.

Ridic brațele în aer.

— Respins!

Întins pe burtă, se uită în sus la mine cu un rânjel malefic. Privesc iute în jur, dar nu există nicio scăpare de pe trambulină. Face un salt rapid și ajunge în genunchi, apoi în picioare și mă plachează. Săltăm o dată și el se răsuțește astfel încât eu cad deasupra lui. Rămân fără suflare. Mă prinde cu mâinile pe la spate, ținându-mă strâns. Ridic capul suficient cât să-i văd ochii, îmi suflu părul din fața lui și râdem amândoi. Treptat, râsetele încetează, iar noi respirăm sacadat, cu piepturile și abdomenele lipite unul de celălalt.

Mă mângâie pe obraz cu o mână și mă trage spre el. Buzele lui pe ale mele sunt atât de moi, îndulcite cu mentă. Mă lipesc și mai tare de el și mă pierd în sărutul nostru. Alunec de

pe pieptul lui și apoi el se răsuțește și ajunge deasupra mea. Îl cuprind cu brațele și ne sărutăm mai intens. Ne tragem înapoi pentru a ne recăpăta suflul și ne privim în ochi.

În mintea mea, există o mulțime de lucruri care mă săcăie și amenință să mă extragă din acest moment. Dar, în loc să-mi fac tot felul de griji, închid ochii, mă lipesc de el și îmi permit să cred în noi.

Drumul de întoarcere spre locul de desfăcere se desfășoară în cea mai mare parte în tăcere. Descopăr că sunt aproape hipnotizată de brelocul lui Caleb, pe care se leagănă poza cu noi în poala lui Moș Crăciun. De nu s-ar mai sfârși vreodată săptămâna asta!

Când intră în parcare, mă ia de mână. Mă uit spre rulotă și văd cum se trage o draperie în camera tatei și a mamei.

Caleb mă ține și mai strâns de mână.

— Îți mulțumesc, Sierra.

— Pentru ce?

Îmi zâmbește.

— Pentru că ai sărit pe trambulină cu mine.

— O, a fost plăcerea mea, îi spun.

— Și pentru că ai făcut ca aceste câteva săptămâni să fie cele mai bune din viața mea.

Se apleacă să mă sărute și încă o dată mă pierd în sărutarea lui. Trec cu buzele de pe maxilar la urechea lui și îi șoptesc:

— Și ale mele.

Lipindu-ne obrajii, ascultându-ne reciproc respirațiile, nu ne mișcăm. După săptămâna viitoare, nu va mai fi niciodată așa. Vreau să rețin acest moment și să mi-l imprim pe inimă, astfel încât să nu pălească niciodată.

Când într-un final cobor din camionetă, privesc luminile camionetei până ce au dispărut demult.

Tata vine în spatele meu.

— Țsta trebuie să fie sfârșitul, Sierra. Nu vreau să te mai vezi cu el.

Mă răsucesc spre el și văd cum clatină din cap.

— Nu e chestia cu sora lui. Nu numai asta. E totul.

Sentimentul cald și minunat pe care l-am trăit toată seara iese din mine sângerând, înlocuit de o groază apăsătoare.

— Am crezut c-ai renunțat.

— O să plecăm în câteva zile, îmi spune tata, doar știi asta. Și trebuie să știi că te-ai atașat prea tare de el.

Nu-mi pot găsi glasul și nici măcar cuvintele pentru a striga la el. Lucrurile mergeau în cele din urmă bine și el trebuie să strice asta? Nu. N-am să-l las s-o facă.

— Mama ce spune? îl întreb.

Se întoarce ușor spre rulotă.

— Nici ea nu vrea să fii rănită.

Când nu-i răspund, se răsuțește cu totul și pornește înapoi spre rulota înghesuită pe care obișnuiam să o consider acasă.

Mă întorc spre pomii de Crăciun. În spatele meu, aud bocancii tatei urcând treptele de metal ale rulotei și ușa închizându-se în urma lui. Nu mă pot duce acolo. Nu încă. Așa că mă duc spre pomi, iar acele lor îmi zgârie mânecile și pantalonii. Mă așez jos pe pământul rece, unde luminile de afară nu mă pot ajunge.

Încerc să-mi imaginez că sunt acasă, unde cândva au crescut acești copaci din jurul meu, privind aceleași stele.

În rulotă, nu prea reușesc să pun geană pe geană toată noaptea. Când trag draperiile prima dată, soarele încă nu a

răsărit. Stau culcată pe pat, privind afară, urmărind stelele care încep să pălească. Cu cât dispar mai multe, cu atât mai pierdută mă simt.

Mă hotărâsc să dau de Rachel. N-am mai vorbit de când am ratat spectacolul ei, dar ea mă cunoaște mai bine ca oricine și eu am nevoie să-i spun cum mă simt. Îi trimit un mesaj în care îi cer scuze. Îi spun că mi-e dor de ea. Îi spun că i-ar plăcea de Caleb, dar că părinții mei cred că mă apropii prea mult de el.

În cele din urmă, îmi răspunde: Pot să te ajut?

Expir profund și închid ochii, atât de recunoscătoare să o am pe Rachel în viața mea.

Îi spun: Am nevoie de un miracol de Crăciun.

În lunga pauză care urmează, privesc cum începe să răsară soarele.

Ea răspunde: Lasă-mă două zile.

Caleb apare a doua zi cu un zâmbet larg pe față, ducând un pachet învelit în revista de benzi desenate de duminică și cu mult prea multă bandă adezivă. În spatele lui, o văd pe mama privindu-ne. Deși e clar că nu-i deloc încântată, rămâne cu cli-entul ei.

— Ce e asta? îl întreb, reprimându-mi teama că tata se va întoarce de la alergarea lui de prânz. Vreau să spun, în afara unei invitații de a te învăța cum să împachetezi.

Îmi întinde pachetul.

— Nu există decât un mod prin care să afli.

Pachetul e cumva moale și când rup ambalajul văd de ce. Este acea căciulă caraghioasă de Crăciun pe care o purta în urmă cu două zile.

— Nu, cred că asta îți aparține.

— Știu, dar am văzut cât erai de invidioasă, îmi spune, incapabil să-și disimuleze zâmbetul. Mi-am închipuit că la voi iernile sunt mult mai friguroase decât la noi.

Pariez că nu crede că o voi purta, de aceea mi-o pun imediat pe cap.

Trage părțile laterale peste urechi și apoi își lasă mâinile acolo în timp ce se apleacă să mă sărute. Las ca sărutul să se petreacă, dar îmi țin buzele strânse. Când el nu se trage înapoi, mă văd nevoită s-o fac eu.

— Îmi pare rău, spune el. N-ar fi trebuit să fac asta aici.

În spatele lui, cineva își drege vocea și eu mă uit peste umărul său.

— Sierra, trebuie să te întorci la lucru, mă anunță mama. Vizibil stânjenit, Caleb privește spre brazi.

— Urmează să primesc sarcina de a curăța toaletele?

Nimeni nu râde.

El se uită la mine.

— Ce se întâmplă?

Mă uit în jos și văd pantofii mamei venind mai aproape.

— Caleb, spune ea, Sierra ne-a spus lucruri minunate despre tine.

Ridic privirea spre ea, ochii mei implorând-o să fie blândă.

— Și știu ce simte pentru tine, continuă mama și se uită la mine, dar nici măcar nu încearcă să zâmbească. Însă noi plecăm într-o săptămână și, cel mai probabil, la anul nu vom mai veni înapoi.

Nu-mi iau privirea dintr-a ei, dar văd cum Caleb se întoarce spre mine și inima mi se frânge. *Eu* trebuia să-i spun asta *dacă* ar fi fost necesar și, fiindcă nimic nu e sigur, nu era încă necesar.

— Tatăl ei și cu mine nu ne simțim în largul nostru văzând cum progresează această relație fără ca toată lumea să știe cum stă treaba. Apoi se uită la mine: Tatăl tău se va întoarce într-un minut. Hai să încheiem asta.

Pleacă și rămân singură cu Caleb, al cărui chip e un amestec de trădare și cedare.

— Ar trebui ca tatăl tău să nu mă vadă? mă întrebă.

— El crede că relația noastră devine prea serioasă, îi răspund. Nu trebuie să te temi, doar că se simte din cale-afară de protector.

— Din cale-afară de protector, deoarece nu vă mai întoarceți aici?

— Asta încă nu e sigur, răspund, dar nu-l mai pot privi în ochi. Ar fi trebuit să-ți spun, adaug.

— Ei bine, acum ai ocazia. Ce altceva nu-mi mai spui?

O lacrimă îmi alunecă pe obraz. Nici măcar nu mi-am dat seama că plâng, dar nu-mi pasă.

— Andrew a vorbit cu el, îi explic, dar e în regulă.

— Cum să fie asta în regulă?

Vocea îi este rigidă.

— Fiindcă am vorbit eu cu ei și le-am spus...

— Ce le-ai spus? Căci noi vorbim chiar acum și în mod sigur nimic nu e în regulă.

Îl privesc și îmi șterg lacrimile de pe obraz.

— Caleb...

— Sierra, asta nu se va schimba. Nu în timpul care a mai rămas familiei tale. Și atunci, de ce-ți mai bați capul cu mine?

Mă întind să-l iau de mână.

— Caleb...

El face un pas înapoi, punând distanță între noi.

— Te rog, nu, îi spun în șoaptă.

— Am spus că tu meritai, Sierra, și meriți. Dar nu știu dacă restul merită. Și știu că eu nu merit.

— Ba da, îi spun. Caleb, tu...

Se întoarce și iese din Cortul Principal, apoi se duce drept spre camioneta lui și pleacă.

A doua zi, tata se întoarce de la oficiul poștal și lasă un plic gros lângă mine la casa de marcat. Au trecut douăzeci și patru de ore fără ca eu și tata să vorbim. N-am fost niciodată așa, dar nu pot să-l iert. În partea de sus a plicului există o inimă roșie desenată în jurul numelui *Elizabeth Campbell* de la adresa expeditorului. După ce mai rezolv doi clienți, desfac pachetul.

Înăuntru se află un plic de scrisori și o cutie roșie strălucitoare de mărimea unui puc de hochei. Scot capacul cutiei, înlătur un strat de vată și iată tăietura groasă de doi centimetri din primul meu pom. Pe margine are încă un strat de scoarță aspră. În centru este pomul de Crăciun pe care l-am pictat când aveam unsprezece ani. Acum două zile, dacă m-aș fi uitat la asta, m-aș fi simțit emoționată doar gândindu-mă cum ar reacționa Caleb dacă i-aș da-o. Acum, nu simt nimic.

O clientă se apropie de teighea și pun capacul la loc pe cutie. Când doamna pleacă, deschid scrisoarea. În timp ce Elizabeth a fost cea care mi-a trimis tăietura din pom, bilețelul poartă caligrafia lui Rachel: *Sper ca asta să te ajute cu miracolul acela de Crăciun pe care l-ai cerut.*

Împreună cu bilețelul sunt și două bilete pentru balul de iarnă. În partea de sus e scris cu litere roșii, elegante, *Globul de Zăpadă al Iubirii*. Pe partea stângă este un cuplu care dansează în interiorul unui glob de zăpadă, în timp ce în jurul lor curge sclipiciul argintiu.

Închid ochii.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În pauza de prânz mă duc la rulotă și ascund cutia roșie sub o pernă de pe patul meu. Iau fotografia cu mine și cu Caleb reze-mată de marginea ferestrei și strecor biletele între fotografie și apărătoarea din carton aflată în spate.

Înainte să-mi pierd curajul, îl caut pe tata și îl rog să mai facă o plimbare cu mine. M-am frământat suficient de mult pentru asta. Îl ajut să lege un pom pe mașina unui client și apoi plecăm împreună.

— Vreau să te mai gândești la asta, îi spun. Spui că nu e din pricina trecutului lui Caleb, iar eu te cred.

— Bine, deoarece...

Îl întrerup:

— Ai spus că e și din cauză că mai avem mai puțin de o săptămână și eu mă îndrăgostesc de el. Și ai dreptate, chiar așa este. Știu că asta te face să nu te simți în largul tău dintr-un milion de motive, dar mai știi și că n-ai fi spus nimic dacă n-ai fi putut folosi trecutul lui drept scuză.

— Nu știi, poate, dar eu tot...

— Și deși asta mă supără atât de tare, pentru că nu e corect față de Caleb, uiți de singura persoană care ar trebui să constituie cea mai importantă parte pentru tine.

— Sierra, numai la tine mă gândesc aici, îmi spune. Da, e greu să văd cum fetița mea se îndrăgostește. Și da, e greu să dau uitării trecutul lui. Dar mai mult decât orice, scumpo, nu pot să stau și să văd cum te alegi cu inima frântă.

— N-ar trebui ca asta să fie decizia mea? îl întreb.

— Ba da, dacă poți lua totul în calcul. Se oprește din mers și privește spre stradă. Mama ta și cu mine nu ne-am spus asta încă, dar o știm amândoi. E aproape sigur că la anul nu vom mai veni.

Pun o mână pe brațul lui.

— Tată, îmi pare foarte rău.

Privind în continuare spre stradă, își petrece un braț în jurul umerilor mei și eu îmi sprijin capul de pieptul lui.

— Și mie, spune el.

— Deci, cel mai tare te îngrijorează cum mă voi simți eu când o să plec, îi spun.

El se uită la mine și știu că în povestea asta eu sunt cea mai importantă parte pentru el.

— N-ai cum să înțelegi cât de greu va fi, îmi spune.

— Atunci, spune-mi tu. Fiindcă tu știi. Ce-ai simțit când ai cunoscut-o pe mama și apoi a trebuit să pleci?

— A fost cumplit, îmi răspunde. De câteva ori am crezut că nu vom reuși. Ba chiar am luat și o pauză și o vreme am ieșit amândoi cu alte persoane. Asta, la naiba, aproape că m-a ucis.

Următoarea mea întrebare este exact locul în care voiam să ajung.

— Și a meritat?

Îmi zâmbeste și apoi se întoarce să se uite spre locul nostru de desfacere.

— Firește că a meritat.

— Păi, bine, atunci, îi spun.

— Sierra, mama ta și cu mine fuseserăm amândoi implicați în relații serioase înainte să ne cunoaștem. Pentru tine, e prima dată când te îndrăgostești.

— N-am spus niciodată că m-am îndrăgostit!

El râde.

— Nu e nevoie s-o spui.

Privim amândoi mașinile și eu îi trag brațul mai bine în jurul meu. El se uită la mine și oftează.

— În câteva zile, ți se va frânge inima. Așa va fi. Dar n-am să fac să te doară și mai tare luându-ți cele câteva zile rămase cu el.

Îl îmbrățișez cu putere și îi spun că îl iubesc.

— Știu, răspunde el tot în șoaptă. Și știi că mama ta și cu mine vom fi aici să te ajutăm să-ți vindecii inima.

Cu brațul lui în jurul umerilor mei și cu brațul meu pe după mijlocul lui, mergem înapoi la locul de desfacere.

— Trebuie să ții cont de un lucru, îmi spune. Gândește-te cum se va termina pentru amândoi sezonul ăsta. Căci se va termina. Așa că nu ignora asta.

Când i se alătură mamei în Cortul Principal, alerg la rulotă și îl sun pe Caleb.

— Treci încoace și cumpără un pom, îi spun. Știu că ai livrări de făcut.

Când îl văd pe Caleb intrând în parcare, s-a întunecat deja. Luis și cu mine cărăm un pom mare spre camioneta lui.

— Sper ca ăsta să se potrivească oriunde mergeți! spune Luis.

Caleb sare din mașină și aleargă în spatele camionetei să deschidă oblonul.

— Acesta s-ar putea să nu se încadreze în marja mea de prețuri, spune, chiar și cu un discount.

— Ba nu, îi spun, fiindcă e gratis.

— E un dar din partea părinților ei, adaugă Luis. Pentru moment, ei trag un pui de somn, așa că...

— Luis, sunt chiar aici, îl întrerup. Pot să-i spun și eu.

Luis roșește și apoi se îndreaptă spre locul de vânzare, unde o clientă așteaptă să i se tragă în plasă bradul. Caleb, între timp, pare confuz.

— Am avut o discuție cu tata, îi spun.

— Și?

— Și ei au încredere în mine. De asemenea, le place ce faci tu cu pomii lor, așa că vor să-l doneze pe acesta pentru cauză.

El se uită spre rulotă și un zâmbet vag îi mijește pe buze.

— Bănuiesc că atunci când ne întoarcem, poți să le spui dacă donația lor încapă.

După ce livrăm pomul, care cu greu încapă în casă – și unde copilul de cinci ani *o ia razna* de încântare –, Caleb îndreaptă mașina spre Cardinals Peak. Parchează în fața porții din metal și își deblochează portiera.

— Așteaptă aici ca să deschid poarta, îmi spune. Putem merge cu mașina până sus și, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să-ți văd în sfârșit pomii.

— Atunci, oprește motorul, îi spun. Mergem pe jos.

Se apleacă în față pentru a privi în susul dealului.

— Ce, te temi de o mică plimbare noaptea? îl necăjesc eu. Sunt sigură că ai o lanternă, nu-i așa? Te rog, nu-mi spune că ai o camionetă, dar nu și o lanternă!

— Ba da, îmi răspunde, de fapt chiar am una!

— Perfect!

Dă cu spatele pe un petic de pământ cu iarbă de pe marginea drumului și ia o lanternă din torpedou.

— Nu e decât una, îmi spune. Sper că e în regulă să stai aproape de mine.

— O, dacă trebuie, îi spun.

Sare din camionetă, vine pe partea mea și deschide portiera. Ne tragem fermoarele jachetelor până sus în timp ce privim la silueta înaltă a lui Cardinals Peak.

— Îmi place să vin aici, îi spun. De fiecare dată când urc versantul, cred că... am senzația că... pomii mei sunt o profundă metaforă personală.

— Uau, se miră Caleb. Țsta s-ar putea să fie cel mai adânc lucru pe care te-am auzit spunându-l.

— O, mai taci! Dă-mi lanterna aia.

Îmi dă lanterna, dar continuă să meargă.

— Pe bune. Te superi dacă folosesc asta la școală? Profesorului meu de engleză îi va plăcea.

Îi dau un ghiont cu umărul.

— Hei, am fost crescută la o fermă de pomi de Crăciun. Îmi este permis să devin sentimentală când mă uit la ei, chiar și dacă nu mă pot exprima.

Îmi place cum Caleb și cu mine ne putem tachina reciproc și să nu pară mare scofală. Lucrurile grele încă sunt prezente – nu putem evita o zi din calendar –, dar am găsit o cale de a ne aprecia unul pe celălalt chiar acum.

În seara asta e mai frig decât atunci când am venit cu Heather aici de Ziua Recunoștinței. Caleb și cu mine nu vorbim prea mult în vreme ce urcăm; pur și simplu ne bucurăm de răcoarea din aer și de căldura atingerii noastre. Înainte de ultima cotitură, ies de pe drum și îl conduc la lumina lanternei în

tufele înalte până la genunchi. Fără să se plângă, mă urmează cale de mai mulți metri.

Luna în pătrar aruncă umbre adânci pe această parte a dealului. Acolo unde tufișurile se răresc, trec ușor cu lanterna peste pomii mei, prinzând unul sau doi odată în cadrul fasciculului îngust.

Caleb vine alături de mine și mă cuprinde cu un braț peste umeri, aducând ușor trupurile noastre împreună. Când mă uit la el, el privește pomii. Îmi dă drumul și se apropie de mica mea fermă, părând extrem de fericit în timp ce se uită de la ei la mine.

— Sunt minunați, îmi spune. Se apleacă și adulmecă unul dintre brazi. Miroase exact a Crăciun.

— Și arată a Crăciun, deoarece Heather vine în fiecare vară să-i tundă, îi spun.

— Ei nu cresc așa în mod natural?

— Nu toți, îi explic. Tatei îi place să le spună oamenilor că noi toți avem nevoie de puțin ajutor pentru a intra în spiritul sărbătorilor.

— Familiei tale îi plac metaforele, observă Caleb.

Trece în spatele meu și mă învăluie într-o îmbrățișare, lăsându-și bărbia să se odihnească pe umărul meu.

Preț de câteva minute, privim pomii în tăcere.

— Îi iubesc, îmi spune el. Ei sunt mica ta familie de pomi.

Mă înclin într-o parte și îl privesc în ochi.

— Acum cine e sentimental?

— Te-ai gândit vreodată să-i împodobesti? mă întreabă.

— Am făcut asta o dată, împreună cu Heather – în cel mai natural mod posibil, firește. Am folosit conuri de brad și flori, plus niște stele pe care le-am cumpărat, făcute din semințe și din miere.

— Ați adus daruri pentru păsărele? mă întreabă. Foarte drăguț.

Ne întoarcem spre tufișuri, iar eu mă răsucesc și îi mai admir o dată – probabil ultima oară când îi văd înainte de plecare. Îl țin pe Caleb de mână, fără să știu câte ocazii voi mai avea în viața mea să fac asta. El arată mai departe, spre locul de desfacere al familiei mele. De aici, de sus, arată ca un mic dreptunghi luminat. Stâlpii și fulgii care se întind între pomi le luminează verdele profund. Iată Cortul Principal și rulota argintie. Văd trupuri mergând printre copaci, un amestec de clienți, lucrători și poate mama și tata. Caleb trece din nou în spatele meu și mă cuprinde în brațe.

Asta e casa mea, gândesc. Acolo jos... și chiar aici.

Își trece mâna în jos pe brațul meu care ține lanterna, iar apoi mută fasciculul luminos încet spre pomii mei.

— Număr cinci, îmi spune. Parcă ai spus că sunt șase.

Inima mi se oprește. Îndrept lanterna spre brazi.

— Unu, doi...

Inima mi se frânge când mă opresc la cinci. Alerg înapoi la tufișuri, trecând lumina lanternei rapid înainte și înapoi de-a lungul solului din fața mea.

— E primul! Cel mare.

Caleb vine spre mine prin tufe. Înainte să ajungă la mine, se împiedică de ceva solid. Luminez la picioarele lui și apoi duc o mână la gură. Îngenunchez pe pământ alături de ciot, care reprezintă tot ce a mai rămas din cel mai bătrân pom. Deasupra tăieturii sunt mici mărgele de sevă uscată.

Caleb îngenunchează alături de mine. Ia lanterna de la mine și o ține cu ambele mâini.

— Cineva s-a îndrăgostit de el, îmi spune. Probabil că acum e în casa lor, împodobit tot și minunat. E ca un dar care...

— Era un dar pe care eu să-l fac, îi spun. Nu pentru ca cineva să-l ia.

Mă ajută să mă ridic în picioare și îmi culc obrazul pe umărul lui. După mai multe minute petrecute așa, pornim pe drumul de întoarcere. Mergem încet și nu spunem nimic. El mă conduce cu grijă, ocolind toate gropile și pietrele.

Apoi se oprește, privind la câțiva metri dincolo de drum. Îi urmăresc privirea în timp ce el se îndreaptă într-acolo. Lanterna luminează verdele închis al pomului meu, aruncat pe o latură și lăsat să se usuce în tufe.

— Pur și simplu l-au abandonat aici? întreb.

— Bănuiesc că pomul tău a opus rezistență.

Mă prăbușesc la pământ și nu-mi pasă că plâng.

— Îl urăsc pe cel care a făcut asta!

Caleb vine lângă mine și pune o mână pe spatele meu. Nu spune nimic, nu-mi spune că va fi bine și nici nu mă judecă pentru cât de tare sufăr pentru un copac. Pur și simplu înțelege.

Într-un sfârșit, mă ridic. El îmi șterge lacrimile de pe față și mă privește în ochi. Tot nu vorbește, dar știu că e alături de mine.

— Aș vrea să pot explica de ce mă port astfel, îi spun, dar el închide ochii și apoi îi închid și eu și știu că nu e nevoie.

Privesc din nou pomul. Oricine l-o fi văzut aici, s-a gândit că arăta foarte frumos. S-a gândit că l-ar putea face și mai frumos. Și a încercat, a vrut cu adevărat, dar a fost prea mult pentru el.

Așa că l-a abandonat.

— Nu vreau să mai stau aici, spun.

Caleb merge în spatele meu, ațintind lumina la picioarele mele în timp ce ne îndepărtăm.

Când Heather sună să vadă dacă poate să-mi țină de urât la locul de desfacere, îi povestesc despre pomul de pe Cardinals Peak și că poate nu sunt cea mai plăcută companie. Fiindcă mă cunoaște bine, vine imediat. Îmi spune că anul ăsta am fost „o fantomă care livrează pomi” și e tristă că n-am mai petrecut la fel de mult timp împreună. Îi amintesc că ori de câte ori am avut o oră sau două libere, ea era cu Devon.

— S-a zis cu Operațiunea Dă-I Papucii Iubitului, îi spun.

Heather mă ajută să refac stocul de la standul cu băuturi.

— Presupun că n-am vrut niciodată cu adevărat să-i dau papucii, pur și simplu am vrut ca el să fie un iubit mai bun. Am început atât de bine, dar pe urmă el a devenit... nu știu...

— Afabil?

Ea își dă ochii peste cap.

— Cum să nu. Vom folosi unul dintre cuvintele tale.

O pun la curent cu toată drama cu Andrew și cu tata, și cum a fost nevoie de două discuții pentru a-i face pe părinții mei să înțeleagă de ce nu este o opțiune să nu-l mai văd pe Caleb în timpul care ne-a mai rămas.

— Uite cum pune fata mea piciorul în prag, spune Heather. Îmi ia mâna și mi-o strânge. Sierra, eu tot mai sper că te vei întoarce la anul. Dar, dacă nu se va întâmpla, mă bucur că anul acesta a fost așa.

— Presupun. Dar chiar trebuia să fie atât de plin de suișuri și coborâșuri?

— Păi, acum înseamnă mult mai mult, zice ea. Uită-te la mine și la Devon. El a devenit afabil, bine? În fiecare zi era același lucru și foarte plictisitor. Am luat în calcul să mă despart de el și atunci s-a întâmplat chestia cu Regina Zăpezii. A provocat tensiune, dar apoi el mi-a oferit ziua perfectă. Unde ne

aflăm acum, ne-am câștigat dreptul de a fi. Și tu și Caleb v-ați câștigat, cu siguranță, aceste câteva zile rămase.

— Cred că am câștigat suficient pentru câțiva ani, îi spun. Iar Caleb a câștigat destul pentru o viață întreagă.

O oră mai târziu, Heather pleacă să lucreze la darul ei surpriză pentru Devon. Restul zilei se scurge încet cu clienții care tot vin. Seara socotesc banii din casa de marcat și pun deoparte tot ce trebuie încuiat.

Mama vine spre mine în timp ce răsucesc comutatorul pentru a stinge instalația cu fulgi de nea.

— Tata și cu mine am vrea să te scoatem la cină, îmi spune.

Mergem spre Breakfast Express și, când intrăm în vagonul plin, Caleb umple cana de cafea a unui bărbat aflat la câteva mese mai departe. Fără să-și ridice privirea, spune:

— Vin la dumneavoastră într-un minut.

— Nu te grăbi, îi răspunde tata, zâmbind.

Caleb probabil că e epuizat. Se uită fix la noi în timp ce înaintează și îi câteva secunde să-și dea seama cine suntem. Când o face, izbucnește în râs și ia câteva meniuri.

— Arăți obosit, îi spun.

— Un băiat a anunțat că e bolnav, așa că am venit mai devreme, îmi răspunde. Măcar asta înseamnă mai multe bacșișuri.

Îl urmăm spre un separeu gol, aproape de bucătărie. După ce ne așezăm, el pune șervețelele și tacâmurile.

— Probabil că mâine voi mai putea să cumpăr doi brazi, spune. Oamenii mai cumpără pomi, nu-i așa? Cu toate că e aproape de Crăciun?

— Încă e deschis la noi, răspunde tata. Dar nu e la fel de aglomerat ca aici.

Caleb pleacă să ne aducă apă. Îl privesc cum se îndepărtează, arătând puțin agitat, dar total adorabil. Când arunc o privire peste masă, tata clatină din cap în direcția mea.

— Va trebui să înveți să-l ignori pe tatăl tău, spune mama. Așa l-am suportat eu.

Tata o sărută pe mama pe obraz. De douăzeci de ani împreună, ea știe cum să-l facă să tacă atunci când e caraghios, dar într-un fel în care lui îi place.

— Mamă, ți-ai dorit vreodată altceva în afară de lucrul la fermă? o întreb.

Îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu pentru asta am mers la facultate, dacă la asta te referi. Caleb se întoarce cu trei ape și trei paie împachetate.

— V-ați hotărât ce vreți să comandați?

— Îmi pare rău, zice mama. Nici n-am apucat să ne uităm în meniuri.

— Nu vă faceți griji, e perfect așa, răspunde Caleb. Există un cuplu *minunat* – sunt sarcastic – care se pare că are mai multă nevoie de atenția mea.

Pleacă, iar tata și mama își iau meniurile.

— Dar ai avut vreodată zile în care să te întrebi? continui eu cu întrebările. Cum ar fi fost viața ta dacă n-ar fi trebuit să se învârtă în jurul unei sărbători?

Mama își lasă meniul jos și mă studiază.

— Sierra, regreti asta?

— Nu, îi răspund, dar e tot ce cunosc. Tu măcar ai avut câteva Crăciunuri normale înainte să te măriți. Ai cu ce să compari.

— N-am regretat niciodată viața pe care am ales-o, zice mama. Și a fost alegerea mea, așa că pot să fiu mândră de asta. Am ales viața alături de tatăl tău.

- A fost o viață interesantă, asta-i sigur, adaugă tata.
Mă prefac că citesc meniul.
- A fost un an interesant.
- Și mai sunt doar câteva zile, spune mama.
Când arunc o privire, se uită la tata cu mâhnire.

În după-amiaza următoare, camioneta lui Caleb trage în parcare, cu Jeremiah pe locul din dreapta. După felul în care coboară răsând și vorbind, arată ca doi tipi care n-au avut niciodată o pauză dureroasă în relația lor de prietenie.

Luis se duce la ei și își scoate mânușa de lucru pentru a da mâna cu ei. Cu toții sporovăiesc veseli înainte ca Jeremiah și Caleb să se îndrepte spre Cortul Principal.

— Fata cu brazii! exclamă Jeremiah, ciocnindu-și mai întâi pumnul de al meu. Băiatul meu zice că s-ar putea să aveți nevoie de ajutoare în plus să strângeți aici de Crăciun. Unde mă înscriu?

— N-ai planuri cu familia ta? îl întreb.

— Noi facem schimb de cadouri în Ajun de Crăciun înainte de slujba de la biserică, îmi răspunde. Apoi dormim până târziu și ne uităm până seara la fotbal. Dar îți sunt cumva dator, știi?

Mă uit de la unul la altul.

— Așadar, e totul în ordine aici? întreb.

Jeremiah privește în jos.

— Părinții mei nu știu unde sunt. Mă acoperă Cassandra.

— Te acoperă cu o condiție, spune Caleb. Se uită la mine.

În seara de Revelion, tipul e șoferul desemnat pentru întreaga echipă de majorete.

Jeremiah râde.

— E o slujbă grea, dar sunt pregătit. Pornește cu spatele spre ieșire, zicându-mi: Mă duc să-l găsesc pe tatăl tău și să-l întreb cum e cu strânsul.

— Dar tu? îl întreb pe Caleb. Ai de gând să ne ajuți să strângem locul ăsta?

— Mi-aș petrece ziua aici, dac-aș putea, îmi răspunde, dar avem tradiții pe care, dacă nu le-aș respecta, nu m-aș simți bine. Poți să mă înțelegi, nu-i așa?

— Bineînțeles. Și mă bucur că puteți fi cu toții împreună, îi spun.

Deși sunt sinceră, nu va fi o bucurie prea mare să văd cum sosește ziua de Crăciun.

— Dacă găsești timp să te strecorei, eu voi fi la Heather o vreme, făcând schimb de daruri cu ea și cu Devon.

El surâde, însă ochii lui oglindesc aceeași tristețe pe care eu o simt.

— Am să apar și eu la un moment dat.

În timp ce îl așteptăm pe Jeremiah să se întoarcă, niciunul din noi nu mai știe ce să mai spună. Acum, plecarea pare atât de reală... și atât de curând. În urmă cu două săptămâni, părea că această zi e foarte departe. Aveam timp să vedem ce se poate întâmpla și cât de mult ne putem îndrăgosti. Acum, pare că totul s-a întâmplat prea târziu.

Caleb mă ia de mână și îl urmez în spatele rulotei, departe de toată lumea. Înainte să-l întreb ce căutăm, mă sărută. Mă sărută și îl sărut ca și cum ar fi ultima oară. Nu mă pot abține să nu mă întreb dacă *este* ultima oară.

Când se retrage, buzele lui sunt roșii și puțin umflate. La fel le simt și pe ale mele. Mă ține de obraji și ne lipim frunțile laolaltă.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta de Crăciun, îmi spune.

— Mai avem doar câteva zile. Nu știi ce-o să facem.

— Vino cu mine la slujba de aprindere a lumânărilor, îmi propune. Cea despre care ți-a povestit Abby.

Ezit. N-am mai fost la biserică de-o veșnicie. De Crăciun, el ar trebui să fie înconjurat de oameni care cred în ce crede el și care simt ce simte el.

Gropița îi revine.

— Vreau să fii acolo. Te rog.

Îi zâmbesc și eu drept răspuns.

— Bine.

Dă să pornească spre locul de desfacere, dar îl iau de mână și îl trag înapoi. El ridică o sprânceană.

— Ce-ți trebuie acum?

— Cuvântul de azi din vocabular, îi spun. Sau ai terminat cu încercările de a mă impresiona?

— Nu-mi vine să cred că te îndoiești de mine, îmi spune. Adevărul e că am ajuns să fiu cu adevărat prins de cuvintele astea. Cel de azi e *diafan*.

Clipesc.

— Încă unul pe care nu-l știi.

El își ridică brațele în sus.

— Da!

— Bine, poate că ăsta e cuvântul, îi spun, ridicând dintr-o sprânceană, dar ce înseamnă?

Ridică și el dintr-o sprânceană.

— E ceva delicat sau translucid. Stai, știi ce înseamnă *translucid*, nu-i așa?

Râd și îl trag din ascunzătoare.

Luis ne face semn cu mâna și vine alergând.

— Băieții și cu mine am ales un pom perfect pentru tine, îi spune lui Caleb.

A fost grozav să-l văd pe Luis devenind parte din familia de la locul de desfacere.

— Tocmai l-am pus în camionetă.

— Mulțumesc, omule, îi zice Caleb. Dă-mi eticheta, ca să plătesc pentru el.

Luis clatină din cap.

— Nu, pe ăsta l-am luat noi.

Caleb se uită la mine, dar eu habar n-am ce se petrece.

— Unii dintre băieții din echipa de baseball cred că e grozav ce faci, îi explică Luis. Și eu la fel. Așa că ne-am gândit că am putea să rupem câțiva dolari din bacșișul nostru și să-l cumpărăm noi pe ăsta.

Îi dau un ghiont lui Caleb cu umărul. Faptele lui bune devin contagioase.

Luis se uită la mine, puțin agitat.

— Nu-ți face griji, n-am folosit discountul pentru angajați.

— O, tu n-ar trebui să-ți faci griji pentru asta, îi spun.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului, Heather o ia pe Abby și o aduce la locul de desfacere. Abby l-a tot bătut la cap pe Caleb să vadă dacă poate să mă ajute și ea, deoarece se pare că încă din copilărie își dorise să lucreze într-un loc în care se vând brazi. Chiar dacă asta e o exagerare, sunt bucuroasă să îi fac pe plac.

În capătul îndepărtat al Cortului Principal așezăm două capre pentru tăiat lemne, peste care punem un placaj de mărirea unei uși. Deasupra, clădim un morman de crengi de brad tăiate, pe care noi trei le îndesăm în pungi de hârtie și le permitem clienților să le ia acasă. Oamenilor le place să-și decoreze mesele și pervazurile cu crengi de brad înainte să ajungă familiile în vizită. Pungile dispar aproape la fel de repede pe cât le umplem noi.

— Ce îi pregătești în secret lui Devon pentru Crăciun? o întreb pe Heather. Aș paria că e un pulover de Crăciun.

— Ei bine, chiar m-am gândit la asta, răspunde ea, dar am mers pe o variantă și mai bună. Așteaptă puțin.

Înțege înapoi la tejghea unde și-a lăsat geanta. Abby și cu mine ne uităm una la alta și ridicăm din umeri. Heather vine

înapoi, ținând mândră în sus un... fular roșu cu verde, de circa șaptezeci de centimetri, ușor răsucit.

— Mama m-a învățat să împletesc, ne spune.

Îmi mușc obrazul în interior pentru a nu izbucni în râs.

— Heather, în două zile e Crăciunul.

Ea privește, înfrântă, fularul.

— N-am avut nici cea mai vagă idee că va dura atât de mult. Dar mă gândesc că după ce plec de aici, am să mă încui în camera mea și-am să privesc filmulețe cu pisoii suficient cât să-l termin.

— Cel puțin, un lucru e sigur, îi spun, ăsta e modul perfect de a discerne iubirea lui.

Abby se oprește din umplutul unei pungi.

— Am uitat, ce înseamnă *a discerne*?

Și eu, și Heather izbucnim în hohote de râs.

— Ce cred eu că înseamnă, spune Heather, vârând fularul în buzunar, este că dacă Devon mă iubește cu adevărat, va purta fularul ăsta de rahat ca și când ar fi cel mai minunat lucru pe care l-a primit vreodată.

— Asta înseamnă, îi confirm, dar nu e totuși un test corect.

— Tu l-ai purta dacă ți l-aș dăru, zice Heather, și are dreptate. Dacă nu-mi poate oferi aceeași devoțiune, nu merită darul adevărat.

— Și care e ăla? întrebă Abby.

— Bilete la un festival de comedie, îi răspunde Heather.

— Mult mai bine, aprob eu.

Heather îi povestește lui Abby despre ziua perfectă pe care i-a oferit-o Devon drept cadou de Crăciun în avans. Într-o zi, zice Abby, ar vrea și ea un iubit care să pună la cale un picnic pe vârful lui Cardinals Peak pentru ea.

Heather zâmbește în timp ce umple încă o pungă.

— Nu e ca și cum *lui* nu i-a făcut plăcere acolo sus.

Arunc cu o mână de crengi de brad în ea. Nu e nevoie să elaboreze subiectul în prezența surorii mai mici a lui Caleb.

După ce mama lui Abby vine să o ia, discuția trece la viața mea amoroasă.

— Am senzația că mai sunt încă multe aici pentru noi, dar că plec mult prea curând.

— Și anul viitor e încă indecis? mă întreabă ea.

— Nu foarte indecis, îi răspund. De fapt, e foarte puțin probabil. Nu știu ce-am să fac dacă n-am să pot să te văd iarna viitoare.

— Nu va mai fi un Crăciun adevărat, asta e sigur, spune Heather.

— Toată viață m-am întrebat cum ar fi să rămân acasă după Ziua Recunoștinței, zic eu. Să am șansa unui Crăciun cu zăpadă și să experimentez lucruri pe care le fac oamenii normali în timpul vacanței. Dar, ca să fiu sinceră, să mă întreb nu e același lucru cu a-mi dori.

Heather și cu mine am încetat să mai umplem pungi.

— Ai discutat asta cu Caleb?

— Gândul ăsta ne-a chinuit tot timpul.

— Ce zici de vacanța de primăvară? mă întreabă Heather.

Nu trebuie să aștepti o veșnicie pentru a-l revedea.

— Va fi la tatăl lui, îi răspund.

Mă gândesc la biletele pentru balul de iarnă pe care le-am ascuns în spatele fotografiei noastre. Ca să i le dau, ar trebui să știm sigur unde ne situăm. Ar trebui să știu ce vrem amândoi. Ar însemna să plec de aici, dar cu promisiunea de a fi împreună.

— Dacă Devon și cu mine am putut să ne rezolvăm problemele, spune Heather, la fel puteți și tu cu Caleb.

— Nu știu dacă e așa, îi spun. Voi sunteți împreună în timp ce faceți asta.

După ce închidem activitatea anuală în Ajunul Crăciunului, părinții mei și cu mine luăm cina în Airstream. Friptura a fiert la foc mic toată ziua, așa că în toată rulota miroase delicios. Tatăl lui Heather ne-a adus turte de mălai făcute de el. Din cealaltă parte a măsuței, tata mă întreabă ce părere am dacă vom renunța să mai venim aici la anul.

Rup turta de mălai în două.

— Nu depinde de mine. De fiecare dată când închidem în Ajunul Crăciunului, aici stau și mănânc. Singurul lucru diferit este această întrebare.

— Asta este din perspectiva *ta*, zice mama. Din partea asta a mesei, fiecare an arată diferit.

Iau o bucățică de turtă și o mestec încet.

— Ai o mulțime de oameni care îți doresc tot ce-i mai bine pentru tine, spune tata. Aici, în acest oraș, acasă...

Mama se apleacă peste masă și mă ia de mână.

— Sunt convinsă că ai senzația că te tragem în direcții diferite, însă asta e pentru că ținem la tine. Sper că acest an ți-a dovedit-o.

Tata fiind tata, se simte dator să adauge:

— Chiar dacă îl închei cu inima frântă.

Mama îl înghiontește în umăr.

— În liceu, Domnul Cinic – tatăl tău – și-a petrecut vara în tabăra de baseball de aici după ce ne-am cunoscut în iarna de dinainte.

— În acea perioadă am ajuns să te cunosc foarte bine, zice tata.

— Cât de bine ai fi putut să mă cunoști în câteva săptămâni? îl întreabă mama.

— Destul de bine, îi spun eu. Crede-mă.

Tata își așază mâna peste mâna mea și a mamei.

— Scumpo, suntem mândri de tine. Indiferent de schimbările din afacerea noastră, vom trece prin asta ca o familie. Și indiferent ce hotărăști tu cu Caleb, noi... știi tu... noi putem...

— Noi te susținem, intervine mama.

— Întocmai, spune tata, lăsându-se pe spate și luând-o pe mama cu brațul pe după umeri. Avem încredere în tine.

Mă duc la ei și îi cuprind într-o îmbrățișare de familie. Simt cum tata își înalță gâtul pentru a se uita la mama.

Când mă întorc la locul meu, mama se ridică și se duce în camera lor pentru a lua cele câteva mici cadouri pe care le-am adus cu noi. Cel mai nerăbdător dintre noi toți e tata – seamănă mult cu Caleb în această privință –, așa că el e primul care-și deschide cadoul.

Ține cutia departe de el.

— Un elf? comentează el, strâmbând din nas. Pe bune?

Eu și mama aproape că murim de răs. Tata se plânge de această păpușică în fiecare an, jurând că nu va ceda și n-o va cumpăra niciodată. De vreme ce își petrece luna decembrie într-o rulotă departe de casă, a presupus că nici nu va trebui s-o facă.

— Planul era, explică mama, ca Sierra și cu mine să-l ascundem acasă după ce tu plecai în California.

— Și atunci, spun eu, aplecându-mă în față, pentru un maximum de efect, ți-ai fi petrecut întreaga lună gândindu-te la el, întrebându-te unde ar fi putut să fie.

— Asta m-ar fi înnebunit, spune tata. Scoate elful și îl ține cu capul în jos, de un picior. Anul ăsta v-ați întrecut pe voi înșevă.

— Cred că dacă există o parte bună a lucrurilor, îi spun, acum poți să-l cauți acasă zilnic.

— Țsta e un alt exemplu, zice tata, de a nu avea mereu nevoie de o parte bună a lucrurilor.

— În regulă, e rândul meu, spune mama.

În fiecare an, ea vrea să fie surprinsă cu o loțiune de corp cu parfum diferit. În timp ce, din fericire, adoră mirosul brazilor de Crăciun, după ce a fost învăluită în el o lună întreagă, vrea să miroasă a altceva în noul an.

Despachetează sticluta și o întoarce pentru a citi eticheta.

— Castravete și lemn-dulce? Cum Dumnezeu ai găsit așa ceva?

— Sunt două dintre aromele tale preferate, îi amintesc eu.

Ea deschide capacul, miroase și apoi toarnă o picătură în palmă.

— Chestia asta e incredibilă! exclamă și se dă cu ea pe mâini.

Tata îmi întinde o cutiuță argintie.

Emoționată, deschid cutia și dau deoparte un strat subțire de vată. Dedesubt strălucește o cheie de mașină.

— Mi-ați cumpărat o mașină!

— De fapt, este camioneta unchiului Bruce, spune mama, dar vom reface tapițeria în ce culori vei dori tu.

— S-ar putea să nu fie potrivită pentru drumuri lungi, spune tata, însă e grozavă pentru fermă și ca să te plimbi prin oraș.

— Te deranjează că e a lui? mă întreabă mama. Nu ne-am putut permite ceea ce tu...

— Mulțumesc, le spun.

Întorc cutia cu fundul în sus, astfel încât cheile îmi cad în palmă. După ce, preț de câteva secunde, le țin în palmă pentru

a le simți greutatea, mă năpustesc de la locul meu și îi îmbrățișez cu putere.

— E incredibil!

De dragul tradiției, după ce farfuriile murdare sunt puse teanc în chiuvetă, ne urcăm în patul părinților și ne uităm pe laptopul meu la *Cum a furat Grinch Crăciunul*. Ca de obicei, cam pe când inima lui Grinch se mărește de trei ori în acea zi, mama și tata dorm buștean. Eu sunt complet trează, cu stomacul strâns ghem, deoarece e timpul să mă pregătesc pentru slujba lumânărilor cu Caleb.

În seara asta nu e nevoie să probez o grămadă de ținute. Înainte ca ei să apuce să se miște în pat, m-am decis asupra unei fuste negre simple și a unei bluze albe. În micuța baie, îmi întind părul cu placa. Când mă machiez cu grijă, zăresc în oglindă zâmbetul mamei, în spatele meu. Îmi întinde un pulover nou din cașmir roz.

— În caz că se face frig, îmi spune.

Mă răsucesc pe călcâie.

— De unde l-ai luat?

— A fost ideea tatălui tău, îmi răspunde. El a vrut să ai ceva nou pentru seara asta.

Ridic în sus puloverul.

— Tata l-a ales?

Mama râde.

— Sigur că nu. Și mulțumește-le stelelor tale norocoase, fiindcă dacă l-ar fi ales el, probabil c-ai fi putut să-l îmbraci și peste un costum de schi, îmi spune mama. M-a rugat să-ți iau ceva în timp ce voi puneți crenguțele în pungi.

Mă privesc în oglindă și lipesc puloverul de mine.

— Spune-i că-l iubesc.

Ea surâde privind reflexiile noastre în oglindă.

— Dacă reușesc să-l trezesc după ce pleci, o să facem niște popcorn și ne uităm la *Crăciun alb*.

Fac asta în fiecare an, de obicei cu mine cuibărită între ei.

— Întotdeauna v-am admirat pentru că tu și tata nu vă săturați niciodată de Crăciun, îi spun.

— Scumpo, dacă am simți vreodată asta, spune mama, am vinde ferma și am face altceva. Ceea ce facem noi este special. Și e plăcut să știm că și Caleb apreciază asta.

Se aude o bătaie ușoară în ușă. Inima îmi bubuie în timp ce mama mă ajută să-mi trag puloverul peste cap fără să-mi stric părul. Înainte să o pot îmbrățișa încă o dată, ea se duce în camera ei și închide ușa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Deschid ușa, așteptându-mă să fiu copleșită la vederea chipeșului meu partener din Ajunul Crăciunului. În loc de asta, Caleb e îmbrăcat cu un pulover foarte strâmt cu mutra uriașă a lui Rudolph, tras peste o cămașă mov și o pereche de pantaloni militarești. Îmi acopăr gura și clatin din cap.

El deschide larg brațele.

— Ei?

— Spune-mi că nu l-ai împrumutat de la mama lui Heather, îi zic.

— Ba da! exclamă el. Chiar de la ea l-am împrumutat. A fost unul dintre puținele pe care le avea cu tot cu mâneci.

— În regulă, deși îmi place spiritul tău, n-o să mă pot concentra asupra slujbei dacă ești îmbrăcat cu asta.

Cu brațele larg deschise în lături, își examinează puloverul.

— Se pare că n-ai nici cea mai vagă idee de ce mama lui Heather are așa ceva, îi spun.

Oftează, apoi, fără tragere de inimă, își ridică puloverul peste piept, dar se blochează la urechi și trebuie să-l smucesc eu pentru a ieși. Acum este îmbrăcat adecvat în calitatea sa de chipeș partener al meu.

E o seară rece de iarnă. Multe dintre casele de-a lungul drumului pe care îl parcurgem au luminițele aprinse. Unele arată de parcă acoperișurile le-ar fi tivite de țurțuri strălucitori. Altele au reni albi luminoși care pasc pe peluze. Preferatele mele sunt casele care strălucesc în multe culori.

— Arăți minunat, îmi spune Caleb.

Îmi ia mâinile în timp ce mergem și îmi sărută fiecare deget.

— Mulțumesc, îi răspund. Și tu la fel.

— Vezi? Devii tot mai pricepută la a accepta complimente, îmi zice.

Mă uit spre el și zâmbesc. Pe obrajii lui se reflectă lumini albe și albastre de la casa din apropiere.

— Spune-mi despre seara asta, îl rog. Bănuiesc că va fi aglomerat.

— Se țin două slujbe în noaptea de Crăciun, îmi explică. Prima este pentru familii, cu o piesă de teatru și un milion de copilași de patru ani îmbrăcați în îngeri. E haotică și zgomo-toasă și perfectă. Liturghia de la miezul nopții, cea la care mergem noi, este mai solemnă. E în genul discursului măreț al lui Linus din *Crăciunul lui Charlie Brown*.

— Îmi place Linus.

— Asta-i bine, spune Caleb, căci altminteri seara s-ar opri aici.

Parcurgem și restul drumului, pe străzile care urcă în pantă lină, mână în mână, în tăcere. Când ajungem la biserică, par-carea e plină. Multe mașini sunt parcate lângă bordură, iar de pe străzile din apropiere vin și mai mulți oameni.

În fața ușilor din sticlă, Caleb mă oprește înainte să intrăm. Mă privește în ochi.

— Mi-aș dori să nu pleci, îmi spune.

Îi strâng mâna, dar nu știu ce să-i răspund.

Deschide o ușă și îmi face loc să trec. Singura lumină vine de la lumânările care licăresc în suporturile înalte din lemn, montate de-o parte și de alta a fiecărei bănci. Grinzi groase din lemn, aflate pe pereții laterali, se ridică deasupra ferestrelor înalte cu vitralii în roșu, galben și albastru. Grinzile se unesc în centrul tavanului cu vârf ascuțit, creând efectul unei corăbii răsturnate cu susul în jos. În partea din față a bisericii, marginea scenei este tivită cu ghivece de crăciunițe roșii. Estrada în trepte e deja plină de coriști în robe albe. Deasupra lor, în fața tuburilor de alamă ale orgii, atârnă o coroană enormă.

Cele mai multe bănci sunt arhipline, iar oamenii stau înghesuți. Ne strecurăm pe o bancă din fund și o femeie mai în vârstă se apropie de noi dinspre culoar. Ne întinde fiecăruia câte o lumânare albă, neaprinșă, și un cerc din carton cât palma mea. În mijlocul cercului este o gaură mică și mă uit cum Caleb trece vârful lumânării prin gaură. Împinge cartonul puțin mai jos de jumătatea lumânării.

— Astea sunt pentru mai târziu, îmi spune. Cartonul reține picăturile de ceară.

Vâr și eu lumânarea prin gaura cartonului și o pun în poală.

— Vin și mama și sora ta?

El dă din cap spre cor. Abby și mama lor sunt amândouă în centrul estradei, zâmbind și privindu-ne. Mama lui pare foarte fericită să stea alături de Abby. Caleb și cu mine le facem cu mâna în același timp. Abby începe să fluture și ea din mână, dar mama ei îi trage mâna în jos, căci dirijorul corului se instalează în fața lor.

— Abby a fost dintotdeauna o cântăreață înăscută, îmi explică Caleb în șoaptă. A repetat numai de două ori împreună cu ei, dar mama zice că s-a armonizat perfect cu ceilalți.

Colindul de deschidere este „Hark! The Herald Angels Sing”.

După ce mai interpretează câteva cântece, preotul ține o cuvântare sinceră și profundă despre povestea Crăciunului și despre ce înseamnă această noapte pentru el. Frumusețea cuvintelor lui și recunoștința în felul în care le prezintă mă mișcă. Îl țin pe Caleb de braț, iar el se uită la mine cu blândețe.

Corul începe să cânte „We Three Kings”. Caleb se apleacă spre mine și îmi spune în șoaptă:

— Vino afară cu mine.

Îmi ia lumânarea din poală și eu ies după el din biserică. Ușa dublă din sticlă se închide în urma noastră și din nou suntem în aerul rece al nopții.

— Ce facem? îl întreb.

El se apleacă și mă sărută blând. Îi mângâi obrajii reci, ceea ce face ca buzele lui să pară și mai calde. Mă întreb dacă voi simți fiecare sărut cu Caleb la fel de nou și de magic.

Își întoarce capul într-o parte, ascultând.

— Începe.

Pornim spre partea laterală a bisericii. Pereții și turla se înalță deasupra noastră. Ferestrele înguste de deasupra sunt întunecate, însă știu că sunt făcute din vitralii.

— Ce începe? îl întreb.

— E întuneric înăuntru, deoarece ușierii au stins toate lumânările, îmi spune. Dar ascultă.

Închide ochii. Îi închid și eu. E slab la început, dar apoi îl aud. Nu e doar corul care cântă, ci toți enoriașii.

— *Noapte de vis... timp prea sfânt.*

— Chiar acum există doi oameni în partea din față a bisericii care țin lumânări aprinse. Doar doi. Toți ceilalți au lumânări la fel ca noi.

Îmi întinde lumânarea. O țin de partea de jos, iar cercul din carton se află deasupra degetelor mele.

— Cei doi oameni cu flăcările pășesc pe culoarul central; unul se îndreaptă spre banca din stânga, celălalt se duce în dreapta.

— *Pruncul dulce visează.*

Caleb scoate un pliculeț de chibrituri din buzunar, rupe un chibrit, închide din nou capacul și îl scapără. Aprinde fitilul lumânării sale și apoi scutură chibritul pentru a-l stinge.

— Oamenii de pe locurile din margine, cei care sunt mai aproape de culoar, își înclină lumânările spre cel cu focul. Apoi folosesc acea flacăra pentru a aprinde lumânarea persoanei de lângă ei.

— *Lumii îi dă mântuire.*

Caleb își îndreaptă lumânarea spre a mea și eu o aplec pieziș, ținând fitilul în flacăra sa, până ce începe să ardă.

— Asta continuă, lumânare după lumânare. Trece înapoi, rând după rând. Lumina se împrăștie de la o persoană la alta... încet... creând această anticipare. Aștepți ca această lumină să ajungă la tine.

Mă uit la mica flăcăruie a lumânării mele aprinse.

— *Pace în ea aducând.*

— Om după om, lumina este dată mai departe și întreaga încăpere se umple de strălucire.

— *Domnul e pe pământ.*

Vocea îi este blândă.

— *Privește în sus!*

Mă uit la ferestrele cu vitralii. Acum, dinăuntru vine o strălucire caldă. Sticla lucește în tonuri de roșu, galben și albastru. Cântecul continuă și eu îmi țin respirația.

— *Noapte de vis... timp prea sfânt.*

Versurile sunt cântate încă o dată până la capăt. În cele din urmă, în biserică și aici, se lasă liniștea.

Caleb se apleacă în față. Cu o suflare ușoară, își stinge lumânarea. Apoi o stinge și pe a mea.

— Mă bucur c-am venit aici, îi spun.

Mă trage mai aproape și mă sărută cu blândețe, ținându-și buzele lipite de ale mele timp de câteva secunde.

Continuând să ne ținem unul de altul, mă las pe spate și îl întreb:

— Dar de ce n-ai vrut să văd asta înăuntru?

— În ultimii ani, niciodată nu m-am simțit mai calm ca în momentul în care mi se aprindea lumânarea în Ajunul Crăciunului. Pentru doar o secundă, totul era în regulă. Se trage și mai aproape, cu bărbia lipită de umărul meu, și îmi șoptește la ureche: Anul ăsta am vrut să petrec acest moment numai cu tine.

— Îți mulțumesc, îi spun tot în șoaptă. A fost perfect.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Ușa bisericii se deschide și liturghia din noaptea de Crăciun s-a încheiat. E trecut de miezul nopții și oamenii care pleacă sunt probabil oboseți, dar toate chipurile sunt pline de o fericire tihnită – de bucurie. Cei mai mulți dintre ei nu spun nimic în timp ce se îndreaptă spre mașinile lor, dar se aud câteva urări afectuoase de „Crăciun fericit”.

E Crăciunul.

Ultima mea zi.

Îl văd pe Jeremiah ținând ușa deschisă pentru câțiva oameni, apoi vine spre noi.

— V-am văzut furișându-vă afară, spune el. Ați pierdut partea cea mai bună.

Mă uit la Caleb.

— Am pierdut partea cea mai bună?

— Nu cred, răspunde el.

Îi zâmbesc lui Jeremiah.

— Ba nu, n-am pierdut-o.

Jeremiah îi strânge mâna lui Caleb și apoi îl îmbrățișează.

— Crăciun fericit, prietene!

Caleb nu spune nimic; doar își strânge prietenul în brațe și închide ochii.

Jeremiah îl bate pe spate și apoi mă strânge pe mine în brațe.

— Crăciun fericit, Sierra!

— Crăciun fericit, Jeremiah!

— Ne vedem mâine-dimineată, îmi spune și apoi se întoarce în biserică.

— Ar trebui să pornim spre casă, zice Caleb.

Nu există un mod în care să descriu cât de mult a însemnat seara asta pentru mine. În acest moment, vreau să-i spun lui Caleb că-l iubesc. Acesta ar fi timpul potrivit, chiar aici, deoarece acum știu că e adevărat.

Totuși, n-o spun. Nu e corect ca el să audă aceste cuvinte și apoi eu să plec atât de curând. Să le rostesc ar însemna și să mi le gravez în inimă. M-aș gândi la aceste cuvinte tot drumul către casă. În schimb, spun:

— Mi-aș dori să pot opri timpul în loc.

E tot ce pot da fiecăruia din noi.

— Și eu, răspunde și mă ia de mână. Ce urmează pentru noi? Știm oare?

Aș vrea ca el să-mi poată da un răspuns la această întrebare. Să spun că ținem legătura mi se pare mult prea insignifiant. Știm că așa vom face, dar ce altceva?

Clatin din cap.

— Nu știu.

Când ajungem înapoi la locul de desfacere, Caleb mă sărută și apoi face un pas înapoi. I se pare corect să înceapă să se desprindă. Nu există niciun miracol de Crăciun care să mă poată ține aici sau să ne garanteze mai mult decât ceea ce avem acum.

— Noapte bună, Sierra.

Nu pot să-i întorc salutul.

— Ne vedem mâine, îi spun.

În timp ce se îndreaptă către camionetă, cu capul plecat, îl văd uitându-se la fotografia noastră de pe breloc. După ce deschide portiera, se mai întoarce o dată spre mine.

— Noapte bună, spune.

— Ne vedem mâine-dimineață.

Mă trezesc cu un amestec de sentimente contradictorii. Mănânc un mic dejun frugal din fiertură de ovăz cu zahăr brun înainte să plec spre casa lui Heather. Când ajung acolo, o găsesc șezând pe veranda din față, așteptându-mă.

Fără să se ridice, îmi spune:

— Iar mă părăsești.

— Știu.

— Și de data asta, nu știm când ai să te întorci, adaugă.

Într-un final, se ridică și mă îmbrățișează.

Camioneta lui Caleb trage pe aleea de acces, cu Devon pe locul din dreapta. Coboară amândoi, fiecare ținând în brațe câteva cadouri împachetate. Tristețea care îl copleșise noaptea trecută pe Caleb în timp ce pleca pare să fi dispărut.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit! rostim la unison eu și Heather.

Amândoi băieții ne sărută pe obraz, iar apoi Heather ne conduce în bucătărie, unde ne așteaptă prăjituri cu cafea și ciocolată caldă. Caleb refuză prăjitura, deoarece a mâncat omletă și frigănele cu mama lui și cu Abby.

— E o tradiție, ne spune, dar își vâra o acadea mentolată în ciocolata caldă.

— Ai sărit azi pe trambulină? îl întreb.

— Abby și cu mine am avut un concurs de sărituri pe spate la prima oră. Se ține cu mâna de burtă și adaugă: Ceea ce n-a fost tocmai cel mai înțelept lucru după micul dejun, dar a fost distractiv.

Heather și Devon se lasă pe spate în scaunele lor, privind-ne cum stăm de vorbă. Ar putea fi ultima noastră conversație și se pare că nu se grăbesc să ne întrerupă.

— I-ai spus mamei tale că deja o găsiseseși? îl întreb.

Soarbe din ciocolată și zâmbește.

— M-a amenințat că la anul îmi va da doar carduri cadou.

— Ei bine, anul ăsta a găsit cadoul perfect, îi spun și mă aplec să-l sărut.

— Și în această notă, intervine Heather, a sosit timpul pentru cadourile *noastre*.

Aproape că nu mă pot uita în timp ce Devon începe să-și despacheteze darul care arată cam moale. Scoate fularul roșu cu verde, inegal și încă prea scurt. Își înclină ușor capul și îl răsuțește iar și iar. Apoi zâmbește, posibil cel mai mare și mai sincer zâmbet pe care l-am văzut vreodată pe buzele lui.

— Iubito, tu l-ai făcut?

Heather zâmbește și ea și ridică din umeri.

— Îmi place! Își petrece fularul în jurul gâtului și acesta de-abia dacă îi trece de claviculă. Până acum, nimeni nu mi-a împletit vreun fular. Nu-mi vine să cred cât de mult timp ai petrecut lucrând la el!

Heather radiază și se uită spre mine. Dau din cap aprobator, iar ea se instalează pe genunchii lui Devon, îmbrățișându-l.

— Am fost o iubită tare rea, îi zice. Iartă-mă. Îți promit că voi fi mai bună.

Devon se trage înapoi, încurcat. Atinge fularul.

— Am spus că-mi place.

Heather se duce înapoi la locul ei și îi dă un plic în care se află biletele pentru spectacolul de comedie. El pare încântat, dar nu la fel de mult ca de fularul pe care continuă să-l poarte mândru.

Heather îmi întinde peste masă un plic.

— Nu este pentru acum, spune, dar sper că vei aștepta asta cu nerăbdare.

Scot o foaie tipărită care a fost împăturită în trei. Îmi trebuie două secunde să descifrez că e o chitanță pentru un bilet de tren de aici până în Oregon. Pentru vacanța de primăvară!

— Vii să mă vezi?

Heather execută un mic dans de bucurie în scaunul ei.

Ocolesc masa și o strâng în brațe. Aș vrea să văd reacția lui Caleb față de venirea ei la mine, dar știu că aș supra-analiza orice expresie de pe chipul lui. Așa că îi dau un sărut lui Heather pe obraz și o mai îmbrățișez o dată.

Devon pune un mic cadou în formă de cilindru în fața lui Caleb și apoi unul în fața lui Heather.

— Știu că am avut deja ziua noastră perfectă, dar am luat același lucru pentru tine și Caleb.

Caleb îl cântărește în mână.

Devon se uită la mine.

— De fapt, are legătură cu tine, Sierra.

Caleb și Heather își desfac darurile în același timp: lumânări parfumate *Un Crăciun Deosebit*.

Caleb inspiră adânc și apoi se uită la mine.

— Dap. Asta o să mă înnebunească.

Apuc o acadea, o pun în cana mea și amestec. Pe moment, mă simt foarte copleșită. Dimineța se scurge prea repede, dar acum e rândul meu să le dau cadourile. Împing una dintre cutiile ambalate spre Heather.

— Lucrurile bune vin în ambalaje mici, spune ea.

Rupe hârtia și deschide o cutioară din catifea neagră. Scoate o brățară din argint pe care am cumpărat-o din oraș și pe care am pus să fie gravată latitudinea și longitudinea: 45,5° N, 123,1° V.

— Astea sunt coordonatele fermei noastre, îi spun. Acum vei putea mereu să-ți găsești drumul spre mine.

Ea se uită la mine și îmi spune în șoaptă:

— Întotdeauna.

Îi dau lui Caleb cadoul lui. El este meticulos la despachetat, desfăcând bucată după bucată de bandă adezivă. Pantoful lui Heather îl atinge pe al meu pe sub masă, dar nu pot să-mi iau ochii de la Caleb.

— Înainte să te uiți înăuntru, îi spun, să nu te aștepti să fi costat ceva.

El zâmbește cu gropiță și scoate cutia roșie strălucitoare.

— Însă a fost nevoie de multă grijă, continui eu, și de o mulțime de lacrimi și o groază de amintiri de care nu mă voi despărți niciodată.

Se uită la cutie, fără să-i scoată capacul încă. Când gropița îi dispare, cred că știe ce este înăuntru. Și dacă așa e, știe și cât de mult înseamnă faptul că i-o dau lui. Ridică cu grijă capacul. Bradul de Crăciun pictat e cu fața în sus.

Mă uit la Heather. Ține mâinile încleștate și lipite de buze.

Devon se uită la mine.

— Nu înțeleg.

Heather îl înghiontește în umăr.

— Mai târziu.

Caleb pare uluit și nu-și ia ochii de la dar.

— Credeam că ăsta era în Oregon.

— Era, îi spun. Dar trebuia să se afle aici.

Darul care a sosit odată cu el, biletele pentru balul de iarnă la care nu știu dacă voi participa, e încă în rulotă, ascuns sub fotografia noastră cu Moș Crăciun.

El ridică tăietura din cutie, ținând-o cu degetele de scoarță.

— Asta este de neînlocuit, spune.

— Așa este, îi confirm, și e a ta.

Îmi întinde o cutie de un verde strălucitor neambalată, legată cu o panglică roșie. Scot panglica și ridic capacul. Pe un strat subțire de vată se află încă o tăietură de brad, cam de aceeași mărime cu cea pe care i-am dat-o lui. În mijloc este pictat un pom de Crăciun cu un înger în vârf. Mă uit la el, nedumerită.

— M-am întors la pomul tău de pe Cardinals Peak, îmi spune. Cel care a fost tăiat. O parte din el trebuie să se ducă acasă cu tine.

Acum Heather și cu mine ducem mâinile la gură. Devon bate ușor cu degetele în masă.

— Acum câteva săptămâni, ți-am cumpărat altceva, zice Caleb.

Scoate un săculeț străveziu din material auriu.

— Te rog să observi că acest săculeț este diafan.

Râd.

— E foarte diafan.

Prin materialul delicat văd un colier auriu. Dezleg șnurul care ține săculețul legat și scot un colier cu un mic pandantiv cu o rață în zbor.

Glasul lui este blând.

— Altceva ce așteptăm să vină în sud în fiecare iarnă.

Îi întâlnesc privirea fixă și am senzația că Heather și Devon nici măcar nu se află în încăperea cu noi.

Heather înțelege.

— Iubi, vino să mă ajuți să caut niște muzică de Crăciun.

Fără să-mi iau ochii de la el, mă strecor în brațele lui Caleb și îl sărut. Apoi îmi culc capul pe umărul lui, dorindu-mi să nu trebuiască să părăsesc vreodată acest loc.

— Îți mulțumesc pentru dar, îmi zice el.

— Și eu îți mulțumesc pentru ale mele.

În încăperea alăturată începe să cânte o melodie instrumentală de Crăciun. Caleb și cu mine nu ne mișcăm până ce nu începe cel de-al treilea cântec.

— Pot să te conduc eu cu mașina înapoi? mă întrebă.

Îmi îndrept spatele și îmi ridic părul de la ceafă.

— Nu vrei mai întâi să-mi pui colierul?

Caleb îmi prinde pandantivul la gât și apoi închide cheița de la spate. Încerc să memorez fiecare atingere a degetelor lui pe pielea mea. Ne luăm paltoanele și apoi le spunem la revedere lui Heather și Devon, care stau lipiți unul de altul pe canapea.

Drumul scurt pare pustiu, deși Caleb e chiar lângă mine. Am senzația că suntem în plin proces de reîntoarcere la propriile noastre lumi. Duc mâna la colier de mai multe ori și văd cum el îmi aruncă o privire de fiecare dată când o fac.

Cobor din camionetă. Când ating pământul cu picioarele, mă simt lipită de sol.

— Nu vreau ca asta să fie tot, îi spun.

— Trebuie să fie? mă întrebă el.

— Tu trebuie să iei cina cu mama ta și cu Abby și noi vom lucra toată seara ca să strângem totul, îi explic. Plec cu mama dimineață.

— Fă-mi o favoare, mă roagă el.

Aștept.

— Crede în noi.

Încuviințez din cap și îmi mușc buza. Fac un pas îndărăt și închid portiera, oferindu-i o fluturare din mână. El pornește și eu spun o rugăciune.

Te rog. Nu lăsa ca asta să fie ultima dată când îl văd pe Caleb.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Câțiva dintre jucătorii de baseball, plus Luis și Jeremiah, lucrează la demontarea Cortului Principal. Alții dau jos instalațiile cu fulgi de nea și înfășoară cablurile. Îi ajut pe oamenii care vin să ia ultimii pomi rămași. Pentru câțiva dolari fiecare, îi pot lăsa să se usuce și să-i folosească la focuri de tabără. Lucrătorii de la Administrația Parcurilor orașului își aduc camionetele pe care le încarcăm cu pomi pentru a-i scufunda în lacurile din apropiere ca recife artificiale.

Observ că toată dimineața și după-amiaza ating cu degetele colierul. La cină, eu și părinții mei mâncăm în rulotă mâncare chinezească la pachet, iar după aceea un grup de lucrători revin după ce au luat cina împreună cu familiile lor. Ca în fiecare an, înălțăm un foc de tabără în locul aproape gol. Ne așezăm pe bănci din lemn și pe scaune pliante în jurul focului și frigem bezele. Luis face să treacă din mână în mână o cutie cu biscuiți din graham și împarte ciocolată pentru *s'mores**. Heather și Devon vin în vizită și deja se ciondănesc pentru ce vor face de

* Gustare tradițională în SUA și Canada, constând în bezele topite în foc, acoperite cu ciocolată și puse între doi biscuiți din graham.

Anul Nou. El vrea să se uite la un meci de fotbal, dar ea vrea să înceapă anul cu o excursie pe deal.

Jeremiah șade alături de mine.

— Pari prea tristă de Crăciun, Sierra.

— Dintotdeauna am detestat senzația de dezamăgire de după dimineața de Crăciun, îi spun. Anul ăsta a fost deosebit de dură.

— Toate astea din pricina lui Caleb? mă întrebă el.

— Caleb. Orașul ăsta. Tot... Mă uit la oamenii care stau în jurul focului, apoi spun: Cumva, m-am îndrăgostit de timpul petrecut aici într-un fel în care n-am mai făcut-o niciodată până acum.

— Cum stai cu sfaturile? mă întrebă el.

Mă uit la el.

— Depinde de sfaturi.

— În calitatea mea de persoană care a pierdut o grămadă de timp cu Caleb și care va trebui să lupte pentru mai mult, nu pot decât să-ți spun să faci tot ce poți ca să fii cu el. Ești foarte potrivită pentru el, îmi spune, și el pare potrivit pentru tine.

Dau din cap, încercând să-mi înghit nodul din gât.

— El este potrivit pentru mine, îi spun, știu. Dar, în mod logic, cum pot...

— Lasă logica, spune el. Logica nu știe ce vrei tu.

— Știu. Și nu este doar o dorință, îi spun, privind focul. E mai mult decât atât.

— Atunci, ești norocoasă, zice, căci cineva la care amândoi ținem mult își dorește același lucru.

Mă bate pe umăr. Când ridic privirea spre el, arată cu un deget spre silueta întunecată a lui Cardinals Peak. Aproape de vârf sunt sute de lumini colorate strălucitoare.

Duc mâna la inimă.

— Aia sunt pomii mei?

— Abia s-au aprins, îmi spune.

Telefonul îmi bâzâie în buzunar. Mă uit la Jeremiah și el ridică din umeri. Scot mobilul și văd un mesaj de la Caleb: Familiei tale de pomi și mie deja ne este dor de tine.

Sar în picioare.

— El e acolo sus! Trebuie să-l văd.

Mama și tata stau așezați de cealaltă parte a focului, cu un singur fular lung care le ține amândurora de cald.

— E în regulă dacă...? Trebuie să... Gesticulez spre Cardinals Peak. El...

Amândoi zâmbesc și mama spune:

— Mâine-dimineață plecăm devreme. Să nu stai prea târziu.

— Să faci alegeri bune, îmi spune tata, iar mama și cu mine izbucnim în râs.

Le arunc o privire lui Heather și lui Devon. El o ține cu un braț pe după umeri, iar ea s-a lipit de el. Înainte să plec, îi îmbrățișez pe prietenii mei.

Heather se asigură că părinții mei nu ne pot auzi și apoi îmi șoptește la ureche:

— Să vă țineți unul altuia de cald.

Mă uit la Jeremiah.

— Poți să mă duci până acolo?

— E plăcerea mea, îmi răspunde.

— Bine, îi spun, dar mai întâi trebuie să iau ceva.

Am impresia că durează mai mult ca oricând să ajungem cu mașina la poarta de pe Cardinals Peak.

Când Jeremiah trage pe porțiunea cu pământ și iarbă de pe marginea drumului, îmi spune:

— Acum ești pe cont propriu, față cu brazi. N-am de gând să fiu a cincea roată la căruță în cazul ăsta.

Amândoi privim în susul dealului, la luminițele îndepărtate din pomii mei. El se întinde să deschidă torpedoul și îmi dă o lanternă mică.

Mă aplec și îl îmbrățișez.

— Ți mulțumesc.

Lanternă se aprinde imediat. Sar din mașină și închid portiera, apoi el dă cu spatele. Când luminile de poziții pălesc, rămân doar eu, lanternă cea mică și dealul care se înalță. Pe deal e întuneric, cu excepția unui petic de luminițe colorate din pomii mei, unde o persoană foarte specială mă așteaptă.

Ajung la ultimii metri înainte de cotitura finală a drumului, cu senzația că probabil am plutit în sus pe deal. Camioneta lui Caleb e parcată în fața mea. Geamul din dreapta este deschis și un cablu electric coboară pe portieră, mergând spre tufișurile unde stă Caleb, cu spatele la mine și cu fața spre oraș. Luminițele de Crăciun din pomii mei sunt destul de strălucitoare, astfel încât pot să sting lanternă și să văd bine drumul către el. Se uită la mobilul său, probabil așteptând vreun răspuns.

— Ești uimitor, îi spun.

Se întoarce, cu un zâmbet luminos pe chip.

— Am crezut că ești cu familia ta, îi spun, intrând în tufe.

— Am fost. Dar se pare că eram cu gândurile aiurea, îmi explică el. Abby mi-a zis să încetez să mai bocesc și să plec să te caut. Mi-am imaginat că ăsta ar fi un mod mai bun de-a te face să vii să mă vezi.

— Cu siguranță m-ai convins.

Face un pas spre mine, iar luminițele îi dansează pe față. Întindem mâinile unul spre altul și ne tragem mai aproape. Nu

sărutăm, iar sărutul nostru topește toate lucrurile de care n-am fost sigură. Vreau asta.

— Ne vreau pe noi.

— Îi șoptesc la ureche:

— Și eu am ceva pentru tine.

Văr mâna în buzunarul de la spate și scot un plic împăturit.

Când îl ia, întorc lanterna și proiectez lumina spre mâinile lui. Îl tremură degetele, fie din pricina frigului, fie din pricina nerăbdării. Asta mă face fericită, căci probabil nu sunt singura persoană emoționată de pe dealul ăsta. Scoate biletele pentru balul de iarnă, cu perechea care dansează în globul de zăpadă. Se uită la mine și știu că avem același zâmbet pe față.

— Caleb, vrei să fii partenerul meu la balul de iarnă? îl întreb. Nu vreau să merg cu nimeni altcineva.

— Voi fi partenerul tău la orice, îmi răspunde.

Ne ținem unul de celălalt, într-o îmbrățișare strânsă, caldă.

— Chiar o să vii?

— Își dă capul pe spate și îmi zâmbește.

— Pentru ce altceva am să strâng bacșișurile?

Îl privesc în ochi și următoarele cuvinte ies sub forma unei afirmații:

— Știi că te iubesc.

Se apleacă în față și îmi șoptește la ureche:

— Știi că și eu te iubesc.

Mă sărută pe gât și apoi îl aștept în timp ce se duce spre camionetă. Se apleacă pe geamul deschis, răsuțește cheia în contact și sistemul audio pornește. În aerul rece din jurul nostru răsună „It's the Most Wonderful Time of the Year”^{*}. Îmi înăbuș un hohot de râs, iar Caleb zâmbește.

* „E cea mai frumoasă perioadă din an.”

— Dă-i drumul, îmi spune, zi-mi că sunt sentimental.

— Ai uitat? îl întreb. Familia mea din chestiile astea trăiește.

În orașul de dedesubt, văd pâlپând focul în jurul căruia mama, tata și câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei din lume se încălzesc. Poate că acum se uită înapoi. Dacă da, sper că zâmbesc, căci și eu le zâmbesc.

— Vrei să dansezi cu mine? mă invită Caleb.

Îi întind mâna.

— Am putea la fel de bine să exersăm.

Mă ia de mână, mă învârtește o dată și apoi ne mișcăm împreună. Luminițele de Crăciun sclipesc în pomii mei, care dansează împreună cu noi în vântul blând.

SFÂRȘIT